

Giới thiệu Cả Đời Này Anh Sẽ Cung Chiều Em!!!

Bên cạnh những tựa truyện teen hay nhất thì siêu phẩm Cả Đời Này Anh Sẽ Cung Chiều Em!!! của Regina Stuart viết về Võ Băng Thanh: xinh đẹp, dịu dàng, địa vị và gia thế bình thường nhưng có những người bạn và anh em là những người đứng đầu về tài chính, thể thao, nghệ thuật. Có nhiều tài lẻ, tiền trong tài khoản nhiều không đếm xuể, là cao nhân ở ẩn.

_Huỳnh Phụng Nhi: bạn của Thanh, chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm BNH lớn nhất, tính tình lạnh lùng với người lạ, thân thiết với bạn bè, phu nhân của Tổng Huy Phong, chủ tịch tập đoàn đá quý JSC lớn nhất.

_Lê Tuyết Vy: bạn của Thanh và Nhi, là bác sĩ nhi khoa, phu nhân của Tổng Hàn Lâm, em trai của Tổng Huy Phong, chủ tịch tập đoàn bất động sản BSC lớn nhất, tính tình trẻ con, hay làm nũng với chồng và bạn bè.

_Tổng Huy Phong: chồng của Nhi, tính tình lạnh lùng như trong Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ, cao ngạo, rất yêu thương, quan tâm bà xã.

_Tổng Hàn Lâm: chồng của Vy, tính tình vui vẻ, hòa đồng, rất cung chiều bà xã.

_Dương Tử Huy: anh họ của Huy Phong và Hàn Lâm, nhỏ hơn Hàn Lâm 1 tuổi, Huy Phong 3 tuổi, lớn hơn Thanh 1 tuổi, tính tình là sự kết hợp giữa băng và lửa, là chủ tịch tập đoàn thời trang TLC lớn nhất.

Còn nhiều nhân vật mình sẽ giới thiệu sau

(Đây là lần đầu mình viết truyện online, có gì xin mọi người góp ý cho mình nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cung Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đau Thương

“Tát”. Một cái tát được giáng xuống mặt Thanh. Cô bất ngờ nhưng thoáng chốc, ánh mắt cô đánh lại, ánh lên những tia nhìn giận dữ. Cô không ngờ có một ngày, người bạn của cô, Vũ Trân, lại vì một người con trai mà trở mặt với cô. Cô cười nhạt, lạnh lùng lên tiếng:

_Đây là cách mà Cao tiểu thư cô đối xử với bạn của mình à? Cô không cảm thấy mình quá tầm thường rồi sao?

Vũ Trân trừng mắt nhìn cô, tiến lại gần, giơ tay định tát Thanh thêm lần nữa. Nhưng tay cô còn chưa chạm đến mặt của Băng Thanh đã bị một bàn tay chặn lại, rồi “Tát”. Lần này là Hạ Thảo tát Vũ Trân, còn tay của Vũ Trân đang nằm trong tay của Trọng Nguyên, bị anh nắm chặt đến đau điếng. Phía sau đám đông đang hiếu kì vây quanh giữa sân trường, Minh Hoàng và Bảo Trình đang rẽ đường đi tới.

_Cô nghĩ chúng tôi sẽ để bạn mình bị bắt nạt lần nữa sao? Cô nhầm rồi đó! _Trọng Nguyên hất tay của Vũ Trân ra, giận dữ lên tiếng.

Ba người bạn còn lại đồng loạt gật đầu. Minh Hoàng thấy ánh nhìn khinh bỉ về phía Tuấn Bảo đang đứng yên chẳng biết làm gì để ngăn chuyện này, nói:

_Mày đứng đó làm gì? Không bảo vệ bạn gái của mày sao? Bắt cả hai tay, mày tưởng mày tốt lắm sao? Có ngon thì lên tiếng bảo vệ bạn gái mày đi.

_Mày đừng tưởng tao không dám. Tao không muốn làm lớn chuyện lên thôi. _Tuấn Bảo nói nhưng ánh mắt lại ánh lên những tia sợ hãi.

_Nếu tao muốn làm lớn chuyện thì sao đây hả? _Trọng Nguyên khoanh tay trước ngực, hất hàm thách thức Tuấn Bảo.

_Nguyên sẽ không đâu, đúng không? Nguyên muốn thấy cô biết đến vụ ồn ào này là do những học sinh gương mẫu của trường gây ra sao? _Quý Tâm lên tiếng, bên cạnh là Thành Nhân, nói với giọng đại ý là: “Anh dám làm lớn sao? Để tôi xem.”

Bảo Trình im lặng nãy giờ, lên tiếng:

_Được rồi, đừng lớn tiếng nữa. Xem Băng Thanh muốn giải quyết thế nào đã.

Tất cả quay lại nhìn Băng Thanh. Cô chỉ nở nụ cười nửa miệng, đôi mắt đã trở nên vô hồn. Cô nghĩ mình có lẽ đã tin nhầm người rồi.

_Bỏ qua đi, tất cả xem như quay về vạch xuất phát, có điều nó sẽ không được phép bắt đầu thêm một lần nào nữa.

Nói rồi, cô quay bước bỏ đi, xách cặp ra về, để lại cả bọn bàng hoàng nhìn nhau, không hiểu ý cô nói. Sau một hồi suy nghĩ, Hạ Thảo mới nói:

_Nghĩa là sẽ không còn là bạn bè nữa, xã giao cũng không, như hai người lạ. Là như vậy sao, Băng Thanh?

Nhưng không một tiếng trả lời, cả bốn người quay lại đã thấy Băng Thanh đi một quãng đã rất xa rồi. Bảo Trinh hét lên:

_Băng Thanh, đợi bọn mình với. Mình mà bắt được cậu sẽ xử cậu về tội bỏ rơi bạn bè đó.

Băng Thanh đang đi phía trước, nước mắt không ngừng rơi ra. Cô khóc cho bản thân, khóc vì cô đã tin nhầm người. Nếu như Tuấn Bảo yêu Vũ Trân, cô đã để anh ra đi. Còn Vũ Trân, sao lại đối xử với cô như vậy? Vì một người không lên tiếng bênh vực mình mà chỉ tay vào mặt cô, nghiêng răng mà nói rằng: "Đồ hồ ly tinh!" Cô đau đớn nhận ra mình đã mất đi người bạn, mất đi người mà cô luôn tin tưởng. Nhưng khi nghe Bảo Trinh gọi mình, cô mỉm cười. "Ít ra mình vẫn còn bạn tốt mà!" Khi nói câu này, cô đang nghĩ về bốn người phía sau cô và hai người đang học ở lớp khác, bạn thân từ cấp hai của cô, là Phượng Nhi và Tuyết Vy. Cô lau vội nước mắt, quay lại, hét lên:

_Để mình xem cậu nhanh hơn hay mình trốn nhanh hơn?

Nói rồi, cô nhảy mất rồi vụt chạy. Bảo Trinh nghiêng răng: "Võ Băng Thanh, cậu dám thách thức mình? Hãy đợi đấy!" rồi vụt chạy theo. Ba người còn lại thở phào vì Băng Thanh không có vẻ gì là đau khổ cả, cả ba nhanh chóng giải tán đám đông rồi chạy theo hai cô gái đang rượt đuổi nhau, tiếng cười vang vọng khắp sân trường.

***GTVN:

_Lý Hạ Thảo: bạn cùng lớp của Thanh, tiểu thư của tập đoàn AXC, tập đoàn quản lí hàng loạt nhà hàng nổi tiếng. Sau này, cô trở thành một thợ làm bánh thượng hạng, đứng đầu trong giới làm bánh. Tình tình chu đáo, dịu dàng.

_Phùng Bảo Trinh: bạn cùng lớp của Thanh, Thảo, gia thế bình thường. Sau này, cô là người mẫu hạng A, có cát-xê cao nhất trong giới nghệ thuật. Tình tình năng động, hòa đồng, được nhiều bạn bè yêu quý.

_Cao Vũ Trân: bạn cùng lớp của Thanh, con gái của tập đoàn xuất khẩu gỗ RBC. Sau này, cô là người mẫu hạng A, có cát-xê cao thứ nhì trong giới. Tình tình kiêu căng, giả tạo. Trước làm bạn với Thanh là để có cơ hội tiếp cận Tuấn Bảo.

_Tô Quý Tâm: bạn cùng lớp của Thanh, chơi thân với Vũ Trân, là tiểu thư của tập đoàn thực phẩm FDC, tình tình ngạo mạn, ngang ngược. Sau này, cô là giám đốc thừa kế sự nghiệp của gia đình.

_Nguyễn Trọng Nguyên: bạn cùng lớp của Thanh, tình tình ga lăng, hòa đồng, là "người trong mộng" của nhiều cô gái. Sau này, anh trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp.

_Đỗ Minh Hoàng: bạn cùng lớp của Thanh, tình tình ga lăng, lãng tử, bất cần, là thần tượng của nhiều cô gái. Sau này, anh là một nghệ sĩ piano chuyên nghiệp.

_Lê Tuấn Bảo: trước là người yêu cũ của Thanh, sau là bạn cùng lớp với Thanh, tình tình kiêu ngạo, hay thể hiện. Sau này, anh trở thành một diễn viên hàng đầu.

_Chu Thành Nhân: bạn cùng lớp của Thanh, người yêu của Quý Tâm, yêu thương mù quáng. Sau này, anh là giảng viên đại học.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ

Sáng hôm sau, Băng Thanh đang trên đường đến trường. Cô bước đi thơ thẩn, sống mũi cứ thấy cay cay. Nước mắt cô cứ chực trào ra khi cô nghĩ đến chuyện hôm qua. Cô không ngờ người mà cô xem như là bạn là một người mưu mô, kiêu ngạo như vậy. Đang đi, cô thấy đầu mình choáng váng, cả người cô nặng trĩu, sắp ngã xuống đất. Ngay lúc cô sắp ngã quỵ, một bàn tay đỡ lấy eo cô. Cô lấy tay xoa nhẹ thái dương, ngước lên nhìn người đó, cô mỉm cười:

_Phượng Nhi, Tuyết Vy, sao 2 người ở đây? Cảm ơn hai cậu!

Phượng Nhi mỉm cười, buông tay cô ra rồi đỡ cô đứng dậy, Tuyết Vy nhéo má cô, rồi nói:

_Đón cậu đến trường chung đó! Hôm nay bọn mình muốn giới thiệu vài người cho cậu. Cậu lại bị đau đầu sao? Có phải lại không ăn đủ bữa? Băng Thanh, cậu nói mau lên!

Nghe hỏi, Băng Thanh mới sực nhớ đúng là mình vẫn chưa ăn gì từ chiều hôm qua. Cô gật nhẹ cái đầu đang đau như búa bổ. Phượng Nhi vừa nhận được câu trả lời của cô, ngay lập tức nắm tay cô kéo đi, đẩy cô vào chiếc xe màu đen bóng gần đó. Băng Thanh ngơ ngác vì trong xe còn có hai người lạ nữa. Một người mặc bộ vest đen, tay để trên vô-lăng, gương mặt anh tuấn. Một người mặc áo sơ mi trắng, chống tay trên thành cửa sổ, đẹp như tranh vẽ. Băng Thanh để ý đây rõ ràng là trang phục của trường cô. Hai người họ thấy cô đột ngột xuất hiện, có chút bất ngờ, đưa mắt nhìn cô rồi lại nhìn nhau. Cô ngượng ngùng vì bị nhìn quá lâu, nên đành cứng nhắc giơ tay lên chào. Lát sau, Phượng Nhi và Tuyết Vy bước vào. Rất tự nhiên, Tuyết Vy ôm cổ người con trai tay đang để trên vô-lăng, dịu dàng nói:

—Anh đưa bọn em đến hiệu thuốc rồi đi ăn sáng nhé!

Người ấy khẽ nhún mày, gương mặt lộ vẻ lo lắng.

—Em bị sao à? Đi bác sĩ nhé! Người ấy xoay người lại, lo lắng hỏi Tuyết Vy.

Tuyết Vy lắc đầu, rồi nói:

—Không phải em. Là Băng Thanh, cậu ấy bị đau đầu do ăn không đủ bữa. À, em quên, đây là Băng Thanh, bạn thân em đã nói với anh đó. Băng Thanh, đây là Hàn Lâm, người yêu mình. Anh ấy đã về nước rồi này.

Nói xong, Tuyết Vy mỉm cười. Nụ cười rạng rỡ hơn cả nắng. Băng Thanh bất giác mỉm cười theo cô bạn. Cô gật nhẹ đầu, lịch sự nói:

—Chào anh, rất vui được gặp anh. Tuyết Vy nói nhiều về anh lắm.

—Vậy sao? Thế cô ấy nói những gì? Hàn Lâm nhìn sang Tuyết Vy, rồi ranh mãnh nói— Chắc không phải những điều tốt đẹp đâu nhỉ?

—Anh hiểu nó quá đấy. Đúng là một đôi mà. Băng Thanh bật cười khi thấy gương mặt đỏ ửng của Tuyết Vy, rồi quay sang Phượng Nhi, trêu ghẹo— Còn cậu, không giới thiệu Huy Phong với mình sao?

—Anh ấy không ở đây thì làm sao mình giới thiệu với cậu được. Phượng Nhi giận dỗi, xoay mặt đi.

—Thôi mà, chị dâu. Chị đừng giận anh hai em nữa. Tại ba em bắt anh ấy vừa về phải đi tiếp khách chứ anh ấy có muốn xa chị đâu. Lúc ở Mỹ, anh ấy cứ nhìn ảnh của chị không đó. Hàn Lâm nói đỡ cho anh trai của mình.

—Vậy đây là.... Băng Thanh ngạc nhiên nhìn người con trai lạ mặt kia.

—À, xin tự giới thiệu. Tôi là Từ Huy, là anh họ của Huy Phong và Hàn Lâm. Rất vui được gặp các em. Người con trai tên Từ Huy quay lại, giới thiệu về mình.

Ngay khi ánh mắt anh chạm phải ánh mắt cô, cả hai người cứ có cảm giác gì đó thật khó hiểu. Ba người còn lại không để ý đến điều đó, Phượng Nhi nói tiếp:

—Anh Từ Huy nhỏ hơn Huy Phong 3 tuổi, Hàn Lâm 1 tuổi. Anh ấy vừa nhập học ở trường mình, học trên bọn mình 1 lớp đó.

Băng Thanh “À” lên 1 tiếng, rồi quay sang nói với Hàn Lâm:

—Hôm nay em làm phiền anh cho em quá giang nhé!

—Không có gì. Em là bạn tốt của vợ và chị dâu tương lai của anh. Đối xử tốt với em một chút, sau này đối với anh là có lợi mà. Hàn Lâm trêu cô, xong lại tiếp lời— Lúc này vợ anh bảo anh chờ đến hiệu thuốc rồi đi ăn sáng. Hôm nay bọn em muốn ăn gì, anh Từ Huy sẽ đãi chúng ta ăn một bữa.

—Nè, em đang chơi anh sao? Từ Huy ngạc nhiên—Anh chỉ vừa Việt Nam đã bị em đón tiếp thế này à?

—Anh về cùng với 2 anh ấy mà! Thôi, hôm nay để em đãi là được rồi. Xem như là em tặng quà gặp mặt cho 2 anh đi. Băng Thanh bật cười, vui vẻ.

—Thế thì không được. Anh họ à, anh nam tính một chút đi. Phượng Nhi nói— Lần đầu gặp mặt con gái người ta, anh lại để con gái trả tiền à.

Câu nói vô tình của Phượng Nhi trúng tim đen của hai con người vừa mới gặp mặt. Băng Thanh vội vàng cúi mặt xuống, che giấu gương mặt đỏ vì thẹn của mình. Từ Huy vô tình bắt gặp hành động này của cô, anh chợt cảm thấy có cái gì khác lạ trong người mình. Nhìn kỹ thì cô cũng rất đẹp. Một vẻ đẹp giản dị, thanh cao và trong sáng. Cô không sử dụng bất cứ mỹ phẩm nào (sau này anh mới biết cô bị dị ứng với mỹ phẩm) nhưng làn da cô lại trắng hồng, đôi mắt sâu, trong veo, thấp thoáng nỗi buồn. Đôi môi cô đỏ hồng, mềm mại, mái tóc đen dài mượt mà của cô được xõa ra, tung bay nhẹ nhàng. Cô không xịt nước hoa nồng nặc để gây sự chú ý của anh. Cô không cố tỏ ra thùy mị, ẻo lả trước mặt anh và Hàn Lâm. Cô là người thứ ba gặp anh và anh em của anh mà vẫn là chính mình, sau Phượng Nhi và Tuyết Vy. Anh bất giác mỉm cười nhẹ nhàng.

—Anh họ của chồng em rất nam tính nhé! Được rồi, hôm nay anh đãi, mấy em ăn gì cũng được— Nói rồi, anh xoay người lại, đưa tay lên xem đồng hồ— Nhanh lên, còn 30 phút thôi đấy.

_Hai cậu muốn ăn gì? _Phượng Nhi và Tuyết Vy đồng thanh lên tiếng khiến Băng Thanh bật cười.

_Minh không biết. Hai cậu chọn là được rồi. _Băng Thanh nhẹ nhàng lên tiếng.

“Haizzz” Lân này, cả hai cô gái cùng thở dài. Chiếc xe lăn bánh, chạy vụt đi. Trên xe, không khí vẫn vui vẻ. Từ Huy nhìn ra cửa kính chiếu hậu nhưng lại nghĩ về nụ cười của Băng Thanh. Chết thật, anh bị gì thế này? Anh chưa bị thế này bao giờ.

_Băng Thanh, mình nói cho cậu biết. Sau này, ngày nào bọn mình cũng sẽ đón cậu đi học. Sau này, cậu đừng hòng bỏ bữa sáng, bữa trưa, bữa chiều nữa. Bọn mình sẽ giám sát cậu ăn. _Phượng Nhi nói với Băng Thanh giọng đầy uy hiếp.

“Hà”. Băng Thanh chỉ kịp nói 1 tiếng đã bắt gặp ngay 2 ánh mắt đờ đờ sát khí đang nhìn mình đành im lặng.

_Cậu đó, ngày nào cũng bỏ bữa. Cậu đối xử với bản thân mình tốt một chút được không? _Tuyết Vy nhẹ nhàng nói, thở dài nhìn cô _Hôm nay cậu lại có chuyện buồn sao?

_Không có gì đâu _Băng Thanh nói thật nhỏ, tâm trạng thoáng chốc lại trở nên buồn bã.

Phượng Nhi và Tuyết Vy đoán được tâm trạng của cô, nên không hỏi gì về chuyện buồn của cô nữa. Lát nữa, đến trường rồi, họ có thể hỏi bạn bè của cô. Cả hai nhanh chóng hỏi sang chuyện khác. Từ Huy nghe thấy, lòng chợt dậy lên chút lo lắng. “Cô ấy có thể chịu được sao? Nỗi buồn và đói, cô ấy không sợ sao?” Bất chợt, anh lại có cảm giác muốn bảo vệ, chăm sóc cho cô. Anh cũng không biết mình bị sao nữa.

Lát sau, bốn người ăn xong. Họ đến trường. Sau khi cả ba đã xuống xe, Hàn Lâm hôn gió Tuyết Vy, nháy mắt một cái rồi lái xe đến công ty.

_Được rồi, tạm biệt mấy em. Anh vào đây. _Ba cô gái gật đầu, nói tạm biệt, vẫy tay tạm biệt anh. Từ Huy vẫy tay lại tạm biệt, rồi một tay dắt túi, thông thả bước đi.

Ba cô gái của chúng ta cùng đi một quãng, rồi vẫy tay tạm biệt đi về lớp của mình. Nhưng Băng Thanh vừa vào lớp, cô đã gặp mặt Vũ Trần nhưng không một chút lo sợ, cô bước qua, trên mặt không một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Phát Hiện

Giờ ra chơi. Băng Thanh đang yên vị ở chỗ ngồi của mình, chuyên tâm đọc sách. Bốn người bạn cùng lớp của cô đi đến bên bàn cô. Trọng Nguyên khoanh tay đứng đó, Minh Hoàng tay dắt túi, thông thả nhìn cô. Bảo Trinh nhìn sang Hạ Thảo đang chống cằm, bất giác lắc đầu. Tất cả đồng loạt thở dài nhìn cô bạn đang chú ý đọc sách, không quan tâm gì tới họ. Hạ Thảo bước tới, dùng tay che quyển sách của Băng Thanh lại. Bất ngờ, Băng Thanh ngẩng đầu lên nhìn cô.

_Quyển sách này đối với cậu quan trọng hơn bọn mình sao? _Hạ Thảo giận dỗi lên tiếng.

_Không phải. Các cậu đến không thông báo làm sao mình biết mà đón tiếp đây hả? _Băng Thanh nhỏ nhẹ nói, nghe ra có vẻ hối lỗi.

_Thôi, được rồi. Phượng Nhi và Tuyết Vy lúc này có đến, hỏi thăm cậu. Thấy cậu đọc sách hăng say quá, họ đi gọi điện thoại cho người yêu của họ rồi. Lát nữa, ra về, họ sẽ đón cậu. _Trọng Nguyên lên tiếng, thông báo cho cô.

Băng Thanh “Ừ” nhẹ một tiếng, xong lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách. “VỖ BĂNG THANH” Minh Hoàng lớn tiếng gọi cô. Băng Thanh giật mình, suýt đánh rơi quyển sách, đành đóng sách lại, nghiêm túc nói chuyện cùng bọn họ.

_Bọn mình đến là để rủ cậu xuống canteen, không phải xem cậu đọc sách. _Bảo Trinh nói, nhanh tay cầm lấy quyển sách của Băng Thanh, bỏ vào học bàn rồi lại nhanh tay kéo tay cô, lôi cô đứng dậy, bước đi.

Tại canteen. Bốn người đang ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ quen thuộc. Tiếng cười rộn rã khiến các bàn bên cạnh phải ghen tỵ. Đang cười nói, Băng Thanh chợt phát hiện ra điều gì, gương mặt thoáng chút đanh lại, tăng hắng một tiếng làm bốn người bạn của cô giật mình, ngơ ngác nhìn nhau.

_Còn giả vờ ngây thơ nữa hả? Mau giải thích cho mình tại sao các cậu lại tay trong tay hả? _Băng Thanh lớn tiếng nói, nghe qua trong giọng nói thoáng chút ý cười trên gheo.

Còn bốn người kia nghe xong thì giật mình một cái. Hạ Thảo và Bảo Trinh gương mặt ửng đỏ nhanh chóng, đột nhiên cúi đầu, nhanh chóng rút tay lại nhưng hai chàng trai nhất quyết không buông ra.

__Thế nào, các cậu có biện minh gì cho mình không? _Băng Thanh chống cằm, tay gõ đều đều trên mặt bàn, tiếp tục tra hỏi, trêu ghẹo bạn bè của mình _ Còn không mau nói chuyện xảy ra khi nào? _Thấy không khí vẫn im lặng, Băng Thanh hét lên làm Hạ Thảo và Bảo Trinh giật mình.

__Được rồi. Bọn mình quên thông báo cho cậu. Minh chính thức trở thành người yêu của Hạ Thảo. Còn Minh Hoàng là của Bảo Trinh. _Trọng Nguyên nói xong liền giơ tay Hạ Thảo đang ở trong tay mình lên như để chứng minh cho lời mình vừa nói.

Bảo Trinh nghe ba chữ “của Bảo Trinh” Trọng Nguyên vừa nói, liền cảm thấy ngượng ngùng, gương mặt đỏ hơn trái cà chua chín. Băng Thanh nghe xong, bật cười thành tiếng.

__Biết ngay các cậu mà. Minh chờ xem kịch của các cậu lâu rồi. Vì sao các cậu lại diễn dài như vậy? Cũn trực tiếp nói với nhau nhanh một chút có phải đỡ cho mình tốn hao tâm trí mà sắp xếp kế hoạch cho các cậu không hả? _Băng Thanh nói xong, gương mặt trở nên vui vẻ, làm sang bưng cả không gian.

Còn bốn người kia nghe qua, có chút ngẩn người. Họ có ngờ đâu cô bạn của họ từ lâu đã biết rõ tình cảm của họ, còn nhiều lúc cố tình tạo cơ hội cho họ bên nhau. Chỉ tại họ mãi ngượng ngùng khi ở cạnh đối phương nên quên mất người trao cơ hội cho họ là người bạn thân thiết ấy. Nghĩ lại, họ cũng thấy tiếc nuối. Nếu họ nói sớm hơn một chút, có lẽ sẽ không mỗi ngày đều nhớ đối phương, càng sẽ không khiến cô bạn của họ mỗi ngày hao tâm tốn trí vì chuyện tình cảm của họ. Nhưng cũng nhờ thời gian, họ mới nhận ra đối phương quan trọng bao nhiêu, họ mới cảm thấy hạnh phúc khi có một người bạn như vậy bên cạnh. Thế mới nói: “Thời gian khiến con người nhận ra tất cả.”

__Còn cậu, Băng Thanh, người yêu của cậu đâu. Đừng nói với mình cậu không thích ai nhé? _Bảo Trinh không ngượng ngùng nữa, mạnh dạn hỏi Băng Thanh nhưng lại quên mất bản thân đang vô tình gợi lại chuyện đau buồn đó. Trọng Nguyên ho khan mấy tiếng, Bảo Trinh mới ngó người nhớ ra, liền tự trách mình quá bất cần.

__Minh... _Trái với suy nghĩ của họ, biểu hiện của Băng Thanh rất khác. Băng Thanh không buồn, ngược lại còn có chút ngượng ngùng. Băng Thanh không thoát chút trở nên lạnh lùng, ngược lại trở nên e thẹn khiến bốn con người kinh ngạc, há mồm nhìn nhau. Còn Băng Thanh, định nói câu “Minh không có” thì đột nhiên trong đầu ngay lập tức hiện lên khuôn mặt anh tuấn của Tử Huy, cô có chút kinh ngạc xen lẫn ngại ngùng.

__Cậu thế nào? _Hạ Thảo nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức buông lời trêu ghẹo cô _Biểu hiện thế này, tức là có rồi. Mau nói cho mình biết.

__Minh không có _Băng Thanh lập tức trả lời.

Chẳng qua cô không biết nói dối nên những biểu hiện vừa rồi của cô đều được bốn người bạn của cô phân tích kỹ lưỡng trong đầu. Cả bốn người nhìn nhau, gật đầu xác nhận. “Băng Thanh có người trong mộng rồi.” Họ dùng ánh mắt để nói ra điều này nhưng lại im lặng không nói. Họ sẽ từ từ tìm hiểu người đó là ai cũng như là họ sẽ có cách buộc cô gật đầu thừa nhận. Chẳng qua là sẽ rất lâu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bày Tỏ

Ra về, Băng Thanh đang có bước thật nhanh. Cô không muốn Phượng Nhi và Tuyết Vy nhìn thấy mình. Không phải vì cô khách sáo với họ mà vì cô đang khóc. Khóc rất nhiều. Cô nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Chuông ra về vừa reo. Bốn người bạn của cô đã tạm biệt cô ra về. Nói thẳng ra là họ đi hẹn hò. Băng Thanh tươi cười nhìn bốn bóng hình đã đi khỏi, thầm chúc họ hạnh phúc. Khi quay người lại, nụ cười của cô vụt tắt. Đối diện cô, Vũ Trần và Quý Tâm đang trừng mắt nhìn cô. Cô chỉ nhẹ nhếch mép mỉm cười, xách cặp toan bước đi thì Vũ Trần đã lên tiếng làm cô khựng lại:

__Mày đúng là trơ trên mà.

__Cậu nói gì thế? _Băng Thanh quay lại, ngạc nhiên nhìn Vũ Trần. Cô nhớ rằng cô không gặp Tuấn Bảo hay Thành Nhân. Cô đã xem họ như những người dưng lâu rồi.

“Tát” Quý Tâm giáng một cái tát xuống đôi gò má hồng hào của Băng Thanh, nghiêm rằng:

“Đừng có mà trưng cái bộ mặt ngây thơ đó ra với bọn tôi như vậy. Bọn tôi không phải đám con trai mê muội đó.

Băng Thanh còn ngạc nhiên. Cô không hiểu nổi ý tứ trong câu nói của bọn họ.

“Rốt cuộc các cô đang nói tới chuyện gì? Đừng có mập mờ như thế!” Băng Thanh lớn tiếng nói. Cô thật sự ghét cái kiểu mập mờ, không rõ ràng như vậy.

“Ờ, cô đúng là giỏi diễn đấy. Hèn gì mà đám con trai luôn động lòng với cô. Cô không hiểu, vậy để tôi nói cho cô hiểu nhé. Thấy cô vừa trách mắng chúng tôi. Có ai đó đã nói với thầy cô về vụ lộn xộn hôm nọ. Là một người con trai. Hơn nữa, còn báo với thầy cô rất nhiều chuyện trước đó tôi đã làm với cô cũng như với tình địch của mình. Cô nói xem, người đó có thể là ai. Không phải cô đã kể lễ khóc lóc với họ để họ báo với thầy cô giúp cô sao? Tôi còn nghi ngờ cô đã lại quyến rũ Tuấn Bảo và Thành Nhân âm việc này đó. Dù gì ba người cũng là bạn thân thuở nhỏ, hai người đó động lòng trước cô cũng đúng thôi nhưng tôi thì không đâu nên cô đừng hòng qua mặt tôi.” Vũ Trân nói một hơi, xong bước tới gần cô, nâng cằm cô lên, cười khẩy.

“Cô có phải đã suy nghĩ quá nhiều rồi không? Hai người đó từ lâu đã không còn là bạn của tôi nữa. Tôi thương cho cô đấy. Ngày đêm nghĩ cách hại người, bây giờ có người báo với thầy cô, cô lại đổ lỗi cho tôi. Cô không nghĩ cô đã hại nhiều người như vậy, bọn họ cũng có thể làm tương tự mà, đâu cứ nhất thiết phải là tôi.” Nói đến đây, Băng Thanh đã cảm thấy rất đau lòng. Cô đã hi vọng Vũ Trân chỉ là nhất thời yêu thương mù quáng nên mới nói những lời như vậy. Nhưng mà, bây giờ chắc không phải như vậy.

Vũ Trân nghe thấy vậy, gương mặt xinh đẹp giả tạo trở nên cứng đờ. Quý Tâm đứng bên cạnh nhìn xung quanh chợt thấy điều gì, ho khan mấy tiếng. Vũ Trân nghe thấy, đưa mắt nhìn xung quanh, trong mắt ẩn hiện ý cười gian xảo. Vũ Trân đột ngột đẩy Băng Thanh ngã lăn ra đất, rồi lật cô lại, để cô ngồi trên người mình, hai tay nắm lấy tay cô, giả vờ tát vào má mình. Băng Thanh giật mình, nhìn xung quanh, rồi như hiểu ra điều gì, cô cố gắng ghì tay của mình lại, nở nụ cười khinh bỉ xen lẫn thất vọng. Đột nhiên, từ phía sau vang lên giọng nói trầm ấm nhưng cũng nghiêm khắc:

“Các em đang làm gì đây hả?” Thầy Vương, nổi tiếng nghiêm khắc nhất trường. Ông cũng đang ngạc nhiên khi cô học trò cưng của mình đang đánh nhau. Ông không muốn tin nhưng sự thật đang bày trước mắt ông. Băng Thanh, Vũ Trân, các em mau nói cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra. Vì sao em lại đánh Vũ Trân, Băng Thanh, hả?

“Thưa thầy, em xin lỗi. Em chỉ là cảm thấy ăn năn về việc làm của mình nên xin lỗi bạn ấy như lời thầy dặn. Bạn ấy nói muốn bạn ấy tha lỗi cũng được nhưng phải để đánh em. Em vì muốn hòa giải nên chấp nhận ạ.” Vũ Trân nói dối không chớp mắt, liếc nhìn Băng Thanh đầy khinh thường. “Bạn mày hôm nay không bênh vực mày được rồi.” Vũ Trân nghĩ thầm, gương mặt cố nặn ra những giọt nước mắt gượng gạo.

“Thật không, Quý Tâm?” Thầy Vương quay sang, lòng thầm mong một cái lắc đầu.

Nhưng ông có ngờ đâu, Quý Tâm nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt hiền lành chân thật đến dễ thương. Đến nước này, ông đành quay sang Băng Thanh, nghiêm khắc nói:

“Băng Thanh, thầy không ngờ em lại như vậy. Hai bạn có ý tốt xin lỗi em, em làm vậy thật không đúng. Vì em là học sinh gương mẫu nhiều năm, lần đầu này thầy sẽ bỏ qua cho em, tuyệt đối không có lần sau. Em mau xin lỗi hai bạn đi.” Thật ra, trong lòng thầy Vương có chút thiên vị với Băng Thanh. Ông rất thương yêu cô học trò cưng này của mình.

“Em sẽ không xin lỗi họ vì em không có lỗi với họ nhưng em sẽ xin lỗi thầy vì đã làm thầy lo lắng ạ. Nếu hôm nay không có chuyện này, em sẽ tha thứ cho hai bạn đấy rồi ạ. Em chào thầy, xin phép thầy cho em ra về.” Băng Thanh nhỏ nhẹ nói, lễ phép khiến thầy Vương gật đầu đồng ý làm hai người còn lại tức sôi người.

Băng Thanh đang nghĩ về chuyện đó. Càng nghĩ cô càng đau lòng nên không để ý rằng trước có một chiếc xe đậu sẵn. Từ trên xe, hai cô gái bước xuống, đi về phía Băng Thanh. Trên xe, một chàng trai đang chống tay lên cửa sổ, đôi mắt từ đầu vẫn luôn nhìn cô. Từ Huy vừa cảm thấy đau lòng khi thấy cô khóc vừa tức giận kẻ đã gây ra chuyện này. Đôi mày anh tú của anh nhú lên, bàn tay nắm thành nắm đấm, cổ kim nén không biểu lộ ra ngoài.

“Anh đang lo lắng sao, anh họ?” Huy Phong nhìn thấy những biểu hiện vừa rồi của Từ Huy, không nhịn được liền hỏi. Hôm nay, Hàn Lâm còn đang ở tại cuộc họp nên anh đến đón bọn họ.

Từ Huy nghe thấy, giật mình quay sang, anh do dự một chút rồi gật đầu nhẹ.

“Huy Phong, anh không biết mình bị sao nữa. Kể từ lúc gặp cô ấy, anh đã có cảm giác muốn bảo vệ cô ấy rồi. Nhưng khi biết được chuyện đó, anh lại càng muốn ôm cô ấy, yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy. Huy Phong, trước đây, cảm giác này, anh chưa từng có. Em giải thích giúp anh đi!” Từ Huy sau một hồi suy nghĩ, liền đem hết tâm tư ra nói hết với Huy Phong. Dù gì người em họ của anh cũng từng trải hơn anh nên cứ để họ giải thích giúp anh.

Huy Phong nghe xong, ngạc nhiên, rồi lắc đầu:

“Anh còn hỏi em? Rõ ràng anh đã yêu Băng Thanh rồi. Còn không biết sao? Anh tính không nói cho cô ấy biết tình cảm của mình à?”

Từ Huy lắc đầu, trầm ngâm một lát mới lên tiếng:

Em biết mà, hết năm học này, anh sẽ sang Pháp vừa du học vừa tiếp quản công ty bên đó. Cô ấy đã xinh đẹp như vậy lại còn tốt như thế. Anh nói ra rồi, cô ấy sẽ chờ anh về đấy, sẽ làm lỡ mất thanh xuân quý giá của cô ấy. Anh không nỡ. Còn nữa, chắc gì cô ấy cũng có tình cảm với anh.

Từ Huy nói xong liền im lặng. Anh đã suy nghĩ rất nhiều có nên nói ra hay không. Cuối cùng, anh chọn im lặng. Im lặng, âm thầm, quan tâm, chăm sóc cho cô.

Phượng Nhi và Tuyết Vy từng nói với em: Băng Thanh là người con gái tốt nhất mà cô ấy gặp. Em ấy tốt với mọi người, chỉ là tàn nhẫn với chính mình. Đây chính là điều luôn làm Phượng Nhi và Tuyết Vy lo lắng.

Từ Huy gật đầu đồng ý. Anh cũng thực rất lo lắng cho cô.

Cùng lúc đó, Phượng Nhi và Tuyết Vy đang bước gần đến Băng Thanh. Phượng Nhi đưa tờ khăn giấy đến trước mặt cô. Băng Thanh ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn rồi nhanh chóng cúi xuống, quệt vội nước mắt. Ngẩng mặt lên, cô cố gắng mỉm cười. Tuyết Vy và Phượng Nhi lắc đầu, rồi cốc nhẹ lên trán cô.

Cậu không cần giả vờ với bọn mình. Bọn mình đã thấy cậu từ lúc ra khỏi cổng. Thấy cậu có ý trốn, bọn mình không gọi mà âm thầm mai phục cậu. Bây giờ thì lên xe rồi mau nói cho bọn mình biết là ai bắt nạt cậu. Bọn mình nói cho cậu biết, cậu đừng hòng trốn khỏi dịch vụ tốt này. Tuyết Vy nói xong, cố tình cười thật to để làm Băng Thanh cười theo.

Mau lên, mình sẽ giới thiệu Huy Phong với cậu. Xong rồi, cậu phải báo đáp mình bằng cách kể cho bọn mình biết chuyện gì đã xảy ra. Phượng Nhi nói rồi kéo tay cô, nhanh chóng đẩy cô vào xe.

Băng Thanh còn ngạc nhiên, xúc động trước những chuyện vừa xảy ra. Sau khi giới thiệu xong rồi, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Đột nhiên, hai cô gái xinh đẹp đồng loạt quay sang Băng Thanh, nói lớn “NÓI, LÀ AI BẮT NẠT CẬU” khiến ba người còn lại giật mình, đồng loạt bật tay lại. Băng Thanh cười nhẹ, rồi cúi đầu xuống, từ từ giải bày với hai người bạn thân của cô. Phượng Nhi, Tuyết Vy và Huy Phong nghe xong thì quay nhìn Từ Huy, lén lút nháy mắt. Trong đôi mắt của ba người bọn họ, dễ dàng thấy được ý cười trên choker. Rõ ràng họ đang trêu chọc Từ Huy đây mà. Còn Từ Huy, anh nghe mà sôi máu. Anh là người gián tiếp làm cô khóc ư? “Cao Vũ Trân và Tô Quý Tâm, hai cô chết chắc rồi” Từ Huy mặt tối sầm, nghiêng răng nghiến齿. Trên xe, không khí đã vui vẻ trở lại sau khi Băng Thanh giải tỏa được những ưu buồn của mình. Đúng là, bên bạn bè những lúc buồn như thế này vẫn là giải pháp tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Xử Lí

Buổi tối. Tại căn biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố, có ba người đang ngồi uống trà ngoài vườn. Từ Huy ngồi ngả người ra sau một chút, gương mặt trầm tư, suy nghĩ. Huy Phong và Hàn Lâm thấy thế, đưa mắt nhìn nhau. Không gian lúc này thật im lặng, chỉ có tiếng gió khẽ rít qua hàng cây cổ thụ trong vườn. Lát sau, hai cô gái từ trên chiếc xe màu trắng bước xuống, thông thả bước giữa con đường hai bên trồng hoa hồng, tỏa hương thơm ngát. Hai cô đến bên chiếc bàn đó, tự nhiên kéo ghế ngồi xuống.

Anh Từ Huy, anh đang nghĩ về chuyện gì vậy? Là chuyện của Băng Thanh sao? Tuyết Vy nhìn qua một cái, lập tức có thể đoán ra vấn đề.

Từ Huy nghe thấy, khẽ cự mình, ngồi thẳng dậy, tay xoa nhẹ thái dương. Anh đã lo nghĩ quá nhiều rồi.

Anh đang không biết giải quyết Vũ Trân và Quý Tâm thế nào đây nữa. Rõ ràng anh muốn cảnh cáo bọn họ không được làm hại cô ấy. Sao bây giờ lại quay ngược thành ra anh gián tiếp bắt nạt cô ấy thế này?

Bốn người kia nghe xong, nhin không được cười khúc khích. Từ Huy thấy biểu hiện này của bọn họ, dờ khóc dờ cười. Chính anh cũng không ngờ sẽ có ngày anh rơi vào hoàn cảnh này. Mà người đẩy anh vào tình huống khó khăn này, không ai khác, là Băng Thanh.

Anh họ, có gì khó đâu. Hai người đó, một người là con gái của RBC, người còn lại là thiên kim tiểu thư của FDC. Muốn giải quyết hai tập đoàn nhỏ này là chuyện nhỏ thôi mà anh Huy Phong sau một hồi im lặng lên tiếng.

Không được. Băng Thanh mà biết là sẽ giận chúng ta. Cậu ấy dễ dàng biết được chỉ có chúng ta mới có thể làm được việc này. Cậu ấy không muốn sự nghiệp nhiều đời của bọn họ bị phá hủy bởi những người trẻ. Mấy anh nghĩ cách khác đi. Em và Tuyết Vy cũng không có ý định bỏ qua cho bọn họ. Phượng Nhi nói, đôi mắt hạt dẻ của cô đã hiện rõ sự tức giận. Tuyết Vy gật đầu, đôi mắt màu đồng xinh đẹp kia cũng không có vẻ gì là dễ chịu cả.

Không gian sau câu nói này bỗng chốc trở nên im lặng. Năm người đang nghĩ cách để giải quyết vấn đề giúp bạn thân của họ, người yêu của

họ. Thật không dễ dàng gì để có được sự đồng ý. Huy Phong và Hàn Lâm, vốn đã tiếp xúc với thương trường lâu năm, cách giải quyết nào của họ cũng mang sự tàn nhẫn đối với Băng Thanh. Còn Phượng Nhi, Tuyết Vy và Từ Huy, ba người mãi lo cho Băng Thanh nên cách giải quyết nào cũng mang vẻ dễ dàng quá mức cho phép. Sau gần 2h bàn bạc, cuối cùng chỉ có một ý kiến được thông qua: cảnh cáo trước mặt, nếu còn tái diễn sẽ tàn công tới sự nghiệp.

Sau khi bàn bạc xong, hai cô gái lên xe ra về để lại tiệc buổi cùng nhớ nhung cho 2 chàng trai. Đêm nay, không phải hai, mà có tới 3 chàng trai anh tuấn bị mất ngủ vì 3 cô gái xinh đẹp.

Hôm sau, giờ ra chơi. Sau khi chắc chắn Băng Thanh đã đến canteen cùng bốn người kia, có ba nam thanh nữ tú đứng trước cửa lớp 11A1, lớn tiếng nói:

__Cao Vũ Trân, Tô Quý Tâm, hai cô mau ra gặp chúng tôi__ Từ Huy lên tiếng, thanh âm lạnh lùng.

Cả cái lớp 11A1 nghe xong, người nào người nấy sống lưng lạnh buốt, mặt mày xanh mét sợ hãi nhìn nhau. Hai người gây ra tội kia nghe tới tên mình liền giật thót, cố giữ bộ mặt bình tĩnh, xinh đẹp nhất có thể bước ra dưới ánh mắt tiếc thương cùng tò mò của những thành viên trong lớp. Vũ Trân và Quý Tâm đi theo sau lưng ba người bọn họ, thỉnh thoảng lăm lét đưa mắt nhìn nhau. Đến vườn trường vắng vẻ, hai cô gái của chúng ta đột ngột lãnh 2 cái tát trời giáng từ Phượng Nhi và Tuyết Vy. Vũ Trân ngạc nhiên, trừng mắt lên nhìn, miệng chỉ kịp nguyền rủa “Cô....” một tiếng đã bị Phượng Nhi cắt lời,:

__Tôi thế nào? Cái này là tôi thay Băng Thanh trả lại cho mấy cô. Còn nữa, anh Từ Huy có chuyện muốn nói với hai người đó__ Phượng Nhi nói xong, liền cùng Tuyết Vy lùi ra sau mấy bước, để Từ Huy mặt đối mặt, trực tiếp nói chuyện với bọn họ.

__Cũng không có gì quan trọng. Tôi chỉ muốn nói là nếu các cô còn đụng đến Băng Thanh thì sự nghiệp của gia đình các cô chuẩn bị phá sản đi__ Lòi anh vừa nói mang theo ngữ khí lạnh lùng, làm hai người vừa nghe đã run sợ.

Vũ Trân và Quý Tâm trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn Từ Huy cùng 2 cô gái kia có chút khinh bỉ, hất hàm nói:

__Mấy người nghĩ mấy người là ai? Là bạn của con nhỏ đó thì cũng là loại tầm thường thôi. Dựa vào đâu mà đứng đây lớn tiếng đe dọa tôi hả?__ Quý Tâm khoanh tay trước ngực, thông thả thay Vũ Trân nhưng không hề biết rằng hai người đang chọc vào ổ kiến lửa. Thật sự rất nguy hiểm.

Từ Huy chỉ liếc mắt nhìn hai người họ, nở nụ cười cửa miệng. Anh thật sự muốn đem hai người này xử theo luật của thế giới ngầm nhưng ai bảo anh yêu Băng Thanh, ngay khi vừa nảy ra ý nghĩ này, gương mặt thiên thần của Băng Thanh tự nhiên choáng hết tâm trí anh như nhắc anh tuyệt đối không được làm vậy. Nụ cười lạnh giá anh dành cho hai kẻ kia bỗng trở nên có chút dịu dàng, có chút yêu thương, mê hoặc lòng người.

__VẬY các người cứ thử đi. Rồi sẽ thấy BNH, TLC, BSC, JSC trở thành cổ đông lãnh đạo tập đoàn của các cô trong tương lai. Tôi nói vậy, các cô hiểu chưa?__ Phượng Nhi lạnh lùng lên tiếng, nhìn hai người họ thoáng qua rồi thôi.

Vũ Trân và Quý Tâm còn đứng ngây người, có hiểu hết những gì Phượng Nhi vừa nói. Tuyết Vy nhìn thấy bộ dáng ngờ ngác của bọn họ, lắc đầu ngán ngẩm nói:

__Nghĩa là nếu các cô đụng đến Băng Thanh, điều đó đồng nghĩa với việc các cô đã đụng chạm đến 4 tập đoàn lớn nhất. Hay nói cách khác, từ nay về sau, 4 tập đoàn này sẽ chống lưng cho Băng Thanh. Các cô, cứ liệu đi.

Hai người kia đã hiểu rõ những gì họ nghe được, lập tức trên mặt không còn giọt máu. Cả hai cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Có nằm mơ họ cũng không thể ngờ Băng Thanh lại có được hậu thuẫn như vậy. Nhưng, rất nhanh chóng, hai cô gái nguyền rủa, nắm chặt tay lại, có cùng ý nghĩ: “Sao cô ta có thể may mắn đến thế?”

Ba người nói xong, lập tức quay lưng bước đi, thông thả, không bận tâm đến biểu hiện của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Kế Hoạch Đi Chơi

Băng Thanh những ngày sau đó luôn cảm thấy có gì đó khác với mọi ngày. Cô không biết chính xác nó là cái gì. Bây giờ, cô đang ngồi ở chiếc bàn quen thuộc trong canteen, nơi gần cửa sổ, luôn tràn ngập ánh nắng chan hòa. Băng Thanh ngồi đó, trước mặt là ly nước ép trái cây mà Hạ Thảo gọi cho cô trước khi cùng Trọng Nguyên đến thư viện đọc sách, nói thẳng ra là để hẹn hò công khai trong trường. Còn Bảo Trinh, cô cũng vừa cùng Minh Hoàng đến phòng âm nhạc để luyện tập piano. Còn lại một mình, Băng Thanh ngồi nghiêng người về hướng cửa sổ, đón

những làn gió mát mẻ, trong lành. Cô chống cằm, tay còn lại thỉnh thoảng lại gõ những nhịp đều đều trên mặt bàn. Cô lại đang suy nghĩ nữa rồi.

Băng Thanh, cậu lại suy tư cái gì đó? _Băng Thanh còn mãi chìm đắm trong việc tìm kiếm điều khác lạ mà cô luôn cảm nhận được kia, Tuyết Vy, Phượng Nhi và Tử Huy đã đi đến từ lúc nào.

Băng Thanh giật mình, nhìn bọn họ, mỉm cười dịu dàng làm cho Tử Huy trong lòng có chút dao động. Ba người nhanh chóng ngồi xuống, nói chuyện vui vẻ. Đột nhiên, Vũ Trân và Quý Tâm đi ngang qua. Đôi mắt của Tử Huy có chút chau lại, anh đang kìm chế cảm giác khó chịu của mình. Phượng Nhi và Tuyết Vy, đôi mắt của họ chẳng dễ chịu chút nào. Còn Băng Thanh, cô ngạc nhiên khi Vũ Trân đi ngang qua cô, có chút cúi đầu cùng sợ sệt. Cuối cùng, Băng Thanh đã hiểu ra cái điều luôn làm cô khó hiểu kia: Vũ Trân và Quý Tâm, hai người họ, mấy ngày nay luôn tìm cách tránh mặt cô. Băng Thanh cảm thấy chuyện này dường như có gì không đúng, quay nhìn những người bên cạnh liền bắt gặp những biểu hiện khác nhau nhưng dễ dàng đoán được ngụ ý của họ: Các cô thử đến gần đây xem! Băng Thanh lắc đầu, rồi tăng hằng 1 tiếng lời kéo họ trở về. Ba người vừa nghe, giật mình, biểu hiện của họ dễ nhận thấy đến vậy sao? Không phải, mà là Băng Thanh rất hiểu bọn họ.

_Các cậu, cả anh Tử Huy nữa, đã làm gì Vũ Trân và Quý Tâm vậy hả? _Băng Thanh nói, ngữ khí dường như ẩn chứa sự không hài lòng.

_Mình không có làm gì hết. Mình chỉ cảnh cáo cô ta thôi. Bọn mình nói nếu cô ta còn bắt nạt cậu, bọn mình sẽ không để yên cho cô ta _Tuyết Vy thấy biểu hiện của Băng Thanh, chịu không được, liền nói thật. Nếu cô không nói, Băng Thanh sẽ giận bọn họ, nhiều ngày không ăn, không gặp mặt, không nói chuyện cùng bọn họ. Lúc đó, bọn họ sẽ rất thâm. Bởi vì, Băng Thanh, lúc ấy, chẳng khác nào tảng băng cả. Đánh không phản kháng, chỉ tỏa ra hơi lạnh cùng sự vô cảm đến chết người. Bọn thân của bọn họ, thật rất biết cách đe dọa người khác.

_Cụ thể mọi người sẽ làm gì? _Băng Thanh tiếp tục tra hỏi, cô biết họ sẽ chẳng đơn giản đối với Vũ Trân và Quý Tâm.

Đến nước này, Phượng Nhi và Tuyết Vy không thể nói thật, nhưng cũng chẳng thể nói dối, Băng Thanh sẽ biết ngay, nên im lặng hồi lâu. Tử Huy thấy thế, liền đỡ lời cho họ, cũng như là đỡ dành cô, đối với anh:

_Bọn anh sẽ không để cho họ có thể làm hại người khác. Hai người họ chỉ nói nếu còn bắt nạt em, họ sẽ có cách khiến Vũ Trân và Quý Tâm không còn là hoa khôi của trường nữa.

Phượng Nhi và Tuyết Vy nghe thế, liền gật đầu đồng tình. Băng Thanh đưa nhanh đôi mắt qua hai người bọn họ, rồi tới Tử Huy nhưng cô nhanh chóng thu ánh mắt về bởi cô bắt gặp trong đôi mắt Tử Huy đang nhìn cô, có chút gì đó hấp dẫn, mê hoặc. Hơn nữa, anh còn nhìn cô, rất dịu dàng, chan chứa yêu thương.

“Phải chi đôi mắt đó chỉ hướng về mình” Băng Thanh nghĩ thầm, nhưng cô có biết đâu, không chỉ đôi mắt, mà cả trái tim anh đều đang hướng về cô, chỉ cô mà thôi.

Băng Thanh gật đầu, dù gì họ cũng có ý tốt muốn bảo vệ cô, rồi lại im lặng. Phượng Nhi và Tuyết Vy nghe xong, thở phào nhẹ nhõm. Sau một hồi không gian chìm vào im lặng, Phượng Nhi nhỏ nhẹ lên tiếng:

_Băng Thanh, sắp tới Giáng sinh rồi đó. Đi chơi cùng bọn mình nhé!

_Không phải các cậu phải đi nhà thờ vào đêm đó sao? _Băng Thanh định gật đầu, chợt nhớ ra điều quan trọng.

_Phải, nhưng chúng ta sẽ đi vào ngày kế tiếp. Em sẽ đi cùng bọn anh chứ? _Tử Huy nhìn Băng Thanh, dịu dàng nói. Trong lòng, anh mong cô sẽ gật đầu đồng ý.

_Phải rồi, cậu đi cùng đi, để anh Tử Huy đỡ buồn. Chứ anh ấy đi một mình cùng hai cặp, sẽ thấy buồn và tủi thân đó _Tuyết Vy không bỏ qua cơ hội chọc ghẹo Băng Thanh.

Còn Băng Thanh, vừa nghe thấy liền cảm thấy ngượng ngùng, gương mặt xinh đẹp nhanh chóng đỏ lên. Cô cúi đầu, cố để che giấu gương mặt ấy. Tử Huy, từ đầu tới cuối luôn lén lút quan sát cô, điều chưa từng có trước đây, bắt gặp biểu hiện này của cô, trong lòng có chút bị mê hoặc, bất giác nở nụ cười dịu dàng. Phượng Nhi và Tuyết Vy thấy hai người họ như vậy, chẳng có tình nàng có ý nhưng cứ dấy dưng không chịu nói ra, người này cứ nghĩ người kia không có tình cảm với mình nên cứ để trong lòng. Hai cô gái nhìn nhau, lắc đầu. Chỉ tiếc là, trong chuyện này, hai người không thể giúp gì được, chỉ có thể cố gắng tạo cơ hội cho họ ở bên nhau.

_Tuyết Vy chỉ chọc cậu và anh Tử Huy, hai người cô đơn thôi. Cậu đi chung cho vui nhé! _Phượng Nhi

_Được, lúc này Hạ Thảo, Trọng Nguyên, Minh Hoàng, Bảo Trinh vừa rủ mình đi chơi Giáng sinh. Mình đồng ý rồi. Hôm sau, mình sẽ đi cùng mọi người, được chứ? _Băng Thanh nhỏ giọng nói

Ba người kia “Được” rồi nhìn cô mỉm cười. Tử Huy, trong lòng anh suy nghĩ nên tặng gì cho cô đêm Giáng sinh nhỉ? Chết tiệt, anh lại nôn nóng tới ngày Giáng sinh rồi.

Bên ngoài, ánh nắng chan hòa, chiếu sang cả một không gian xung quanh chiếc bàn, tô điểm cho bức tranh bốn người, nổi bật lên cô gái có mái tóc dài xõa buông, đôi mắt thỉnh thoảng chăm chú nhìn về người con trai anh tuấn ngồi đối diện thỉnh thoảng cũng nhìn cô đầy yêu thương.

Chương 7: Giáng Sinh (1)

Giáng sinh. Hôm nay, Băng Thanh có hẹn với những người bạn cùng lớp. Ngày mai, cô mới có hẹn với Phụng Nhi và Tuyết Vy. Ai bảo họ theo đạo Thiên Chúa, buộc phải đi nhà thờ trong đêm nay chứ nên cuộc hẹn đành hẹn lại ngày kế tiếp. Vậy cũng tốt. Cô sẽ có nhiều thời gian cho những người bạn của mình.

Đúng 7h00. Băng Thanh đang ngồi đợi bốn con người tình tứ ở quán trà sữa Lãng Du. Cô chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, nơi có thể ngắm nhìn dòng người nhộn nhịp đêm Giáng sinh. Người ngoài nhìn vào thấy cô thật cô đơn. Cô ngồi đó, tay chống cằm, đôi mắt lơ đãng, mơ màng nhìn ra ngoài, nói đúng hơn là ngược nhìn lên bầu trời sao. Cô thích bầu trời về khuya. Cái màu đen huyền bí ấy luôn khiến con người ta bị mê hoặc, làm người ta tò mò không biết ẩn sau đó chứa đựng những điều gì mà ban ngày không thể thấy. Là nỗi đau lâu năm đã lành miệng được dịp âm ỉ đau khi ở một mình. Hay những nỗi niềm chẳng ai có thể ở bên cạnh sẻ chia. Băng Thanh mơ màng, đôi mắt long lanh, chan chứa niềm vui, khóe miệng nhẹ kéo thành một biểu hiện vui vẻ. Chợt, một bàn tay che hết tầm mắt của cô, tiếp đến một tiếng ho khan, kéo cô về thực tại.

_Cậu lại đang suy tư cái gì đấy? _Minh Hoàng lên tiếng khi Băng Thanh quay sang nhìn bốn người vừa tới, trên mặt còn lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

_Không có gì. Các cậu tới trễ 15 phút rồi. Mau chịu phạt đi _Băng Thanh trở nên vui vẻ, nói.

Hạ Thảo và Bảo Trinh quay sang nhìn nhau rồi lên tiếng:

_Hôm nay mình đãi cậu nhé!

Băng Thanh nghe xong bật cười, còn cố ý nói thêm một câu chọc ghẹo 2 cô gái có ý tốt kia:

_Ui, mình không dám bắt nạt người yêu của hai anh chàng này đâu. Chẳng qua mình muốn đòi quà thôi. Mình có quà tặng các cậu đây. Merry Christmas!

Cả ba người nghe xong, đồng thanh nói: “Vậy mà cậu không nói sớm.” Rồi lần lượt, mọi người tặng quà cho nhau, nói cười vui vẻ không để ý đến đồng hồ đã điểm đến 9h00.

_9h00 rồi, mình phải về. Tạm biệt các cậu, Giáng sinh vui vẻ _Băng Thanh nói, đứng lên khỏi ghế, thu gom một đống quà tặng, trên miệng vẫn cười thật tươi.

_Trời tối rồi, cậu định về một mình sao? _Hạ Thảo đưa mắt nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài, lo lắng lên tiếng hỏi cô.

_Không sao, mình có thể tự về được _Băng Thanh mỉm cười, nhẹ nhàng nói. Cô gái này luôn biết cách an ủi người khác đừng lo lắng cho cô.

_Các em yên tâm, anh sẽ đưa Băng Thanh về _Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Năm người ngạc nhiên, đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói vừa rồi. Trong khi bốn đôi mắt kia biểu lộ sự ngạc nhiên, lo lắng thì đôi mắt của Băng Thanh ánh lên niềm vui, xinh đẹp đến mê lòng người. Rồi Băng Thanh lên tiếng, giọng nói vui tươi, nhí nhảnh:

_A, anh Vĩ, anh về nước rồi à? Thật vui quá. Em vừa ước có thể như Giáng sinh năm ngoái, anh đột ngột về nước ăn Giáng sinh cùng cả nhà. Xem ra em “cầu được ước thấy”.

_Nhóc con, anh đã hứa với gia đình rồi. Đương nhiên phải thực hiện lời hứa chứ. Em không có lòng tin gì ở anh cả _Mạnh Vĩ đưa tay nhéo nhéo gò má xinh đẹp của Băng Thanh, khiến cho cô la lên một tiếng “A”.

_Xin lỗi, anh là.... _Sau một hồi im lặng làm khán giả, Trọng Nguyên đại diện cho ba người tò mò còn lại lên tiếng hỏi rõ quan hệ của hai người trước mặt.

_A, đây là anh Mạnh Vĩ, anh trai của mình. Anh ấy là con của bác hai mình, hiện là giám đốc điều hành của công ty phần mềm SCF ở Mỹ. Hôm nay, anh ấy về nước ăn mừng Giáng sinh với gia đình _Băng Thanh giới thiệu anh trai của mình, gương mặt đã xinh đẹp nay lại vì quá vui mừng mà trở nên kiêu kiêu khiến cho bao anh trai ở bàn bên cạnh xuýt xoa, ngẩn ngơ.

_Phù, làm bọn mình tưởng đây là người yêu giấu mặt của cậu chứ. Rất vui được gặp anh _Minh Hoàng nói, quay sang nhìn ba người bạn, họ cũng gật đầu đồng ý.

Mạnh Vĩ nghe xong, dờ khóc dờ cười với những người bạn của em gái mình. Anh cảm thấy thật vui nha. Em gái anh có những người bạn như

vậy, khiến anh an tâm phần nào.

Rất vui được gặp các em. Hôm nay, anh sẽ đưa Băng Thanh về, các em an tâm được rồi _Nói rồi, anh quay sang Băng Thanh_ Cô bé à, chúng ta phải mau về nhà đó. Anh nói với chú tư sẽ đón em trong 1 tiếng. Nếu về trễ, chú sẽ la anh đó. Hơn nữa, anh chỉ ở lại 1 ngày thôi. Em thương anh đi, đừng làm anh mất thời gian mà.

Băng Thanh nghe xong, gật đầu rồi quay sang nhóm bạn:

Các cậu, hôm nay mình rất vui. Mình về trước nhé. Ngày mai chúng ta gặp lại. Các cậu ở lại vui vẻ, Giáng sinh hạnh phúc.

Bốn người họ gật đầu, mỉm cười, nói “Giáng sinh vui vẻ” cùng 2 người chuẩn bị rời đi. Sau khi chào tạm biệt 2 người họ, bốn người tiếp tục vui chơi, tình tứ, lãng mạn bên nhau. Thật hạnh phúc!

Còn Băng Thanh, cô đang ngồi trên chiếc xe Airblade của Mạnh Vĩ, tay ôm chặt eo anh. Hai anh em họ lâu ngày gặp lại, có không biết bao nhiêu chuyện để nói. Hai người nói chuyện vui vẻ, không để ý có một chiếc xe chạy vụt qua. Trên xe, một chàng trai mở cửa sổ, nhìn ra bọn họ, xong lại quay vào, đôi mày nhíu lại, thở dài một hơi. Những người còn lại đồng thời thấy cảnh này, quay sang nhìn nhau, không biết nói gì. Không gian trên xe lúc ấy đang vui vẻ bỗng chốc trở nên im lặng, rơi vào khoảng không mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giáng Sinh (2)

Ngày kế tiếp. Băng Thanh vừa tiễn người anh họ của mình trở về Mỹ. Cô đang mơ màng, tận hưởng những làn gió mát nhẹ và tiếng chim sẽ thình thoảng lại vang lên. Hôm nay, cô mặc một chiếc đầm màu trắng, thắt nơ ở eo, đẹp một cách tinh khôi. Bỗng một chiếc xe đồ trước mặt cô. Phượng Nhi hạ cửa kính xuống, nhòai người ra nhìn cô, lắc đầu rồi nói:

Cô gì đó ời, mau lên xe nào! _Nói rồi, cô cũng không quên cười thật to_ Cậu ngồi ghế trước nhé!

Băng Thanh nghe gọi giật mình, rồi cô mỉm cười, gật nhẹ đầu. Cô mở cửa, bước lên, quên không thắt dây an toàn. Từ Huy thấy vậy, liền nhòai người làm giúp cô. Băng Thanh ngạc nhiên, tròn mắt nhìn, rồi cảm ơn anh nhỏ đến mức chỉ có anh nghe thấy. Cô đang ngượng mà! Ở băng ghế sau, bốn người thấy cảnh này, liền lên lút mà cười thầm. Chiếc xe lăn bánh, không khí trên xe im lặng lạ thường. Băng Thanh ngồi một lúc lâu, mới thấy khác lạ, liền quay ra sau hỏi Tuyết Vy:

Hôm nay mọi người có chuyện buồn sao? Sao không ai nói gì hết vậy?

Băng Thanh, bọn mình đang buồn cậu đấy _Tuyết Vy thở dài một hơi, mới nói.

Hà, mình đã làm gì sai sao? _Băng Thanh nghe vậy, có chút khó hiểu, liền hỏi lại.

Cậu đó, có người yêu rồi mà không giới thiệu cho bọn mình gì cả. Cậu thật là, giấu kĩ quá đấy! _Phượng Nhi khẽ cựa người, giả vờ thất vọng nói.

Băng Thanh nghe mà không hiểu gì cả, ngây thơ hỏi lại:

Mình có người yêu à? Hối nào vậy?

Tuyết Vy lấy tay vỗ vỗ trán, lắc đầu nói:

Cậu còn muốn chối? Hôm qua, tất cả đều thấy cậu đang ôm eo một cái anh nào đấy trên xe Airblade mà. Hai người tình cảm lắm luôn đó!

Không nghe thì thôi, nghe rồi Từ Huy liền nhớ tới hình ảnh hôm qua, gương mặt tối sầm lại, có chút khó chịu cùng ghen tuông. Phải cố gắng lắm anh mới kìm chế được bản thân mình không nổi giận. Băng Thanh nghe xong, ngạc nhiên, quay sang nhìn tất cả mọi người rồi dừng lại nơi Từ Huy trong chốc lát, thấy gương mặt anh lạnh lùng, tối sầm. Tất cả đều thấy? Anh ấy cũng thấy rồi sao? Băng Thanh nghĩ thầm trong đầu. Cô liền bật cười, vui vẻ khiến những người còn lại cảm thấy khó hiểu, đưa mắt nhìn nhau. Từ Huy thấy cô cười, mơ hồ cảm thấy hình như đó là sự thật thì phải. Anh có chút thất vọng, đau lòng cùng ghen tỵ.

Các cậu đang nói anh Vĩ hả? Anh có vợ rồi đó. Nói vậy, chị dâu nghe được sẽ la mình đó.

“Chị dâu” Tất cả đồng thanh hỏi cô. Băng Thanh chỉ biết dờ khóc dờ cười, nhìn bọn họ, gật đầu xác nhận rồi nói thêm:

Phải, đó là anh họ của mình. Các cậu đừng nghi ngờ nữa.

Nghe xong, tất cả thờ phào, quay sang nhìn Từ Huy thấy anh đang che giấu nụ cười vui sướng. “May mà không phải” Từ Huy nghĩ thầm, trong lòng lại có chút hi vọng.

Sau khi giải thích rõ ràng, không khí trên xe đã bắt đầu trở nên vui vẻ. Đặc biệt là Từ Huy, anh đã nói chuyện nhiều hơn, gương mặt cũng có chút trở nên dịu dàng, anh tuấn. Trên môi anh, từ lúc nghe xong lời giải thích đó, luôn thường trực nụ cười quyến rũ. Băng Thanh nghe trái tim bỗng đập mạnh mỗi khi cô vô tình quay sang nhìn anh. Buổi đi chơi hôm đó, Từ Huy tặng Băng Thanh một sợi dây chuyền bằng bạc, có mặt trái tim, ở giữa còn đính một viên hồng ngọc nhỏ, màu đỏ rực. Băng Thanh có chút bất ngờ, ngại ngần nhận lấy nhưng thật sự cô rất thích món quà của anh. Thích nhất! Băng Thanh thấy đây là ngày vui nhất của cô. Cô mơ hồ nhận thấy hình như Từ Huy có chút tình cảm với mình. Bởi vì, hôm đó, anh nắm tay cô, dắt cô đi giữa dòng người nhộn nhịp. Mặc dù anh nói: “Đồng người lắm, bọn họ có đôi cả rồi, đi theo anh để khỏi lạc.” Băng Thanh có chút xấu hổ, nhưng rất hạnh phúc. Cô ước mong có một ngày, cô có thể công khai mà nắm tay anh, không phải để khỏi lạc, mà là để nói với mọi người rằng: “Cô là người yêu của anh.” Cô có ngờ rằng, đêm trước đó, anh đứng dưới Chúa trời, chấp tay nguyện cầu điều cô vừa mong muốn. Hai con người có tình cảm nhưng mỗi người đều có lí do không thể nói ra, dây dưa không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tạm Biệt - Sinh Nhật

“Anh ấy sẽ đi nước ngoài sao?” Băng Thanh lớn tiếng hỏi, ngạc nhiên khi vừa nghe Phượng Nhi và Tuyết Vy thông báo Từ Huy sắp bay sang Pháp.

Hai người còn lại có chút giật mình, bất ngờ vì cô bạn ngày thường vốn bình tĩnh hôm nay bỗng trở nên có chút kích động. Rồi như chợt hiểu ra điều gì, hai người nhìn nhau, khẽ thở dài rồi cùng nhau gật đầu xác nhận.

Băng Thanh bỗng chốc thần thờ, đôi mắt vô hồn, im lặng hồi lâu, sau đó, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trầm mặc, không nói gì nữa. Phượng Nhi như đoán được điều gì, liền hỏi:

Băng Thanh, cậu sao vậy? Có phải là đang buồn vì sắp không gặp được anh Từ Huy nữa không?

Băng Thanh giật mình, cô cũng không biết có phải hay không. Cô chỉ biết sau này, cô không còn được thấy anh cười nữa, càng không có cơ hội được anh quan tâm. Ngay lúc này đây, cô biết, biết rất rõ, mình đã có tình cảm với anh, từ lâu rồi. Nhưng mà, anh sắp đi rồi, cô còn có thể làm gì đây. Cô không đủ tự tin Từ Huy sẽ gật đầu chấp nhận tình cảm của cô, sẽ vì cô mà tránh xa những cô gái Tây quyến rũ, xinh đẹp bên kia. Cô, giờ đây, đã hiểu rõ, cô sẽ khó có thể yêu ai nữa, ngoài anh. Tình đơn phương, có được hạnh phúc bao giờ.

Thế chừng nào anh ấy bay? Băng Thanh hỏi, giọng nhẹ tênh.

Thứ ba tuần sau, 15h00 anh ấy lên máy bay Tuyết Vy khẽ thở dài, nói.

Mình biết rồi Băng Thanh nói rồi, khẽ cúi đầu, cổ ngấn dòng nước mắt sắp trào ra.

Cô biết, tình cảm này, cô không nên có. Nhưng biết làm sao được, định mệnh đã cho cô gặp anh. Cô không thể chạy trốn định mệnh, càng không thể lừa dối trái tim của mình. Suy cho cùng, cô cũng chỉ là người từng bị tổn thương, trái tim có chút cứng cỏi nhưng mà lại càng sâu sắc hơn.

.....Thứ ba tuần sau

Hôm nay, là một ngày đặc biệt vô cùng. Là ngày sinh nhật của Băng Thanh nhưng cũng là ngày mà Từ Huy lên máy bay, bay sang đại dương. Đối với Băng Thanh, kể từ hôm nay, cô sẽ không thể yêu ai nữa. Nhưng còn Từ Huy? Từ hôm nay, anh biết trái tim mình sẽ không ở Pháp, nó ở Việt Nam, ở cạnh cô, mãi mãi.

Tại sân bay.....

Bốn người nam thanh nữ tú đang cùng nhau tiễn một người đẹp như tranh vẽ. Họ đi tới đâu, mọi ánh nhìn đổ về phía đó. Trong lúc đợi hoàn tất thủ tục, năm người cùng nhau ngồi xuống, trò chuyện cùng chờ đợi. Từ Huy hôm nay trầm mặc, gương mặt buồn bã. Cả bốn người còn lại cũng chẳng hơn gì. Huy Phong đã nghe ba người kia nói về Băng Thanh và Từ Huy. Anh nghe xong, giật mình. Người được mệnh danh là tảng băng như anh họ của anh cũng có ngày bị nữ nhân thu phục, giống anh sao? Anh nghĩ tới, hơi mỉm cười.

Tư Huy, anh đừng buồn nữa. Anh chỉ đi có vài năm thôi, chứ có đi luôn đâu. Và lại, còn có bọn em. Bọn em sẽ chăm sóc cho cậu ấy mà. Anh yên tâm đi đi. Phượng Nhi lên tiếng đầu tiên.

Anh tin bọn em. Nhưng mà, là anh không tin cô ấy yêu anh, không thể tin. Tư Huy buồn bã, có chút suy tư. _Càng không tin cô ấy sẽ tới đây.

_Anh không thấy vẻ mặt của cậu ấy khi bọn em thông báo đâu. Thật sự rất giống thất tình nha. Anh tin bọn em đi, bọn em hiểu cậu ấy nhất. Tâm tư tình cảm, sở thích, tính cách của cậu ấy, bọn em đều nắm trong bàn tay. Băng Thanh, cậu ấy là thực rất yêu anh, chỉ là cậu ấy luôn nghĩ mình với không tới. _Tuyết Vy thở dài, rồi nói.

Phượng Nhi nghe xong cũng gật đầu. Tư Huy nghe rồi, có chút ngẩn ngơ, mơ hồ.

Hai người im lặng này giờ, chứng kiến tất cả, bất giác bật cười.

_Ha, anh Tư Huy, tăng băng như anh cũng có ngày rung động như bọn em sao hả? _Lời này Hàn Lâm nói không sai. Nói về độ lạnh lùng, tàn nhẫn thì Tư Huy xếp thứ nhất, chỉ là anh dịu dàng trước mặt ai kia thôi.

_Tăng băng thì cũng có băng tâm mà hả? _Tư Huy vừa nghe những gì hai người em dâu tương lai của mình nói, có chút tự tin trở lại, nở nụ cười vui vẻ.

Lời này Tư Huy vừa nói xong, bốn người còn lại lập tức hóa đá. Còn đang trò chuyện, tiếng thông báo máy bay cất cánh vang lên. Tư Huy đứng dậy, nhẹ kéo vali, nói:

_Vậy phiền các em chăm sóc cô ấy giúp anh. Nếu như,...nếu như cô ấy có người yêu, thay anh chúc mừng cô ấy. _Nói đến cuối, tim anh có chút thất lại, đồng thời có chút hi vọng mong manh. Nói xong, anh xoay người, kéo vali, thong thả bước đi.

Họ gật đầu, nhẹ mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt. Rồi cũng nhau ra về, chuẩn bị đến dự sinh nhật của Băng Thanh. Họ không nói cho Tư Huy biết điều này để anh khỏi bận tâm mà ra đi.

Họ vừa bước khỏi, một cô gái đội nón che kín khuôn mặt, đi ra từ bức tường phía sau, nhìn theo bóng lưng của Tư Huy, nở nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng, cô cũng biết, là anh yêu cô. Nhưng mà, có quá muộn không khi giờ cô và anh mới biết? Có mong manh quá không khi cô hi vọng khi anh trở về, anh vẫn tiếp tục yêu cô? Dù cho thế nào đi nữa, Băng Thanh đã quyết sẽ đợi anh, đợi anh trở về. Cô muốn cuộc với chính mình, cuộc rằng anh sẽ yêu cô. Đến khi bóng anh đã khuất hẳn, cô mới rời đi, mang trong mình hi vọng về tương lai xa vời.

“ Em rất thích ngắm máy bay bay. Chỉ tiếc là em không có cơ hội được một lần ngồi trong khoang hạng nhất mà bay đến những chân trời mới. Anh tựa như chiếc máy bay, em không thể nắm tay anh đi về chân trời hạnh phúc phía bên kia đại dương, chỉ có thể âm thầm ngược nhìn anh. Em, ở bên này đại dương, đợi ngày máy bay hạ cánh, gom tất cả tiền của em để mua một vé hạng nhất, được ngồi trong lòng anh, cùng anh bay đến bên kia đại dương, cho dù có thể em không đủ tiền để mua vé bay về.”

Tại tiệc sinh nhật của Băng Thanh.....

Cô vừa từ sân bay trở về, trong lòng thoáng chút buồn bã nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Mọi người sắp đến rồi. Cô không muốn họ thấy cô buồn, lo lắng cho cô. Lấy lại gương mặt vui vẻ thường ngày, cô chuẩn bị cho bữa tiệc sắp tới.

Đúng 17h00. Mọi người đã đến đầy đủ. Tất cả cùng vui chơi vui vẻ, không vương bận gì. Sau khi tiệc tàn, Băng Thanh và những người bạn của mình ngồi lại, cùng trò chuyện.

_Các cậu, sau này mỗi người học 1 trường, ở 1 nơi, làm 1 việc, không thể cùng nhau như bây giờ. Hay chúng ta thống nhất một ngày làm ngày gặp mặt đi, được không? _Hạ Thảo lên tiếng

Vừa nghe xong, tất cả đều gật đầu, đồng ý.

_Vậy ngày 30-6 đi, được không? Hôm đó đang là mùa hè, tất cả đều rảnh mà, vậy có được không? _Bảo Trinh đưa ra ý kiến.

Cả bọn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng liền đồng ý. Bàn bạc xong rồi, Băng Thanh tiễn mọi người ra về. Ngay khi cô vừa quay người, chuẩn bị đi vào, có bưu phẩm gửi đến cho cô. Cô ngạc nhiên, nhận lấy. Khi mở ra rồi, cô bất ngờ vô cùng. Một chiếc điện thoại di động được tặng kèm với một con gấu bông màu hồng phấn vô cùng dễ thương. Trên tay của con gấu, một tấm thiệp được gắn vào. Cô mở ra, nét chữ của anh hiện ra: “Chúc em sinh nhật vui vẻ!”. Cô quá đối ngạc nhiên, xúc động.

Phượng Nhi và Tuyết Vy không nói cho Tư Huy biết hôm nay là sinh nhật của Băng Thanh, nhưng chắc họ cũng không ngờ, Tư Huy đã biết trước họ, còn chuẩn bị quà cho cô. Nếu mà mọi người biết chuyện này, nhất định sẽ chọc ghẹo 2 người đến ngưỡng chết mất. Mà hơn nữa, những năm về sau, đúng ngày sinh nhật của Băng Thanh, lúc 21h00, đều sẽ có 1 bưu phẩm gửi đến cho Băng Thanh. Năm nào cũng vậy, Băng Thanh đều cảm động, hi vọng trong cô ngày 1 lớn dần. Tất cả chỉ kết thúc khi bảy năm sau, cô gặp lại anh.

Chương 10: Nhớ Nhung

Sáu năm sau. ...

Việt Nam

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Ngày mà Băng Thanh và những người bạn của mình kết thúc quãng thời gian ngồi trên giảng đường. Khung cảnh của trường hôm nay náo nhiệt vô cùng. Học sinh ai nấy cũng vui vẻ, hớn hơ bước lên nhận giấy tốt nghiệp. Chỉ có một cô gái, từ đầu đến cuối luôn luôn im lặng, đôi mắt thấp thoáng nỗi buồn. Dường như cô đang nghĩ về ai đó. Phải rồi, đó là Băng Thanh. Cô vẫn vậy, chẳng thay đổi gì nhiều. Chỉ có trái tim luôn ngày đêm nhắc cô nhớ một người đang ở tận bên kia đại dương.

Không biết anh dạo này ra sao? Công việc, sức khỏe của anh, đều ổn cả chứ? Những câu hỏi như thế chưa bao giờ ngừng xuất hiện trong đầu cô. Đặc biệt, cô luôn hỏi chính mình: “Anh ấy có bạn gái chưa nhỉ?” Cô, đôi lúc thấy mình thật cô đơn, cứ ôm khư khư cái tình cảm của ai đó sáu năm trước mà không biết rõ, sáu năm sau, người ta còn yêu mình không? Bao nhiêu suy nghĩ hôm nay lại được dịp ủa về trong cái ngày vừa vui vừa buồn này. Cô thấy mình sắp khóc rồi! Từ Huy, em nhớ anh!

Ngoài trời, mây đen bỗng nhiên kéo đến, kéo theo những hạt mưa nặng trĩu, kéo theo những nỗi nhớ nhung, dài đến lê thê. ...

Paris, Pháp

Một người con trai anh tuấn trầm tư đứng trước cửa kính, tay đút túi, đôi mắt nhìn xa xăm như đang nghĩ về điều gì ở tận đâu. Bỗng có tiếng gõ cửa, một người con trai anh tuấn khác bước vào. Nhìn người đối diện, người vừa vào khẽ thở dài, rồi lên tiếng:

“Anh Từ Huy, Tuyết Vy vừa gọi điện cho em, cô ấy nói Băng Thanh vẫn ổn, hôm nay cô ấy tốt nghiệp. Còn nữa, cô ấy còn chưa có người yêu.

Nghe xong, Từ Huy khẽ nhủ mày. “Còn chưa có?”. Thật khó tin. Hàn Lâm gật đầu xác nhận. Anh biết, biết rất rõ người anh họ này của anh đang ngày đêm mong về người con gái đang ở bên kia bán cầu. Anh cũng biết cô gái đó đang cảm thấy như thế nào. Cái cảm giác vừa hi vọng vừa lo lắng xen lẫn nhớ nhung, nó khó chịu đến chừng nào. Khó chịu đến nghẹt thở. Bởi anh cũng đã trong hoàn cảnh này, ngay bây giờ. Thật là nhớ Tuyết Vy của anh quá đi! “Tự nhiên bảo mình sang thương lượng với mấy ông giám đốc kia làm gì không biết? Anh cũng có thể làm mà?” Hàn Lâm nghĩ thầm, lắc đầu, rồi xoay người ra ngoài.

Còn lại một mình, Từ Huy nhẹ sải bước đến bên chiếc bàn làm việc, đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp trong khung ảnh, khẽ nở nụ cười dịu dàng, ngây ngất lòng người. “Băng Thanh, có thật em vẫn còn cô đơn?”.

Bầu trời Paris hôm nay trong xanh, dịu nhẹ. Dưới chân tháp Eiffel, những cặp tình nhân âu yếm nắm tay nhau, dịu dàng trao nhau những cái hôn say đắm. Duy có người con trai đôi mắt trĩu buồn, nâng bức ảnh người con gái được lồng trong khung kính đẹp để lên ngang môi, cúi xuống, khẽ hôn nhẹ. ...

Một năm sau. ...

“Băng Thanh, hôm đó cậu nhất định phải đến đấy nhé!” Tuyết Vy dịu dàng nói.

Băng Thanh cảm tấm thiệp trên tay, trầm tư suy nghĩ. Thấy thế, Tuyết Vy đưa mắt nhìn sang Phượng Nhi cũng đang cười khỏ, lắc đầu.

“Nè, BĂNG THANH. ...” Tuyết Vy lớn tiếng gọi, tay hươu qua hươu lại trước mặt Băng Thanh, phảng phất ý giận dữ.

Nghe gọi lớn tiếng như vậy, Băng Thanh khẽ giật mình, quay sang mỉm cười xin lỗi hai cô bạn.

“Hôm đó là 30-6, ngày họp mặt của bọn mình. Hơn nữa, mình không theo đạo thì làm sao mà vào nhà thờ dự lễ cưới của hai cậu được đây?” Băng Thanh nhỏ nhẹ nói, nuốt tiếc vài phần.

“Làm lễ xong rồi, bọn mình đãi tiệc ở nhà hàng. Hơn nữa, buổi tối còn đãi tiệc ở nhà. Tiệc này là tiệc cưới cũng là tiệc sinh nhật Hàn Lâm tổ chức cho Tuyết Vy luôn. Cậu có thể đến, cứ tự nhiên.” Phượng Nhi lên tiếng, rồi nở một nụ cười dịu dàng.

“Ừ, vậy thì mình sẽ đến để chúc mừng hai cậu.” Băng Thanh mỉm cười, ánh nắng chiếu vào gương mặt xinh đẹp làm nổi bật vẻ kiêu diễm.

Vốn dĩ ba cô đã hẹn sẽ làm lễ cưới chung một ngày. Nhưng hai cái con người kia luôn gọi chuyện, cộng thêm gia đình hai bên thúc ép liên tục, Băng Thanh cũng đành khuyên nhủ hai người bạn đồng ý. Ngay cả bên phía Trọng Nguyên cũng xảy ra chuyện tương tự. Nhớ năm trước, cô một mình đến lễ cưới của bốn người bạn họ, miệng cười chúc mừng, nhưng mà đêm về, cô lại cuộn mình trong những suy nghĩ vẩn vơ, những nhớ nhung, nghẹt thở. Cô khóc. “Từ Huy, bọn họ cưới cả rồi, bao giờ anh về cho em câu trả lời đây?”

Chương 11: Gặp Lại Anh

Ngày 30-6.. Trong lễ đường, hai cặp đôi vừa chấm dứt lời tuyên thệ dưới Chúa của mình. Từ nay, họ đã là vợ chồng. Phía dưới, quan khách đứng dậy vỗ tay đồng loạt, có người cảm động đến rơi nước mắt. Khung cảnh bây giờ có thể nói là xa hoa. Hôn lễ của 2 vị Chủ tịch nổi tiếng trong thương trường cơ mà, sao có thể đơn giản được. Dọc lối đi, hoa bách hợp cùng hoa lily đang tỏa hương thơm ngát cả lễ đường. Váy cưới của Phượng Nhi và Tuyết vy cũng được may theo thiết kế của Phượng Nhi, kiểu dáng vô cùng tinh xảo, rất hợp với tính cách của mỗi người. Hôm nay, họ chính là những người đẹp nhất, hạnh phúc nhất trên thế gian này....

Từ Huy đứng lặng người trước Chúa, anh đang mong điều gì? Lát nữa thôi, anh sẽ gặp lại người con gái anh yêu, cô gái khiến anh ngày đêm nhớ nhung ngày đêm lo lắng. Nhưng sao trong anh khó chịu đến thế. Nôn nao? Lo lắng? Hay sợ hãi? Anh sợ cái gì? Sợ cô nói: "Em không còn yêu anh nữa?" Hay anh sợ nhìn thấy cô nắm tay chàng trai nào đó, bước đến trước mặt anh, nở nụ cười hạnh phúc, mong anh chúc phúc cho cô? Nếu chuyện đó xảy ra, anh có thể làm gì? Dầu sao, anh cũng thật lòng mong, thật tâm muốn, Băng Thanh được hạnh phúc. Anh nhắm mắt, đưa tay lên trước ngực, khẽ thì thầm: "Cầu Chúa phù hộ cô ấy bình an, hạnh phúc."...

Băng Thanh dừng lại trước cửa nhà hàng. Cô đang do dự. Có nên vào không? Cô rất muốn gặp anh nhưng lại sợ thấy anh đang hạnh phúc. Nhưng mà, cô đã hứa với Phượng Nhi và Tuyết Vy rồi, không vào không được. Băng Thanh chỉnh trang lại váy áo, hít một hơi thật mạnh, thông thả bước vào. Băng Thanh bước vào, cảm thấy hơi ngột ngạt, nhìn xung quanh mới hay mọi người đang nhìn mình. Những ánh mắt đó thoáng chốc làm cô sợ hãi, tủi thân. Cô nhìn xung quanh rồi nhìn lại mình, cô hiểu rồi. Là họ đang khinh bỉ cô. Xung quanh cô, từng nhóm người thượng lưu, trên người áo quần đắt tiền, trang sức quý giá, đang cùng nhau chỉ trỏ về phía cô, cười khinh bỉ. Cô, không phải không có khả năng mặc giống bọn họ, chẳng qua là cô vốn không thích cầu kì, nên hôm nay chỉ mặc có chiếc váy màu đỏ rượu, lệch một bên vai, thiết kế đơn giản, nhưng lại được dệt từ tơ tằm cao cấp, tôn lên bờ vai trắng nõn và cái cổ cao quyến rũ của cô. Chiếc váy này là thắng em quý hóa của cô, Vì Thành, đặt nhà thiết kế may cho cô. Nhìn qua, khó ai biết được giá trị thật sự của nó. Từ Huy, từ lúc cô bước vào, anh đã đứng ngây người ra, tay cầm ly rượu suýt chút nữa buông rơi. Cô, lúc nào cũng có thể làm cho anh động lòng.

Các vị, hôm nay tôi tới đây chỉ để chúc phúc cho bạn của mình, không phải khoe khoang váy áo, mong mọi người ngưng cái trò trêu chọc đó đi. Băng Thanh lại trở nên lạnh lùng và tức giận với người lạ nữa rồi.

Từ Huy đứng lặng im trong góc phòng nhìn cô. Cô, 6 năm sau đã trưởng thành rất nhiều rồi. Nhưng mà, có nhìn thế nào, anh cũng không thể tin cô chưa có người yêu được. Dù cho lòng anh có mong điều ấy đúng có xảy ra.

Băng Thanh nói xong, liền đi đến chiếc bàn Phượng Nhi đã nói với cô, nhẹ nhàng ngồi xuống, rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Cô đang tìm ai? Câu trả lời đã rõ. Chợt, cô dừng mắt tại góc tối của căn phòng, nơi ánh sáng của đèn hoa chiếu tới rất ít. Tại đó, một nam nhân tây trang lịch lãm, khí phách hơn người, đứng dựa vào tường, âu yếm nhìn cô. Băng Thanh, có bao lâu cô vẫn nhận ra ánh mắt ấy. Ánh mắt dịu dàng, trìu mến khiến cô cứ mãi mê đắm nhìn, chìm đắm trong những con mắt về người ấy. Nhưng rất nhanh, cô cup mắt xuống, chắc đôi mắt đã thuộc về ai mất rồi. Từ Huy thoáng chút bàng hoàng, đôi mắt cup xuống kia là sao? Là cô ngưng ngừng khi đối mặt với anh? Hay là cô không muốn nhìn thấy tình cũ khi đang bên tình mới? Trong anh, bây giờ mọi thứ đều thật rối rắm, trở nên vô nghĩa hết rồi..

Sau nhiều màn chào hỏi các vị quan khách, cô dâu chú rể cũng quay về bàn của mình. Bốn người nhanh chóng đi về chiếc bàn Băng Thanh đang ngồi. Theo sau, một cô gái trẻ trung, năng động trong chiếc váy màu vàng chanh xinh đẹp vô cùng. Xem chừng cô ấy nhỏ hơn Băng Thanh một tuổi.

Băng Thanh, cậu tới rồi. Tớ còn tưởng cậu ngại mà không tới đây. Phượng Nhi nhìn cô, dịu dàng nói, mang hàm ý rõ ràng là trêu chọc.

Cậu đừng chọc Băng Thanh của tớ. Tuyết Vy chạy lại ôm cổ Băng Thanh, khẽ dụi đầu vào cổ cô _Băng Thanh, đừng nghe lời Phượng Nhi, cậu ấy là người xấu. Hôm qua, cậu ấy bắt tớ phải tập đi giày cao gót. Cậu xem, chân tớ đỏ rồi này.

Băng Thanh nghe xong, chỉ biết cười trừ, xoay lại cốc nhẹ vào đầu Tuyết Vy một cái.

_Cậu đó, kết hôn rồi mà vẫn còn nhõng nhẽo với tớ cơ à? Bỏ tớ ra, tớ chưa muốn bị Tổng Chủ tịch ám sát đâu nha. Còn nữa, tớ là của cậu khi nào? _Càng nói, giọng Băng Thanh càng lên cao, gần như hét tới nơi rồi.

Tuyết Vy nhanh chóng buông tha cho cô, cười hi hi, chạy lại ôm lấy cổ của Hàn Lâm, hôn một cái, làm ai cũng bật cười vì thái độ trẻ con của cô nàng.

_Trẻ con _Phượng Nhi và Băng Thanh đồng thanh.

À, quên nữa, Băng Thanh, đây là Tuệ Liên, em gái của bọn anh. Huy Phong nói.

Hai người lần đầu gặp mặt, chào hỏi, rồi cùng nhau ngồi xuống nói chuyện vô cùng thân thiết. Trông vào chiếc bàn của họ, người ta nghĩ ngay đến những anh chị em trong một gia đình đang ngồi nói chuyện với nhau. Không khí thật ấm áp. Nhưng mà, đôi mắt của Băng Thanh, vẫn không thể tự chủ được, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về chiếc bàn gần góc phòng, ngắm nhìn người đàn ông anh tuần trong chốc lát, rồi lại nhanh chóng dời đi.

Chương 12: Lo Lắng

Buổi tối, mọi người đang vui vẻ uống rượu, nói chuyện vui vẻ, chúc mừng sinh nhật Tuyết Vy, chúc mừng cho hai cặp vợ chồng hạnh phúc. Băng Thanh bước chân ra khỏi chiếc xe Mercedes sang trọng, khẽ liếc mắt xung quanh. Hầu như những lúc cô biết sẽ có anh ở đó, cô luôn đưa mắt tìm anh đầu tiên. Anh ở kia, trong bộ vest đen lịch lãm, tay cầm ly rượu màu vàng nhạt. Cô không biết đó là loại rượu gì, chỉ thấy anh lúc nào cũng uống nó. Cô nhắc chân, còn chưa kịp bước vào gặp gỡ Phụng Nhi và Tuyết Vy, điện thoại cô bỗng rung liên hồi. Cô thầm hỏi ai đang phá vỡ giây phút vui vẻ của cô, nhìn màn hình hiện lên "Giám đốc Vũ", cô liền nhăn mặt, khẽ thở dài. "Giám đốc à giám đốc, còn công việc nào tôi chưa hoàn thành sao?" Cô nhớ cô đã xong xuôi tất cả công việc rồi mới đến dự sinh nhật của Tuyết Vy mà. Cô bắt máy, cố gắng kiềm chế cơn khó chịu, lịch sự nói:

_ Giám đốc, em còn công việc nào chưa hoàn thành sao?

.....

_ Được rồi, em đang ở gần đây, em sẽ mang đến cho anh.

.....

_ Vâng, em sẽ cố gắng.

Đúng là tên đại ác mà. Trời thì tối, hơi lạnh nữa. Vậy mà anh ta bắt cô đưa tài liệu cho anh ta trong 5 phút, còn phải đi bộ. Cái gì mà đường hẹp, xe đông chứ. Nhà của anh ta chẳng phải cùng khu với nhà của Tuyết Vy và Phụng Nhi sao? Giờ này ngay cả người đi bộ còn chẳng có, lấy đâu ra đông xe chứ? Hơn nữa, đường này xe cô còn chạy vào được, hẹp ở chỗ nào? Băng Thanh chán nản, quay gót trở ra xe lấy tài liệu, vừa đi vừa gọi cho Tuyết Vy báo cô có công việc đột xuất, đến trễ, chỉ nghe đầu dây bên kia nhiều tiếng thở dài, kèm theo câu nói của Phụng Nhi: "Có người nhăn mặt lo lắng rồi kia!". Băng Thanh không hiểu câu này của Phụng Nhi cho lắm, nhưng cô phải đưa tài liệu cho tên đại ác kia, bèn không hỏi lại, nhanh chóng chạy đi.

Phía bên kia điện thoại, Từ Huy vẫn không ngừng nhíu mày nhìn thân ảnh nhỏ bé của cô khuất dần sau màn đêm tịch mịch, âm u. Anh muốn chạy theo cô, bảo vệ cô, nhưng rồi anh lại nhớ đến cái cúi mặt như tránh né anh buổi trưa của cô, lòng anh thất lại, đau đớn.

_ Vậy ra chính là chị ấy. _ Tuệ Liên từ lúc nào đã đứng sau lưng anh, đôi mắt tinh nghịch đang chăm chăm nhìn vào biểu tình trên mặt của Từ Huy. Anh khẽ giật mình, nhíu mày quay sang hỏi:

_ Em đang nói cái gì?

_ Em nói thì ra chị ấy là người mà lúc ở Pháp anh lúc nào cũng nhớ.

_ Không phải, là tất cả của anh. Anh yêu cô ấy.

Tuệ Liên quá bất ngờ. Không ngờ người khiến anh họ của cô ngày nhớ đêm mong, còn có thể nói ra những lời như vậy lại là một người con gái dịu dàng, hiền lành và tốt bụng đến thế. Chị ấy không cầu kì, hồng hách, cũng chẳng ỡm ẹo, phần son lòe loẹt. Trong xã hội, còn mấy người được như chị ấy. Nhưng nghe Từ Huy mỗi lần nhắc tới Băng Thanh đều dịu dàng, ôn nhu như nước, Tuệ Liên lại thấy ngưỡng mộ. Nếu một ngày, có nam nhân nói với cô như thế, cô sẽ cảm động đến rơi nước mắt, quyết giữ chặt người ấy không buông. Nhưng, vì sao, vì sao chị Băng Thanh lại lạnh lùng với anh họ như vậy? Tuệ Liên, cô thật sự không hiểu.

Một tiếng trôi qua, Băng Thanh mệt mỏi quay lại nhà của Phụng Nhi và Tuyết Vy. Lúc này, mọi người đã ra về hết. Băng Thanh vì lời hứa của mình nên bước vào trong, đẩy nhẹ cửa ra vào. Mím cười nhẹ nhàng với Phụng Nhi, mắt cô cứ nhắm lại. Băng Thanh khó nhọc mở mắt, xoa nhẹ thái dương. Bệnh của cô lại tái phát rồi. Chắc tại lúc này cô đắm mình trong sương chứ gì. Nhưng mà, cô không gượng nổi nữa, bèn ngã gục. Phụng Nhi nhanh tay đỡ lấy cô. Tuyết Vy vội vàng lấy khăn ẩm chườm trán cho cô. Còn Từ Huy, vừa từ trong nhà bếp bước ra, thấy cô như vậy, liền nhanh chóng chạy đến, bế cô đặt lên sofa, tay nhẹ nhàng vén mấy cọng tóc lòa xoa trên trán cô. Lúc này, trán cô đỏ toát mồ hôi lạnh. Anh thấy xót quá! Tuyết Vy và Phụng Nhi sau khi chườm khăn cho Băng Thanh, liền hội ý không biết nên để Băng Thanh ngủ ở đâu. Đưa Băng Thanh về thì thế nào cô cũng bật máy lạnh, cơ thể lại bị nhiễm lạnh nữa cho xem. Còn để cô ngủ ở sofa cũng không ổn. Đang phân vân, mọi người được phen há hốc mồm khi thấy Từ Huy nhanh nhẹn bế cô lên, hướng cửa phòng mình, đi thẳng.

Chương 13: Bất Ngờ (1)

Băng Thanh mệt mỏi mở mắt ra, cảm thấy đầu mình nặng trĩu. Cô đưa mắt nhìn quanh mới biết đây không phải nhà mình. Căn phòng này, trang trí theo phong cách cổ điển, thanh lịch, sang trọng nhưng vẫn có nét hiện đại, đúng kiểu cô thích. Thoang thoang trong phòng, mùi hương nam tính vừa quen thuộc lại có phần xa lạ chốc lát cứ xộc vào mũi cô. Đây là phòng của ai? Chẳng phải cô đang ở nhà của Phụng Nhi và Tuyết Vy sao? Đây đâu phải phòng của họ? Cô thấy đau đầu quá, lắc mạnh đầu, không suy nghĩ nữa, cô vào nhà tắm vệ sinh. Cũng may, Phụng Nhi đã chuẩn bị váy áo giúp cô, không thì cô chẳng biết mặc cái gì để về cả. Bước ra khỏi phòng tắm, Băng Thanh ngạc nhiên vô cùng. Ở đây, làm thế nào mà lại có ảnh của cô, còn được lồng khung đẹp đến vậy. Cô ít khi chụp ảnh lắm mà. Ở đâu ra nhiều ảnh thế này? Hơn nữa, trong phòng, trên chiếc bàn gỗ sam sáng màu, sang trọng, có một lọ đựng đầy đủ loại kẹo mà cô thích, bên cạnh là lọ hoa hồng đỏ rực rỡ nữa. Băng Thanh, cô chính là như trẻ con vậy, thích nhất là bánh kẹo. Là ai, căn phòng này, mùi hương này, rốt cuộc là của ai? Rời khỏi căn phòng kì lạ ấy, Băng Thanh có chút tiếc nuối. Cô thật sự muốn chiếm hữu căn phòng này. Đi ngang qua nhà bếp, Tuyết Vy, Phụng Nhi và Tuệ Liên đã ngồi ở bàn ăn, cười vui vẻ với cô. Tuệ Liên nhanh chân đứng lên, kéo cô ngồi xuống cùng ăn sáng, để hai người bạn của cô trở tay không kịp. Băng Thanh bất ngờ, suýt té, nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh, mỉm cười với bọn họ. Bốn cô gái, cùng nhau dùng bữa, nói cười vui vẻ. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu rọi qua khung cửa sổ, đậu lại trên chiếc bàn của họ những vệt sáng lung linh.

_ Phải rồi, chồng của hai cậu đâu? Hôm qua mới cưới mà hôm nay đã bỏ vợ thế này à? _ Băng Thanh đột nhiên lên tiếng, ánh mắt long lanh ý trêu ghẹo.

Tuyết Vy, Phụng Nhi nghe xong, suýt nữa phun cả thức ăn. Vuốt nhẹ cho thức ăn trôi xuống, uống một ngụm nước, Phụng Nhi nhào người, cốc Băng Thanh một cái, xong lại dịu dàng nói:

_ Hai người đó có cuộc họp cổ đông, đi sớm rồi.

Băng Thanh tay xoa xoa trán mình, cái miệng hồng hồng chu lên đáng yêu vô cùng. Vừa xoa, Băng Thanh vừa nói, giận dỗi:

_ Cậu nói là được rồi, sao lại cốc tớ chứ?

_ Ai bảo hôm qua cậu dám sương làm chi để tới về làm bọn tớ lo lắng. Chúc mừng sinh nhật tớ, có mà tớ phát điên vì cậu. Tớ cũng muốn xé xác cậu ra làm nha, VỖ BĂNG THANH! _ Tuyết Vy là dùng cái giọng trẻ con đó hờn dỗi Băng Thanh. Không phải đã hứa sẽ tặng bánh kem cho cô sao, còn thoải mái với cô nữa? Vậy mà hôm qua, lại khiến cô lo lắng muốn chết.

Băng Thanh nhanh chóng bịt tay lại, đợi cho Tuyết Vy nói xong, mới cười cầu hòa, nhỏ nhẹ nói:

_ Bánh của cậu có rồi, chỉ là hôm qua tớ về khuya quá, tiệm bánh của Hạ Thảo đóng cửa rồi. Chiều, đi làm về, tớ lấy cho cậu. Được không?

_ Đi làm? Cậu còn chưa khỏe hẳn đó. _ Phụng Nhi khẽ chau đôi mày thanh tú, lo lắng nhìn cô hỏi.

_ Phải đó, chị. Hay hôm nay chị nghỉ một ngày cho khỏe hẳn đi rồi đi làm. _ Tuệ Liên cũng lo lắng không kém. Cô chưa từng thấy ai lơ là bản thân như cô gái trước mặt mình.

_ Không sao đâu. Hôm nay, tớ nhất định phải đi làm. Mọi người không biết, tên giám đốc Vũ đó nhất định sẽ luôn làm khó tớ. Tớ phải đi làm. _ Băng Thanh có chút ủy khuất, tức giận nói. _ Như hôm qua đó, hẳn bắt tớ đưa tài liệu lại nhà hẳn trong vòng 5 phút, còn bắt tớ đi bộ. Đến nơi, còn thuyết giáo tớ một phen, cái gì mà sai quy trình chứ. Có mà anh ta không tốt nghiệp đại học.

_ Công ty cậu làm là công ty nào? _ Phụng Nhi trầm giọng hỏi. _ Ai dám đối xử với cậu như vậy?

_ Phải đó, hẳn có phải đàn ông không? Lại đi đối xử với chị như thế? _ Tuệ Liên cũng tức giận thay cho Băng Thanh.

_ Hẳn kì thực không phải đàn ông.

Lời này Băng Thanh vừa nói ra, ba người còn lại tròn tròn mắt nhìn nhau. Băng Thanh cũng có lúc nói những lời như vậy với cấp trên sao? Xem ra, cô đã chịu đựng nhiều lắm rồi.

_ Công ty của cậu là công ty nào? Tớ trả thù cho cậu! _ Tuyết Vy hùng hồn hỏi lại.

_ Là tập đoàn thời trang TLC.

_ Cái gì? _ Ba người kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau. Không phải chứ? Trùng hợp vậy sao?

Băng Thanh gạt đầu xác nhận, ngơ ngác nhìn ba người họ. Nhìn lên đồng hồ, cô hốt hoảng đứng dậy, chạy đi tìm túi xách, vội vàng mang giày, quay lại nhìn ba người còn đang ngơ ngác:

_ Tớ phải đi rồi, tạm biệt. Chiều tớ sẽ ghé đưa bánh cho cậu nhé, Tuyết Vy.

Nói rồi, cô chạy nhanh ra xe, phóng đến công ty.

Đợi cô đi khỏi, từ sau bức tường, một người đàn ông anh tuấn bước ra, gương mặt sát khí hiện rõ. Dám bắt nạt Băng Thanh của anh như vậy, Vũ Kiệt, anh sẽ bị sa thải!

***GTNV:

_Vũ Kiệt: Giám đốc tập đoàn thời trang lớn nhất thế giới TLC. Tính tình hà khắc, hống hách, luôn hiếp đáp Băng Thanh và những đồng nghiệp khác.

_Tống Tuệ Liên: Em họ của Tử Huy, em ruột của Huy Phong và Hàn Lâm. Tính tình hoạt bát, năng động, dễ thương. Vừa du học Pháp về.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cung Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bất Ngờ (2)

Băng Thanh đang ngồi ở bàn làm việc, lách cách gõ bàn kế hoạch mà tên đại ác vừa giao cho cô. "Xong" Băng Thanh thở phào nhẹ nhõm, vờn vai mấy cái. Đương lúc cô nằm nhoài trước màn hình máy tính, điện thoại cô reo lên. Cô ưỡn oai cầm lên, neoe mắt nhìn xem ai gọi mình. Là Phụng Nhi. _Tớ nghe đây, cậu nói đi. _Băng Thanh mệt mỏi nói. Cô là đang rất mệt mỏi nha.

_Cậu nghỉ trưa rồi, phải không? Đến nhà hàng Mỹ Á ăn trưa với bọn mình đi. _Phụng Nhi nghe ra sự mệt mỏi trong giọng nói của cô, liền dịu dàng nói.

_Cũng được, đợi mình năm phút nhé! _Băng Thanh vui vẻ trả lời. Cô đúng là đang đói, nhưng cũng tại làm biếng nên nằm gục một chỗ, không thèm đi mua đồ ăn. Cô là đang thách thức bao tử mình sao?

Nhà hàng Mỹ Á đúng là sang trọng, đèn hoa lộng lẫy. Băng Thanh tuy đến đây cũng được vài lần, chủ yếu là đi cùng bạn bè hoặc đối tác, nhưng mỗi lần đến cô đều thấy có chút không quen. Cô là thích sự đơn giản mà tinh tế. Những thứ xa hoa như khoe khoang thế này, cô thật sự thấy không vừa ý. Băng Thanh vừa vào, đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm ba hình dáng quen thuộc. Vừa nhìn thấy họ ở chiếc bàn trong góc khuất, cô mỉm cười, nhanh chân bước tới. Vừa tới, cô thấy trên bàn có sẵn phần dành cho cô. Kéo chiếc ghế ngồi cạnh Tuyết Vy, dù mệt mỏi, cô vẫn cố gắng nở nụ cười thật tươi, dịu dàng nói:

_Các cậu gọi cho tớ sao? Cảm ơn các cậu nhé!

_Tớ đã bảo cậu nghỉ ngơi một ngày đi rồi mà, cậu vẫn cứng đầu không chịu nghe. Xem đi, bây giờ mặt cậu xanh xao lắm rồi nè. Cậu vẫn còn đau đầu mà phải không? _Tuyết Vy quay sang, thấy Băng Thanh xanh xao, không còn sức sống, cô liền nheo mắt cô bạn một cái, rồi nói tiếp _Cậu ăn đi, bọn tớ biết cậu làm biếng, nên đã gọi cho cậu cháo hải sản rồi nè. Cậu ăn đi, rồi uống thuốc cho khỏe.

_Các cậu mua luôn cả thuốc cho mình? _Băng Thanh vừa cầm chiếc muỗng inox, vừa mới múc một chút cháo, nghe Tuyết Vy nói vậy, liền quay sang ngạc nhiên hỏi

_Tất nhiên. Bọn tớ còn không hiểu cậu sao. Có bao giờ cậu tự mua thuốc cho mình đâu. Băng Thanh, cậu lo cho bản thân một chút đi, đừng có lơ là bản thân nữa. _Phụng Nhi khẽ lắc đầu, lo lắng nhìn Băng Thanh nói.

_Chị à, sức khỏe là quan trọng nhất. Chị đừng có lo cho sức khỏe của người khác trong khi bản thân lại bỏ qua như vậy. Mọi người sẽ lo lắng cho chị lắm. _Tuệ Liên ngồi đối diện cô, cũng có phần lo lắng lên tiếng.

_Được rồi, được rồi. Tớ sẽ chú ý hơn mà. _Băng Thanh một lúc nghe ba lời la mắng, phì cười vui vẻ. Con đầu đầu thoáng chốc biến mất, cô vẫn giữ nụ cười trong sáng, thuần khiết kia mà cúi người, ăn từng muỗng cháo một cách ngon lành.

Tuệ Liên nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, lại không có vẻ gì là tỏ vẻ, trong lòng thầm thán phục cô gái mới gặp vài ngày. Anh họ cô yêu một người như vậy, lại sâu đậm như vậy, cô có chút thấy bất công cho anh họ của mình. "Chị à, sao chị cứ mãi lạnh lùng với anh của em như vậy? Giá như chị biết lúc ở Pháp, anh ấy nhớ chị thế nào!"

_Phải rồi, chị Băng Thanh, chị có người yêu chưa? Chị tốt như vậy, chẳng lẽ không ai ngỏ lời với chị sao? _Tuệ Liên tay chống cằm, ngây thơ hỏi.

Băng Thanh nghe hỏi như vậy, bàn tay đang múc từng muỗng cháo thoáng chút ngừng lại, gương mặt có chút buồn bã. Đôi mắt trong veo kia có chút gợn sóng, cơ hồ đang dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Thấy Băng Thanh thần thờ như vậy, Tuyết Vy liền phá lên cười:

_Tuệ Liên à, Băng Thanh của chị đâu phải không ai theo đuổi chứ, còn xếp hàng dài đợi cậu ấy đồng ý, chỉ là chưa có ai lọt vào mắt xanh của cậu ấy mà thôi. Băng Thanh hà, cậu ấy khó tính lắm.

_Gì chứ, tớ có khó tính đâu chứ? Phải không, Phụng Nhi?_Băng Thanh trở nên vui vẻ, nghe Tuyết Vy nói vậy, liền phồng má, quay sang hỏi Phụng Nhi đang tao nhã nâng tách trà ngang miệng.

Phụng Nhi uống một ngụm trà, rồi nheo nheo mắt, lắc đầu rồi thở dài:

_Cậu hả, không khó tính sao tới giờ vẫn chưa nghe cậu nói cậu thích anh nào vậy?_Phụng Nhi rõ ràng là đang cùng với bọn họ trêu chọc cô.

Băng Thanh cãi không lại, liền xịu mặt xuống, có chút không bằng lòng, cong môi lên vẽ thành nụ cười buồn, rồi trầm giọng, không rõ là đang nói với chính mình hay nói với bọn họ nữa." Thật ra là có một người."

_Thật hả chị, người đó là ai vậy?_Tuệ Liên bắt ngờ la lớn làm Băng Thanh giật mình, ngại ngùng gật nhẹ đầu.

_Là...là...anh ấy họ Dương, nhưng mà lâu rồi, chắc anh ấy không thích chị đâu._Càng nói, giọng cô càng nhỏ dần. "Ngốc" Một ý tưởng xuất hiện đồng thời trong đầu của bốn người, kể cả...

Không khí đang trầm lắng như vậy, Phụng Nhi định nói gì đó,đôi mắt ánh lên vẻ tinh tường, điện thoại của Băng Thanh đã rung lên, kéo Băng Thanh trở về trạng thái vui vẻ, nhìn màn hình, cô nhăn mặt. Trước khi bắt máy, cô còn thở dài một cái.Đúng là tên đại ác đó không buông tha cho cô mà!

_.....

_Vâng, em sẽ về công ty ngay.

Băng Thanh chán nản bỏ điện thoại xuống, cố ăn cho hết chén cháo còn dở, Phụng Nhi nhìn cô như vậy, liền nói dịu dàng:

_Cậu ăn từ từ thôi, uống thuốc rồi mới được đi.

Băng Thanh ngẩng đầu, rồi nhanh chóng gật đầu. Uống thuốc một cách vội vàng, cô đứng lên, nói:

_Tạm biệt,tớ phải về công ty rồi

_Buổi chiều, tan làm rồi, cậu phải ghé nhà tớ đấy._Tuyết Vy cẩn thận dặn dò Băng Thanh_Lái xe cẩn thận, còn nữa, chú ý cái đầu của cậu đó.

Băng Thanh lè lưỡi, gật đầu, rồi quay bước, vội vàng rời đi.

Đội Băng Thanh đi khỏi, Phụng Nhi lấy từ trong chiếc túi xách ra chiếc điện thoại còn đang thực hiện cuộc gọi, cô để bên tai, nói với người đầu dây bên kia. Tuệ Liên và Tuyết Vy im lặng, khóe miệng cong cong thành nụ cười hạnh phúc. "Băng Thanh, cuối cùng tớ cũng đứng. Cậu thật là vẫn còn yêu anh ấy, rất nhiều."

_Anh nghe rồi chứ? Có muốn làm gì thì mau chuẩn bị đi, anh chỉ còn khoảng 5 tiếng thôi đấy._Cúp máy,Phụng Nhi nhìn hai người kia, khoanh tay trước ngực, rồi cũng nở nụ cười ánh lên màu nắng. Chiếc bàn của họ sau một chốc lại ngập tràn hạnh phúc như vậy. Hạnh phúc cho một tình yêu sắp được bộc lộ.

Người ở đầu dây bên kia, đặt chiếc điện thoại xuống bàn, khẽ ngả người ra ghế, nhớ lại những gì anh vừa nghe, nụ cười hiếm thấy bỗng xuất hiện trên đôi môi quyến rũ. Anh vội vàng đứng dậy, đi về phía cửa trong nỗi vui sướng xen lẫn lo lắng, sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bất Ngờ (3)

Sau một buổi làm việc đầy uể oải, Băng Thanh vờn vai một cái, rồi lại lười biếng dọn dẹp đồ đạc. Đang loay hoay gom đồng báo cáo cô vừa soạn, thì Tuyết Vy đã gọi cho cô. Cô bất mấy, không quên cố ý cười thật to và sáng khoái, hòng che giấu cái vẻ mệt mỏi của cô lúc này._Tuyết Vy, tớ biết rồi. Tớ đang chuẩn bị đi lấy bánh sinh nhật cho cậu đấy. Chừng một tiếng nữa, tớ sẽ đến nhà cậu. Cậu đừng nôn nóng.

Phía đầu dây bên kia chỉ nghe một tiếng phì cười thật lớn, thật rõ rồi một tiếng "Được" dịu dàng đã kết thúc cuộc gọi. Băng Thanh nghe ra được là giọng của một người đàn ông, thắc mắc định hỏi lại nhưng thôi. Cô thông thả bước xuống nhà xe của công ty, lấy xe của mình, hạ cửa xe xuống, đón nhận những hàng gió mát mẻ, ngả người ra ghế lái thư giãn một chút, rồi nhanh chóng chỉnh tư thế, đạp ga chạy mất hút, để lại tiếng lá rơi ngang xào xạc cùng mảnh trời trong vắt những đám mây.

Tiệm bánh Kỷ Niệm của Hạ Thảo nằm gần trung tâm thành phố, nổi tiếng với những chiếc bánh vừa ngon miệng lại vừa đẹp mắt. Ở đây, không chỉ bán

bánh cho khách hàng, tiệm còn trang bị cả một máy pha cà phê cùng những chiếc bàn kê dọc theo hàng cửa kính trong suốt trông ra ngoài phố, những chiếc ghế bằng gỗ được phết sơn trắng cùng chiếc khăn trải bàn màu đỏ nổi bật đã tạo nên một khung cảnh vừa giản dị, ấm cúng nhưng cũng toát lên vẻ sang trọng, phục vụ nhu cầu uống và ăn tại tiệm. Băng Thanh đẩy nhẹ cửa bước vào nhưng cũng đủ làm chiếc chuông gió treo trước cửa kêu leng keng. Hạ Thảo đang ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất, nghe tiếng động, ngẩng mặt lên nhìn, rồi khi nhận ra Băng Thanh đến, cô nở nụ cười vui vẻ. Rồi khỏi chiếc bàn, Hạ Thảo đi về phía tủ, nơi có những chiếc bánh sinh nhật, bánh cưới với những kiểu trang trí sang trọng có, hiện đại có, lẫn những ý tưởng mới lạ được trưng bày, thu hút người nhìn. Hạ Thảo lấy ra một chiếc bánh sinh nhật cỡ trung, được phủ một lớp socola đen, viền bánh bằng những bông hoa kem tươi, socola lẫn những chiếc lá xanh trông như thật. Trên mặt bánh, nổi bật dòng chữ : Happy Birthday, Mrs.Tống. Vừa nhìn, Băng Thanh đã bị thu hút ngay, cô có thể cảm nhận được chiếc bánh ngon ra sao. Đúng là, có một người bạn là thợ làm bánh thượng hạng, sướng biết bao! Ý nghĩ này của Băng Thanh có chút trẻ con, nhưng mà mấy lần nói với Hạ Thảo, cô bạn cũng chỉ nhẹ mím cười, rồi lần nào cũng lấy ngón tay trở thon dài, thanh tú dí nhẹ vào vầng trán cao, xinh xắn của Băng Thanh.

Hạ Thảo, bánh do cậu làm đúng là đẹp nhất nha, không ai có thể qua mặt cậu. Băng Thanh sau một hồi ngắm nghía, kiềm nén, lên tiếng nói, bàn tay thuận thế mà giờ lên tạo thành biểu tượng "Like", khuôn mặt còn lộ rõ vẻ tình nghịch, trẻ con. Ai nói Băng Thanh chừng chặc hơn Tuyết Vy chứ?

Cậu đó, đừng có nịnh mình. Mình rất rất rất là công bằng nha,cậu đừng có hời hợt đấy. À, hôm nay tớ có làm bánh muffin, lát nữa cho cậu mang về một hộp, được không? Hạ Thảo vừa đi lại quầy thu ngân vừa nói, có chút dịu dàng, nghiêm nghị lẫn trẻ con, tình nghịch.

Băng Thanh theo sau Hạ Thảo, vừa nghe thế, đôi mắt lập tức sáng rõ, vẻ mệt mỏi, uể oải cũng như cơn đau đầu cũng biến đâu mất. Cô nhận bánh của Hạ Thảo, còn không ngừng đưa ngang tầm mắt, ngắm đi ngắm lại hộp chứa tới tám cái bánh muffin, đủ hương vị, màu sắc, làm cô chỉ muốn ăn ngay lập tức. Quay sang Hạ Thảo, cô mím cười hi hi, điệu bộ trẻ con vô cùng.

_Hạ Thảo, lần này cảm ơn cậu quá đi. Hôm nào có dịp, tớ sẽ đền đáp. Còn đây là tiền tớ trả cho cái bánh sinh nhật này. Hi hi!

_Cậu đó, chỉ gọi làm nũng thôi. Mau kiếm anh nào đó lo cho cậu đi.

Băng Thanh nghe thế, đôi môi anh đào bất giác chu lên, rồi lắc đầu, gật đầu, rồi lại lắc, Hạ Thảo thấy thế, liền không nhịn được cười.

_Điều bộ như vậy, cậu tương tư ai rồi hả?

Tớ... A, tới giờ hẹn với Tuyết Vy rồi. Hạ Thảo à, tớ phải đi rồi. Hôm nào rảnh tớ gọi hẹn cậu nhé. Tạm biệt. Khuôn mặt Băng Thanh nhanh chóng ửng đỏ, liền vội vàng tìm cớ, nhanh chóng rời đi.

Chiếc xe Mercedes vẫn hạ cửa kính, phóng đi với tốc độ nhanh như khi nó đến, để lại bao ánh mắt ngưỡng mộ, ngẩn ngơ. Băng Thanh, cô vừa xinh đẹp,lại có thể lái chiếc xe như vậy, thử hỏi ai mà không ngưỡng mộ?

Tại căn biệt thự lộng lẫy,trong phòng làm việc trang nhã, có một người vẫn luôn đi đi lại lại, tay nắm chặt, cứ cách mấy phút lại thở dài một cái. Trông anh lo lắng, hồi hộp vô cùng. Phía bên ngoài, cánh cửa hơi hé, có năm con người lên lút nhìn trộm vào trong, thấy cảnh tượng như vậy, dù cố gắng lắm nhưng tiếng bật cười ha ha vẫn không thể giữ được, liền cùng một lúc mà phát ra. Thấy động, người trong phòng vội vã bước ra, kéo mạnh cái cửa, khuôn mặt chút đỏ ửng, thoáng chốc lại trở nên tối sầm lại. Phụng Nhi vội vàng đứng thẳng dậy, tăng hắng một tiếng mạnh, lập tức những người còn lại cũng nghiêm túc theo.

_Anh họ à, em chỉ muốn thông báo là Băng Thanh sẽ đến đây trong mười lăm phút nữa. Anh có định xuống dưới không?

Từ Huy nghe thế, khẽ gật đầu, rồi đóng cửa. Lát sau, anh bước vội xuống lầu, băng qua phòng khách có năm người còn đang ngẩn ngơ nhìn, đi ra ngoài khu vườn đã được trang trí đẹp đẽ, lộng lẫy, đứng im ở đây, tay nắm chặt, cố gắng giữ bình tĩnh mà sao, mà sao...tim anh cứ đập mãi không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bất Ngờ (4)

"Két". Băng Thanh phanh gấp, ngạc nhiên nhìn cánh cổng trắng thanh nhã thường ngày nay đột nhiên được trang trí thật lộng lẫy. Hai bên được treo đầy bong bóng, màu đỏ xen lẫn màu vàng cùng những dây kim tuyến trông thật đẹp mắt. Băng Thanh, ngẩn ngơ một hồi, cô nhào người ra nhìn xem tám biển ghi số nhà mới chắc chắn mình không đi lầm. Haizz, chắc là Hàn Lâm làm cho Tuyết Vy đây mà. Thật là, hai người này có phải là trẻ con quá mức rồi không? Băng Thanh lắc đầu, rồi nhanh chóng lái xe đi vào. Nhưng, vào trong, cô còn ngạc nhiên hơn nữa. Hai bên con đường vốn được rải sỏi đơn giản, hôm nay bỗng nhiên được chiếu sáng bởi những ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng dịu, soi rõ những lớp hoa hồng đỏ thắm phủ đầy lối đi. Không gian bây giờ thật là lãng mạn. Băng Thanh, đột nhiên cô có chút yêu thích, mơ mộng một ngày kia, có ai đó sẽ vì cô mà làm những việc như vậy. Nhưng mà, vì sao, mỗi khi cô có ý nghĩ về nửa kia của mình, gương mặt thanh tú quen thuộc kia lại hiện ra, làm cô có chút tủi thân, nhớ nhung. Nghĩ thế, đột nhiên Băng Thanh không muốn đi vào tặng bánh sinh nhật cho Tuyết Vy như đã hứa nữa. Cô ngồi im lặng, tay vẫn để yên trên vô-lăng, vô thức nhìn vào khoảng sáng trong phòng khách. Cô, thật sự bây giờ rất sợ gặp mặt anh. Cô sợ, gặp anh rồi, cô sẽ không thể kiềm nén lòng mình nữa, sẽ nói ra hết tình cảm của mình. Không được! Biết đâu anh đã có người yêu,hai người họ đang hạnh phúc? Nếu cô nói ra, chẳng phải sẽ rất rất tro trên sao? Xoay người nhìn sang

chiếc bánh còn yên vị trên ghế phụ lái, Băng Thanh thờ dài, nhắm mắt, cố bình tĩnh. Cô cầm chiếc bánh lên, mở cửa xe, nhẹ nhàng bước xuống. Cô thờ thần đi giữa những cánh hoa, trong lòng không ngừng tự nhắc mình phải bình tĩnh, tuyệt đối không được phá hỏng hạnh phúc của người ta. Đến lối rẽ vào khu vườn, cô ngạc nhiên nhìn xuống. Những cánh hoa được ai đó xếp thành dòng chữ: "Follow me, Băng Thanh!" Băng Thanh tự hỏi, liệu đây có phải là do Tuyết Vy, Phượng Nhi và Tuệ Liên bày trò trêu chọc cô không? Nhìn cảm chăm vào lối đi một lát, cô phì cười, rồi lắc đầu đi theo.

Khi đến gần chiếc bàn gỗ mây mà cô và Phượng Nhi thường cùng nhau uống trà vào những buổi sáng Chủ nhật tỉnh mơ, tận hưởng những làn gió mát lành, thường thức tiếng ca líu lo của chim muông hay đơn giản chỉ để thư thái đầu óc, Băng Thanh thấy có bóng dáng ai đó. Dưới gốc Hoàng hậu đang nở từng chùm hoa dài, màu vàng vương giả, một nam nhân mặc áo sơ mi trắng, đang đứng trầm tư, đôi mắt hình như là đang ngược nhìn lên cao. Băng Thanh cảm thấy có chút sợ hãi, tò mò xen lẫn lo lắng. Đó là ai thế ? Cô rón rén đi từng bước một, nhẹ nhàng đặt chiếc bánh lên chiếc bàn gỗ mây, rồi lên lút đi từng bước lại gần người đó. Được vài bước, cô quay đầu lại, nghĩ thầm, hay là vào nói cho mọi người biết. Nhưng, cô vội lắc đầu, không nên để bọn họ lo lắng. Đến khi quay đầu lại, cô suýt chút nữa đã la lên. Nam nhân ban nãy còn đang ở đằng kia, sau khi cô quay qua quay lại, đã đứng đối diện cô, rất rất gần. Nếu như gương mặt kia cô không gặp hàng đêm, có lẽ cô đã la lên rồi. Cô, là đang sợ hãi. Nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt anh, Băng Thanh cảm thấy cảm xúc trong cô đột nhiên trào lên mãnh liệt. Anh không có gì thay đổi. Vẫn đôi mắt dịu dàng đầy mê hoặc, vẫn khí chất cao ngạo ấy, nhưng mà có lẽ, tình cảm của anh, chắc đã ở bên ai khác rồi...Băng Thanh nghe rõ trái tim mình, bản thân có chút sợ hãi, vội vàng lùi lại mấy bước, định xoay bước bỏ chạy, nhưng mà khao khát được gặp anh trong cô nhất quyết giữ cô lại, đứng yên bất động. Từ Huy từ đầu chỉ cười, nhìn những biểu cảm vừa rồi của cô, anh dường như hiểu ra những gì Tuyết Vy đã nói : "Băng Thanh là sợ anh đã yêu người khác nên mới không nói ra tình cảm của mình. Cậu ấy, sợ bị tổn thương lần nữa." Từ Huy nhẹ nhàng, từng bước lại gần cô gái mà anh ngày đêm nhung nhớ, cúi xuống gần sát mặt cô, khẽ phả những lời chân thật:

_Anh rất nhớ em. Em, có nhớ anh không?

Băng Thanh khẽ rung mình, cô cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng hổi của anh đang nhẹ nhàng phả vào tai cô. Khuôn mặt thanh tú của Băng Thanh nhanh chóng ửng đỏ, đôi môi anh đào kia bối rối, cắn cắn, không biết nên làm gì. Cô nghe anh nói, ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên. Thấy anh vẫn nhìn mình đầy triu mến, cô lại ngại ngùng cúi xuống, hai bàn tay cứ nắm chặt dây chiếc túi xách bên vai, không nói gì cả. Còn anh, thấy cô như vậy, lại cam chịu không nói, có chút nhói lòng. Cô, có phải đang sợ anh đùa giỡn với cô không? Thật sự là có, cô đang rất sợ, sợ anh đang trêu ghẹo tình cảm của mình. Từ Huy, anh thờ dài, đứng thẳng dậy, đôi mắt ngược nhìn trời, khẽ nói, âm thanh âm vang, âm vang đến tận cùng trái tim cô:

_Anh biết, em đang sợ cái gì, Băng Thanh. Bấy năm qua, anh chỉ nhớ em. Anh chỉ có tình cảm với một người mà thôi. Em cũng biết là ai mà, phải không? Anh, lúc ở Pháp, thật sự là không có người yêu. Nếu em không tin, mọi người đều có thể làm chứng cho anh. Anh thật sự rất yêu em, Băng Thanh. Em làm người yêu của anh nhé?

Băng Thanh vẫn im lìm, cúi đầu không nói. Đôi mắt của cô thoáng chút uxor ướt, đôi gò má cứ thế tiếp tục đỏ lên, nóng lên không ngừng. Còn Từ Huy, anh vẫn đứng đó, lặng yên chờ câu trả lời từ cô. Sau một hồi lâu, Băng Thanh vội vàng ngẩng mặt. Cô nhắm mắt lại, hít thật sâu, thờ ra, rồi nói:

_Em tin anh. Từ Huy, em cũng rất nhớ anh, rất yêu anh. Em đồng ý.

Nói rồi, cô lại cúi xuống, ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào anh. Từ Huy âu yếm nhìn cô cùng những biểu hiện có thể giết người vừa rồi, trong lòng có chút dao động. Anh vội vàng bước đến bên cô, kéo cô vào lòng, vòng tay ôm chặt. Băng Thanh có chút bất ngờ, ngẩn ngơ, rồi cô cũng vỡ òa hạnh phúc, nhẹ nhàng nâng cánh tay vòng qua lưng anh. Cô ôm anh, úp mặt vào vai áo anh, đôi mắt không ngừng rỉ ra những viên ngọc lấp lánh sắc màu của hạnh phúc.

Trên cao, những vì tinh tú reo hò. Mặt trăng vàng, dịu dàng ôm hai con người hạnh phúc ấy vào lòng, quện lại rồi đổ lên trên mặt đất một vệt dài đen thẫm. Những ngọn gió cũng bắt đầu rong chơi, lướt ngang những dải hoa Hoàng hậu, làm chúng rơi lá tã. Nhưng mặc cho những gì đang xảy ra, bọn họ vẫn ôm chặt lấy nhau, nước mắt của họ hòa vào nhau, hạnh phúc vô cùng. Cảnh tượng lãng mạn như vậy, lung linh như vậy, lại vô tình mà hữu ý lọt vào tầm mắt của năm người rảnh rỗi, từ đầu đến cuối lên lút nấp sau gốc Hoàng hậu kiêu sa, quý phái, thần nhiên đọc truyện ngôn tình, không tốn một xu...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hạnh Phúc

Cạch". Từ Huy và Băng Thanh vừa mở cửa bước vào phòng khách đã bắt gặp ngay 5 đáng ngồi trên sofa êm ái. Phượng Nhi ngồi giữa, hai chân vắt chéo, khoanh tay trước ngực, Huy Phong ngồi kế bên, một tay đặt trên thành ghế, ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Phượng Nhi, tay kia thả lỏng rơi xuống đệm ghế. Tuyết Vy ngồi sát bên tay đặt, ôm lấy cánh tay rắn chắc của Hàn Lâm đang ngồi bắt chân võ cùng nhàn nhã. Tuệ Liên, cô bé năng động, ngồi ở chiếc ghế đơn kê phía ngoài, tay chống cằm, trông vô cùng vô cùng sầu não. Băng Thanh thấy cảnh ấy, gương mặt ngơ ngác không hiểu gì, còn nghĩ bọn họ bị bệnh cả rồi. Cô ngược mắt nhìn Từ Huy bên cạnh, gương mặt anh tuấn, khỏe miệng nhếch nhẹ lên thành một nụ cười bí ẩn. Anh quay sang nhìn cô, lắc đầu, rồi cứ thế nắm tay cô dẫn cô xuống bếp, đặt chiếc bánh lên bàn. Anh để cô ngồi xuống, còn mình chuẩn bị nền trang trí bánh kem. Xong xuôi, anh lại chỗ cô ngồi, đứng trước mặt cô, đột nhiên cúi xuống, khẽ nâng mặt cô, dịu dàng hôn lên đôi môi anh đào chum chim. Băng Thanh bị bất ngờ, đôi mắt mờ to, nhanh chóng đẩy anh ra, gương mặt ửng đỏ nhanh chóng, giật dỗi quay sang chỗ khác.

_Sao vậy? Em không thích à? _Từ Huy thấy cô mắc cỡ đáng yêu như vậy, dịu dàng hỏi cô, bàn tay thuận thế đưa lên vuốt nhẹ mái tóc dài óng ả.

_Không phải, em...em..._Băng Thanh nghe anh hỏi vậy, sợ anh giận mình, lại ngượng ngùng nên miệng cứ lí nhí, không nói rõ nên câu.

_Em thế nào?_Tử Huy vẫn cứ tiếp tục trêu ghẹo cô gái nhỏ của anh.

_Ahh, Tử Huy, anh đang muốn trêu ghẹo em phải không?_Băng Thanh nhận thấy nụ cười của anh có gì đó gian tà, liền trở mặt hỏi anh _Anh là đang muốn em mắc cỡ mà chết đúng không?_ Vừa nói, cô vừa đưa tay đánh anh _Anh, anh, anh...

Anh thế nào? Tử Huy vẫn cứ thế trêu chọc, trong lòng bỗng dâng lên niềm hạnh phúc kì lạ. Anh, hình như lúc nào cũng thấy cô đáng yêu, lúc nào cũng muốn cô mỉm cười. Xem ra, anh thật hết thuốc chữa rồi _Được rồi, được rồi. Anh không có, anh không có. Em đừng giận. Anh yêu em _Tử Huy bắt lấy tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ, rồi dịu dàng dỗ ngọt cô.

Băng Thanh còn đang giận dỗi, nghe thấy ba tiếng anh vừa nói, mọi động tác liền ngừng lại, chỉ có trái tim trong ngực ngày càng đập mạnh. Cô không đánh anh nữa, hai tay buông xuống, khẽ gật đầu. Tử Huy thấy cô ngoan ngoãn dễ thương như vậy, không nhịn được hôn nhẹ trán cô, khẽ nói “Ng oan”.

“Khụ...khụ...” Tử Huy và Băng Thanh giật mình, đưa mắt nhìn ra ngoài. Năm người ở phòng khách không biết đã vào bếp từ lúc nào, đứng ngay ngạch cửa nhìn vào đầy gian xảo.

_Hàn Lâm, anh xem, khung cảnh đang lãng mạn như vậy bị anh phá cả rồi. Tại anh mà bốn người bọn em không xem phim được nữa đây._Tuyết Vy giận dỗi, liếc mắt nhìn Hàn Lâm.

_Bà xã, anh xin lỗi. Tại anh hai cứ kéo anh mãi._Hàn Lâm cứ thế dỗ dành Tuyết Vy, giọng nói nhỏ nhẹ hiếm thấy.

_Sao lại đổ lỗi cho anh? Em đứng như vậy, anh họ thấy là phát hiện liền. Em phải cảm ơn anh mới đúng chứ._Huy Phong ra vẻ người tốt, trách ngược lại em

_Mọi người xem phim từ ngoài vườn đến dưới bếp còn chưa đủ? Còn muốn xem tiếp?_Tử Huy càng nói càng lên giọng, đôi mắt bỗng sắc lại, sát khí hình như sắp bốc lên rồi.

_A, anh họ, anh đừng giận chứ. Ai kêu anh chị công khai, trước mắt bọn em, bọn em không xem là phí của trời cho rồi. Chị Băng Thanh, chị thấy có đúng không?_Tuệ Liên nhanh nhẩu giải vây, quay sang nháy mắt với Băng Thanh một cái, cầu cứu cô.

_À, đúng rồi đó anh họ. Không tin, anh hỏi Băng Thanh thử xem._Hàn Lâm thấy Tuệ Liên làm vậy cũng nhanh chóng học theo.

Ba người còn lại tinh ý nhận ra ý tứ trong lời nói của hai người họ, cũng đồng tình gật đầu. Phía bên này, Băng Thanh ngượng ngùng, bắt gặp cái nháy mắt tinh nghịch của Tuệ Liên, cái gật đầu cầu cứu của bọn họ, cô khẽ gật đầu hiểu ý, khiến năm người thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô vừa mở miệng định lên tiếng, Tử Huy liền nghiêm khắc nói trước:

_Các em đừng hòng lôi kéo Băng Thanh.

Lời vừa nói ra lập tức khiến sắc mặt năm người biến đổi, lo sợ không ngớt.

_Tử Huy, anh đừng đùa nữa. Mau để bọn họ thoải mái ăn bánh kem của Tuyết Vy đi. Em cũng muốn ăn bánh kem._Băng Thanh nín tay anh từ đằng sau, nũng nịu nói với người đàn ông trước mặt. Năm người kia nghe vậy, trong lòng có cùng ao ước người anh họ này mau chóng gật đầu đồng ý, tha cho bọn họ.

_Phi! Băng Thanh, để anh chọc bọn họ một chút nữa không được sao? Em hiền quá._Anh ngoảnh mặt sang nhìn cô, tươi cười nói. Rồi quay sang bọn họ _Được rồi, không giận với các em nữa. Mau, lại đây tổ chức sinh nhật thứ 2 cho bà xã em đi Hàn Lâm

Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng. Băng Thanh nghe rõ cả 5 tiếng thở phào xen lẫn nhau, làm cô muốn bật cười. Sinh nhật của Tuyết Vy, ngày cô nhận được câu trả lời của anh, ngày cô biết mình đã thắng ván cược năm nào, hóa ra lại hạnh phúc như vậy, ấm áp như vậy, lại ngọt ngào như vậy, sung sướng như vậy. Trong suốt bữa tiệc, Tử Huy luôn chăm sóc cô, quan tâm cô, lần nào cũng là dịu dàng, ôn nhu, trong ánh mắt chứa đầy sự cưng chiều. Ý tứ của anh, đã sớm bị năm người kia phát giác. Họ, bây giờ không dám, nhưng chỉ cần đợi đến ngày mai, khi anh đến công ty, họ sẽ giữ Băng Thanh lại, xin nghỉ làm giúp cô, rồi tha hồ mà chọc ghẹo cô gái này của Chủ tịch tập đoàn TLC. Ha, như đọc được ý nghĩ của nhau, năm đôi mắt không hẹn mà giao nhau tại một chỗ, năm khóe miệng đồng thời kéo lên tạo thành một nụ cười ranh mãnh, đầy gian xảo.....

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hạnh Phúc (2)

Không khí bữa tiệc cứ thế mà ngày càng vui vẻ, ấm cúng. Băng Thanh vui đến nỗi quên mất giờ giấc, mãi đến khi cô vô tình nhìn lên đồng hồ treo ngoài phòng khách, cô mới giật mình đứng dậy, quơ vội túi xách, lục lọi tìm chìa khóa xe. Tuyết Vy thấy vậy, liền ngây ngô hỏi một câu hết sức dư thừa:

_Băng Thanh, cậu tìm chìa khóa xe để làm gì vậy?

Băng Thanh nghe hỏi, tự nghĩ cô bạn của mình có phải hôm nay có vấn đề gì không. Tìm chìa khóa xe đương nhiên là để lái xe rồi, không lẽ chìa khóa xe còn làm gì được nữa sao?

_Băng Thanh, 12h đêm rồi, cậu còn định lái xe về nhà sao? _Phượng Nhi nhanh trí hỏi.

Băng Thanh miệng còn cắn cắn miếng bánh Từ Huy vừa dứt cho cô, qua loa gật đầu một cái.

_Chị à, bây giờ khuya rồi, lái xe một mình nguy hiểm lắm đó. _Tuệ Liên đưa chiếc muỗng múc đầy bánh kem lên miệng, vừa ăn vừa nói.

_Băng Thanh, phải đó, hay là đêm nay em ở lại đây đi. _Hàn Lâm tay đang đồ dành Tuyết Vy ăn bánh, thuận miệng lên tiếng, chỉ nghe Tuyết Vy “Àng” một tiếng đồng tình, cái đầu còn gật gật liên tục.

_Nhà mọi người đủ phòng rồi mà, em ở lại không phải phiền mọi người lắm sao? _Băng Thanh thấy mọi người lo cho mình như vậy, miệng nở nụ cười tươi tắn, giữ giọng nói lịch sự thân tình nhất có thể. Cô không muốn khách sáo với họ, càng không muốn lại dựa dẫm quá nhiều. _Em không sao mà.

Vừa nói, cô vừa đứng lên, còn chưa kịp bước một bước, đã nghe tiếng Từ Huy nghiêm khắc vọng lại từ sau lưng cô:

_Đêm nay, một là em ở lại đây, hai là em để xe ở đây, anh đưa em về. Thế nào? Em chọn đi.

_Từ Huy, khuya rồi, anh đưa em về, rồi lại một mình lái xe về đây à? Nguy hiểm lắm. _Băng Thanh xoay người, bắt gặp ai đó đang chau mày cau có, hai tay khoanh lại vô cùng nghiêm khắc.

_Em cũng biết nói nguy hiểm sao? Vậy sao em còn đòi đi về một mình? _Năm người ở đó càng nghe càng thấy có mùi sát khí, không dám phản kháng gì thêm, lẳng lặng hoàn thành công việc “ăn uống” của mình.

_Em... Nhưng em ở lại sao được? _Băng Thanh khó xử nói.

_Có gì không được? Không phải lần trước em đã ở đây rồi sao? Lần này, em cứ tiếp tục ngủ ở phòng anh, anh ngủ ở phòng khách là được rồi. _Giọng nói của anh thoáng chút trở nên dịu dàng, ánh mắt cũng trở nên trìu mến. Anh đứng dậy, giờ tay kéo cô vào lòng, thì thầm mấy tiếng: “Em đi về một mình, anh không yên lòng.”

Băng Thanh nghe thấy hơi thở của anh phả nhẹ trên tai, lại nghe thấy mấy lời nhỏ nhẹ, dịu dàng như vậy, trái tim cô nhanh chóng tan chảy, chỉ muốn giờ tay ôm anh, nói “Em không về nữa”. Nghĩ tới vậy, lại liếc mắt thấy xung quanh mọi người đều rất là “có ý tứ” nhìn mình, gương mặt cô đỏ ửng nhanh chóng. Cô liền ngại ngùng, không nói được gì nữa, chỉ biết cúi mặt vào ngực của anh, gật nhẹ đầu. Nam nhân kia, nhìn thấy cô gái trong lòng gật đầu, còn không ngừng dụi dụi vào ngực anh, trong lòng càng ngày càng thấy sao cô ấy có thể đáng yêu đến thế? Có lẽ, ngay từ đầu, anh đã không thể nào cứu được nữa rồi.

Năm người thấy cảnh phim tình cảm vừa xong, kết thúc quá ư là có hậu, không hẹn mà cùng vỗ tay liên tục. Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng tăng háng từ người nào đó, kèm theo sau là ánh mắt giết người. Các người, muốn chị dâu tương lai của các người xấu hổ mà chết sao? Nụ cười, tiếng vỗ tay tắt ngấm sau mấy phút thăng hoa.

Từ Huy đưa cô về phòng, cẩn thận đắp chăn cho cô. Băng Thanh, này giờ vẫn còn nhìn xung quanh căn phòng của anh. Hóa ra, lần trước, cô ở phòng của anh. Mùi hương nam tính đó là của anh, những bức ảnh của cô trong phòng này đều là do anh sắp đặt. Trong lòng cô, những con sóng cảm xúc cứ liên tục ào ạt, ào ạt, cô bị anh làm cảm động cho đến muốn khóc rồi.

_Từ Huy, lần trước là anh chăm sóc cho em phải không? _Băng Thanh chịu không được nữa, liền níu tay anh, ngây ngô hỏi

Từ Huy gật nhẹ đầu, bàn tay to lớn dịu dàng đặt lên má cô. Cô vẫn tròn mắt, ngây ngô hỏi anh tại sao lại làm thế. Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhéo má một cái, sau đó vuốt mấy cái. Đó có phải gọi là vừa đánh vừa xoa hay không?

_Đơn giản thôi mà, vì anh yêu em.

Có trái tim nhỏ bé nào đó trật một nhịp, có gương mặt nào đó không biết giấu vào đâu. Có ánh mắt ai đó dịu dàng ôn nhu đến lạ, có nụ cười hạnh phúc nào đó nở trên môi.

_Từ Huy, anh biết không? Lần gặp lại anh ở nhà hàng, em cảm thấy rất sợ, sợ anh không còn tình cảm với em nữa, sợ phải nhìn thấy anh bên cạnh người khác. Nhưng mà, bây giờ, em thấy rất hạnh phúc. Từ Huy, anh nói thử xem, nếu lần đó, em dừng cảm bước đến bên anh, mọi chuyện sẽ như thế nào?

_Băng Thanh ngược mắt nhìn anh. Đôi mắt long lanh như sắp khóc, anh chăm chú lắng nghe, không hề có ý định rời đi. Anh biết, nếu như anh rời đi lúc này, sẽ bỏ lỡ những gì mà anh luôn muốn biết.

_Nếu như lần đó, em bước đến bên anh, điều đầu tiên anh sẽ nói là “Anh nhớ em biết bao”. Băng Thanh, em biết không? Anh cũng như em, cũng sợ hãi như vậy, nhưng mà anh lại không đủ niềm tin để nói với em. Chỉ đến khi họ nói với anh, nói rằng em yêu anh, anh mới đủ dũng khí nói lên điều này. Băng Thanh, anh không muốn biết mấy năm qua, em có người yêu hay không, cũng không cần biết em có nhớ anh không. Anh chỉ quan tâm em, quan tâm em sống có tốt không, quan tâm em có bị tổn thương không. Mấy năm qua, không được thấy em, là nỗi bất hạnh lớn nhất của anh.

Nghe được những lời này, ai đó cảm động, nước mắt không kiềm được nữa mà tuôn rơi. Từ Huy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, khẽ nói:

_Ngoan, em đừng khóc, đừng khóc. Khuya rồi, em ngủ đi. Ngủ ngon nhé!

Băng Thanh gạt đầu nhẹ nhẹ, ngược mắt nhìn anh, lí nhí nói “Anh ngủ ngon”. Không biết anh có nghe hay không, chỉ thấy anh gạt nhẹ đầu, xoay lưng bước ra ngoài, cẩn thận đóng nhẹ cửa.

Trong này, có một người nói ra được những tình cảm của mình, ngây ngô cười ngốc. Ngoài kia, có ai đó cảm thấy mình thật sung sướng biết bao khi nghe những lời kia từ cô gái nhỏ đáng yêu nhất trên đời. Trong căn biệt thự đó, có hai trái tim mỗi phút lại trật một nhịp, có hai tâm hồn mỗi giây lại nghĩ về nhau. Hạnh phúc đôi khi đơn giản là anh và em, hai ta hiểu được nhau...

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Băng Thanh vừa trải qua một đêm hạnh phúc, hôm nay, cô thức muộn hơn ngày thường. Với tay lấy chiếc điện thoại nằm trên tủ đầu giường, bật lên, cô mới phát hiện ra báo thức đã bị tắt. Băng Thanh ngây người, cô không nhớ mình đã tắt báo thức từ khi nào. Cô không nghĩ nhiều, bởi mấy chuyện này cô vẫn thường không nhớ rõ, bèn buông điện thoại trở về chỗ cũ, vờn vai mấy cái rồi lững thững đi vào nhà tắm. Xong xuôi, cô từ từ bước xuống cầu thang, trên môi vẫn lưu giữ nụ cười hạnh phúc. Hôm qua, cô đã rất rất vui vẻ, nên hôm nay không ngừng nghĩ về nó, không ngừng cảm thấy trong lòng từng đợt sóng vỗ ào ạt. Bước tới căn bếp, nhìn thấy vẻ mặt của Tuyết Vy có chút gì đó gian xảo cùng với ánh mắt Tuệ Liên vô cùng “có ý” nhìn mình, lại không ngừng chớp chớp, Băng Thanh đột ngột cảm thấy bất an. Cô rẽ hướng, thay vì ra phòng khách chuẩn bị đi làm như thường lệ, cô bước xuống nhà bếp mới phát hiện Phụng Nhi đang ngồi ở chỗ khuất, nhàn nhã uống trà, thấy cô tiến lại gần liền ngược mắt nhìn một cái, xong lại cười mỉm đáng ngờ. Băng Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên, trong lòng nom nớp, tự hỏi bọn họ có phải định mưu sát cô hay không, rón rén cất tiếng hỏi:

_Sao hôm nay mọi người biểu hiện lạ quá vậy? Mọi người không khỏe sao?

_Băng Thanh à, bọn tớ vô cùng khỏe mạnh, chỉ là tớ muốn cho cậu biết hôm nay cậu không được phép đi làm đâu. _Tuyết Vy gần nhẹ từng tiếng một, cố ý làm ra vẻ nghiêm trọng.

Băng Thanh nghe vậy liền ngơ ngác, hỏi “Tại sao?” rồi đưa mắt lần lượt nhìn từng người ở quanh chiếc bàn. Phụng Nhi buông chén trà, nhẹ nhàng cất tiếng:

_Bọn tớ còn có chuyện muốn hỏi cậu, bọn tớ rất tốt bụng. Sáng sớm đã gọi điện đến công ty xin nghỉ phép giúp cậu rồi, nên hôm nay cậu ngoan ngoãn ở đây đi.

_Sao các cậu biết số điện thoại mà gọi? Có chuyện gì thì để tớ tan làm rồi hỏi cũng được mà.

_Không được. _Ba người đồng thanh lên tiếng, còn lắc đầu liên tục.

_Chị tan làm rồi có anh họ đi đón chị, lúc đó ai mà dám hỏi chị chuyện gì nữa chứ? _Tuệ Liên giải thích.

_Chuyện mọi người muốn hỏi có liên quan đến Từ Huy sao? _Băng Thanh khẽ “À” một tiếng, rồi dụ giọng hỏi lại _Mọi người muốn biết chuyện gì? Tớ trả lời xong rồi đi làm.

_Trả lời xong, cậu cũng không được đi làm. Dù sao bọn tớ cũng đã xin nghỉ giúp cậu, hôm nay cậu đi chơi với bọn tớ thư giãn đi. _Tuyết Vy nhăn mặt nhưng lại nũng nịu tay Băng Thanh năn nỉ.

_Không được, tớ phải đi làm. Hôm nay, các nhân viên phải có mặt đông đủ để trình diện với Chủ tịch tập đoàn mới về nước. Không có mặt sẽ bị kỉ luật đó. _Băng Thanh nghiêm túc nói.

_Vậy sao? Vậy để tớ nói cậu biết, vừa nãy tớ đã trực tiếp nói với vị Chủ tịch đó rồi, nên cậu yên tâm, cậu không những không bị kỉ luật mà còn không bị trừ tiền lương nữa. Vậy được chưa? Hôm nay, cậu nghỉ làm đi. _Phụng Nhi cũng nghiêm nét mặt.

_A, Tổng phu nhân. Vừa nãy là cậu dùng danh phận của mình thương lượng với vị Chủ tịch đó sao? Nhưng mà, bạn à, Băng Thanh tớ, không muốn như vậy đâu. Các cậu để tớ đi làm, hoặc ít ra để tớ đến công ty trình diện rồi đích thân xin nghỉ cũng được mà. _Băng Thanh nghiêm nghị, nhìn vào ánh mắt của cô cũng đủ khiến người ta không thể khuất phục được nữa rồi.

Bạn của cô, lẽ nào không hiểu ý cô? Tuyết Vy và Phụng Nhi quay đầu nhìn nhau, chán nản lắc đầu. Từ đầu, họ đã sớm biết tỉ lệ thành công là rất thấp, nhưng Tuệ Liên, cô bé năng động vẫn kiên quyết thử. Bây giờ, kết quả thật thảm hại. Không những không dụ dỗ được cô, ngược lại còn bị cô uy hiếp ngược lại...

Không còn cách nào khác, Phượng Nhi đành bảo cô đi làm, không quên kèm theo một câu:

_Băng Thanh, nhớ là sức khỏe cậu từ trước đến nay vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Cậu cũng nên nhớ, cậu nói cho cậu đi trình diện, rồi tự mình xin nghỉ. Tờ cho cậu hai tiếng để hoàn thành. Sau hai tiếng, cậu vẫn chưa xin nghỉ, tớ sẽ trực tiếp đến công ty của cậu lôi cậu về.

_Băng Thanh, tớ cũng sẽ tham gia. Cho nên, cái đầu hay quên mấy chuyện vặt của cậu, nên lưu nó vào ngay đi. Cái đồ bú đống bình này, cậu mà quên, xem tờ làm sao với cậu. _Tuyết Vy trưng ra bộ mặt nguy hiểm, khó lường.

Băng Thanh gật đầu qua loa, dù sao cô cũng là con sâu của công việc. Không làm thì thôi, thậm chí là lười, nhưng nếu cô đã dụng tâm làm, đảm bảo cho hiệu suất gấp bốn người khác. Hơn nữa, cô làm sao không có cách dụ bọn họ lãng quên chuyện này chứ???

Khi Băng Thanh đi rồi, Tuệ Liên liền ra về khó hiểu, nhanh chóng hỏi hai người chị dâu bên cạnh:

_Chị, chị ấy hay quên mấy chuyện vặt vãnh lắm sao?

_Tuệ Liên, em đừng bị Băng Thanh lừa. Cậu ấy, trí nhớ siêu việt, chuyện gì cũng có thể nhớ được. Chị là giả vờ không muốn kéo dài với người đối diện thôi. Hơn nữa, chị dỗ em, em có nghĩ Băng Thanh sẽ xin nghỉ trong vòng hai tiếng chứ? _Tuyết Vy nhìn Tuệ Liên ngây thơ, tận tình đáp. Dù sao, hai vị phu nhân này đang trong thời kì hưởng tuần trăng mật nên thời gian rảnh rỗi hết sức dư dả, cộng thêm cô bé Tuệ Liên đang nghỉ hè bên Pháp, nên ba người đành lấy Băng Thanh làm chủ đề. Dù sao, hai người chị dâu tốt bụng cũng có ý cho Tuệ Liên biết hình tượng chị dâu thứ ba tương lai của em ấy ra sao.

_Em nghĩ là có. Vừa nãy, em thấy chị ấy rất nghiêm túc, còn sợ làm phật lòng hai chị kia mà. _Tuệ Liên vẫn không ngừng ngây thơ hỏi đáp.

_Haizz _Tuyết Vy tiếp tục thờ dài _Tuệ Liên, em thực sự bị Băng Thanh dụ rồi. Cậu ấy, không dễ bị thuyết phục như vậy đâu. Chẳng qua là không muốn dây dưa với bọn chị nữa, muốn cậu ấy nghỉ làm việc gì mà cậu ấy không muốn, em biết không, còn khó hơn là bảo anh Từ Huy từ bỏ Băng Thanh.

_Chị, chị so sánh hai việc đó với nhau luôn à? _Tuệ Liên và Phượng Nhi bất giác bật cười, đổi lại cái gật đầu vui vẻ của Tuyết Vy: “Sự thật, đúng là vậy đấy.” _Vây, chị ấy lạnh lùng với cả hai chị luôn sao?

_Không hẳn, con người Băng Thanh, nghiêm túc tùy lúc, đùa giỡn tùy thời, nóng lạnh tùy người. Cho nên, Tuệ Liên, người chị dâu thứ ba này của em, rất biết cách xoay chuyển. Cậu ấy, có thể là con người chính trực nghiêm nghị, cũng có thể nhanh chóng trở nên xảo kế đa đoan, có thể là tốt bụng thiện lương, nhưng cũng thoáng chốc, lại trở nên lạnh lùng tàn nhẫn. Người ta đối xử với cậu ấy như thế nào, cậu ấy có thể không để tâm, nhìn nhận cho qua, nhưng thử động đến người thân yêu của cậu ấy xem, chị cược với em, Băng Thanh sẽ không để người đó yên thân, làm một lãnh mụ. _Phượng Nhi nghiêm túc nói với Tuệ Liên đang ngày càng say sưa, tròn mắt.

_Em yên tâm, chị cũng cược với em, Băng Thanh sẽ không làm gì có hại cho ai, dù cho thế nào, cậu ấy cũng luôn tìm cách giải quyết trong hòa bình. _Phượng Nhi lại tiếp tục bổ sung.

_Chị, chúng ta hợp tác giúp anh Từ Huy rước chị ấy về nhà đi. _Tuệ Liên, đôi mắt sáng bừng, vui vẻ nói.

_Được, nhưng, em nên biết chuyện này. Tuệ Liên, Băng Thanh sớm biết rằng cô và dượng sẽ không đồng ý chuyện này. Đây cũng là nguyên nhân phải rất lâu cậu ấy mới chịu nắm tay Từ Huy. Nhưng, hai chị, cả những người bạn thân thiết của Băng Thanh, đều không ai dám chắc cậu ấy sẽ nắm lấy tay Từ Huy cả đời. Băng Thanh, thực sự rất khó đoán. _Tuyết Vy và Phượng Nhi, mỗi người lại nói thêm một câu, Tuệ Liên cũng phải thờ dài.

_Vây mới nói, vẫn là nên trân trọng thời khắc này, khi mà cô và dượng chưa hay biết chuyện tình cảm của bọn họ. Còn chuyện sau này, chúng ta cứ từ suy tính. Chị tin, bản thân anh Từ Huy cũng biết rõ điều này. _Phượng Nhi nói xong, liền tiếp tục thanh nhả đưa tách trà ngang miệng, chậm rãi thưởng thức.

Cả ba người trong một chốc, chẳng ai nói câu nào nữa. Ngoài khu vườn, sương đã tan hẳn, nắng cũng đã bắt đầu đặt những bước chân đầu tiên lên từng tán cây. Cả ba, đều thanh thản mà đón nhận cảnh đẹp ấy. Rất lâu sau đó, giọng nói của Tuệ Liên vang lên nhẹ nhàng:

_Dù sao, em, hai chị, và anh Từ Huy, cũng chỉ chấp nhận chị Băng Thanh thôi.

Phượng Nhi và Tuyết Vy khẽ quay sang nhìn Tuệ Liên đang mơ mộng, nhẹ mím cười, một nụ cười đồng ý...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Cái gì? Giám đốc Vũ bị giáng chức rồi sao? Sao lại như vậy?" _Băng Thanh vừa bước vào công ty, đã nghe thấy thông tin vô cùng sốc này. Cô cứ đứng trước lễ tân, đôi mắt long lanh mờ to, kinh ngạc hết cỡ.

_Băng Thanh, không phải bị giáng chức, mà là sa thải. Hai việc đó khác nhau mà. _Chị đồng nghiệp lắc lắc đầu, mím môi nên cười nhìn Băng Thanh. _Chủ tịch vừa đến đã thông báo "Giám đốc Vũ, anh bị sa thải. Lý do: hà khắc với nhân viên". Chị cũng không biết sao Chủ tịch có thể rõ chuyện đó.

Băng Thanh càng nghe càng thấy ngơ ngác, trong đầu thầm nghĩ vị Chủ tịch này của cô có vấn đề.

_À, chị, vậy hiện giờ ai là Giám đốc? _Băng Thanh từ từ hỏi lại.

_Là tôi. _Lời vừa dứt, một giọng nam khàn khàn vang lên. Băng Thanh giật mình quay lại. Cô vốn nhạy cảm với mọi thứ. Vừa xoay mình, cô bắt gặp một nam nhân dáng người cao ráo, trông cũng có chút phong độ. "Nhìn từ trên xuống dưới, nhìn cỡ nào cũng không bằng được Tử Huy của mình." Băng Thanh đột nhiên đỏ mặt, xấu hổ ngay ki trong đầu hiện ra đánh giá chết tiệt đó. Cô đứng đó, ngẩn ra vài giây thì nam nhân lạ mặt đó đã lên tiếng tiếp. _Chào, tôi là Âu Thiên Ân, tôi vừa nhậm chức Giám đốc của tập đoàn. Vừa này, cô không tham gia buổi lễ? Cô muốn bị kỷ luật sao?

_Giám đốc, tôi xin lỗi. _Băng Thanh cúi mặt, nhỏ nhẹ nói.

_Cô tên gì?

_Tôi là Băng Thanh.

Vừa nghe tên, vị tân giám đốc liền nhướn đôi mày lại, vẻ mặt ngẫm nghĩ giây lát.

_Được rồi, lúc này Chủ tịch có nói cô có xin nghỉ phép một ngày. Bây giờ, cô có thể về. _Câu này nói ra không nóng không lạnh, vẫn được Băng Thanh ung dung tiếp nhận.

_Giám đốc, bây giờ tôi rút đơn xin nghỉ phép được không?

_Không. Chủ tịch đã phê duyệt rồi. Cô muốn thay đổi là làm phiền Chủ tịch. Chỉ bằng hôm nay cô ở nhà nghỉ một bữa, ngày mai lại chào hỏi Chủ tịch một tiếng là được.

Băng Thanh ngẫm nghĩ một hồi, thấy lời anh ta nói ra cũng vừa vặn hợp lý, gật nhẹ đầu, dịu dàng "Vâng" một tiếng kèm theo nụ cười tươi tắn, lịch thiệp. Xong rồi, cô xoay bước nhanh chóng rời khỏi công ty, còn không quên chào tạm biệt mọi người đang có mặt ở đó.

Băng Thanh đi rồi, Thiên Ân trong lòng liền thầm đánh giá. "Xinh đẹp, dịu dàng, lịch sự, nghe nói còn giỏi giang nữa." Trên khoe môi của vị Giám đốc mới, người ta thấy thấp thoáng xuất hiện nụ cười ôn nhu, tình ý chan chứa.

Băng Thanh lại đến tiệm bánh Kì Niệm của Hạ Thảo. Hôm nay, trùng hợp thay, cô gặp lại đầy đủ bốn người bạn thân của mình. Họ nhìn nhau, vẫn nụ cười hồn nhiên, chân thành, vẫn tình cảm trong sáng, bền chặt.

_Kể từ lần họp mặt năm nay, tớ đã không gặp các cậu cũng lâu rồi nhỉ? _Băng Thanh nửa vô tư trách móc, nửa cố tình trêu chọc.

_Này, bạn gái của anh Tử Huy, cũng chỉ mới hai ngày thôi. Cậu đừng có trêu chọc nhau như vậy chứ. _Trọng Nguyên với ánh mắt nghiêm nghị, trưởng thành hơn trước, giọng nói có chút nghiêm khắc, có chút vui vẻ, nhìn thẳng Băng Thanh mà nói.

_Cậu vừa nói với tớ đấy à? _Băng Thanh lộ rõ vẻ mặt ngạc nhiên, tay chỉ ngược về phía bản thân, ngẩn ngơ hỏi lại.

_Không nói với cậu chẳng lẽ cậu ấy nói với tớ à? _Minh Hoàng cùng Bảo Trinh từ sau đi lại, trên tay cầm chiếc bánh bông lan trứng muối cỡ trung, đặt lên chiếc bàn Hạ Thảo cùng Trọng Nguyên đang ngồi, nổi bật lên hình ảnh Băng Thanh đang đứng nhìn Trọng Nguyên, ngạc nhiên, rồi lại nhìn sang Hạ Thảo, chỉ thấy cô bạn chẳng có chút gì gọi là bẽ mặt, còn nhìn Trọng Nguyên đầy tình cảm. _Cậu đó, còn đứng đó, mau ngồi xuống. Vốn dĩ định gọi cho cậu báo cậu lại đây ăn mừng cậu có người yêu, không ngờ cậu đã tới rồi. Chúng ta, có thể nói là tâm ý tương thông, nhỉ?

_Minh Hoàng, câu cuối cùng để anh Tử Huy nghe được, chắc sẽ gây hiểu lầm đó. _Bảo Trinh nhìn Băng Thanh, ẩn hiện ý cười, phụng phịu nói với Minh Hoàng.

_Này, sao các cậu biết được? _Băng Thanh đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, miếng bánh vừa đưa tới miệng đã phải ngừng lại.

Hạ Thảo cầm tay Băng Thanh, thuận tiện đẩy miếng bánh vào trong, để Băng Thanh ăn xong mới từ từ nói:

_Tất nhiên là từ người yêu của cậu rồi. Vừa này, anh ấy tới đây hỏi mình loại bánh cậu thích ăn nhất, sau đó anh ấy công khai với bọn mình chuyện của hai người rồi. Cậu đó, còn tính giấu tới lúc nào đấy?

Băng Thanh càng nghe càng thấy ngượng, nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác hạnh phúc trong lòng, thậm chí mỉm cười hạnh phúc, gương mặt cũng vì thế mà trở nên tươi tắn hơn, rạng rỡ hơn.

_Băng Thanh, hôm nay cậu có lộc ăn rồi. Vừa này, anh Tử Huy mua rất nhiều loại bánh cho cậu. Hôm nay, cậu ăn bánh trừ cơm rồi. _Bảo Trinh tươi cười nhìn Băng Thanh, vui vẻ nói.

Băng Thanh chỉ biết cười trừ, trong lòng hạnh phúc ngập tràn, tự hỏi mấy hôm nay có phải là những ngày may mắn nhất, hạnh phúc nhất đời cô hay không. Chiếc bàn đó, thoáng chốc trở lại không gian ấm cúng năm nào, vẫn vẹn nguyên tình bạn trong sáng, thuần khiết, chân thành, bền chặt theo năm tháng.

Băng Thanh ở tiệm bánh Kỉ Niệm vừa vận hết thời gian Phụng Nhi giới hạn. Cô vừa đứng dậy, nói lời tạm biệt với mọi người, chuông gió treo trước cửa đã kêu leng keng. Cùng lúc cô xoay người nhìn ra, ba người vô cùng quen thuộc đã xuất hiện, nhẹ nhàng đi lại chỗ cô đang đứng, nở nụ cười đắc ý.

_Quả nhiên, cậu không ở công ty thì đến đây ăn bánh._Tuyệt Vy khoanh tay, đứng nhìn Băng Thanh đang ngạc nhiên quá mức, chỉ biết mở mắt nhìn hết người này đến người khác, không nói gì.

_Được rồi, cậu đừng có ngạc nhiên nữa. Để tớ giải thích cho cậu._Phụng Nhi giơ tay búng một cái, kéo Băng Thanh trở về thực tại. Đến khi Băng Thanh hoàn hồn rồi, cô mới từ tốn nói tiếp._Vừa này, gần hết thời gian, bọn tớ đi taxi đến công ty bắt cậu về mới hay cậu đã rời khỏi nên bọn tớ mới đến đây tìm cậu. Bây giờ, cậu, đưa chìa khóa xe đây, tớ lái đưa mọi người đi thư giãn.

Nói rồi, không đợi Băng Thanh phản hồi, Tuyệt Vy nhanh nhẹn lấy chìa khóa còn đang ở trên tay Băng Thanh, đưa cho Phụng Nhi. Trong bốn người, chỉ có Băng Thanh và Phụng Nhi biết lái xe. Băng Thanh còn bệnh, họ không để Băng Thanh lao lực được, đành để Tổng phu nhân ra tay.

Băng Thanh cũng vui vẻ nhanh chóng, xoay người tạm biệt mọi người lần nữa, chỉ thấy bốn người ngồi đó ý tứ rõ ràng, ý cười hiển hiện. Băng Thanh cũng chẳng thể làm gì. Bây giờ, không phải cô đang bị kẹt giữ hai chiến tuyến có cùng chí hướng treu chọc cô sao? Băng Thanh hiện tại cảm thấy thật bất lực, đành chán nản lắc đầu, nhẹ nhàng rời đi trước.

Phụng Nhi, Tuyệt Vy cùng Tuệ Liên nán lại một chút, trao đổi ánh mắt cảm ơn cùng Hạ Thảo, Trọng Nguyên, Minh Hoàng, Bảo Trinh cũng đang gật đầu. Xong rồi, ba người nhanh chóng ra xe, trong lòng kế hoạch đã định sẵn, chỉ đợi lát nữa thực hiện thôi. "Băng Thanh ơi Băng Thanh, hôm nay, cậu chuẩn bị tinh thần đi."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Băng Thanh đang nhẹ nhàng khuấy đều tách trà xanh còn đang bốc khói, nhưng đôi mắt lại lơ đãng nhìn ra phía xa, ra khỏi ban công phủ đầy hoa hồng nhà mình. Băng Thanh bỗng bật cười, lắc lắc đầu mình. Không phải cô ngây ngô cười ngốc, chỉ là nhớ lại mấy hôm trước, cô bị ba người đó "tra hỏi" đến mệt cả người, đến nỗi cười cũng không giải quyết được chuyện, nhưng mỗi lời cô nói ra đều bị phản biện, bị quy về có tính ý. Trong lòng cô, nói thật, vừa có chút khó chịu, giận dữ, lại vừa có chút hạnh phúc, tự hào. Thì ra, khi yêu một người, người ta cũng thật mâu thuẫn. Vừa muốn bình yên, phẳng lặng sống bên cạnh nhau, nhưng thâm tâm luôn có chút gì đó muốn công khai hạnh phúc của mình cho người khác thấy. Băng Thanh khẽ nâng tách trà, từ từ thưởng thức. Dù sao, cô vẫn còn một tiếng mới đến giờ đi làm. Trời vẫn còn sớm lắm, mặt trời còn chưa lên hẳn. Xung quanh khu chung cư, một làn sương mờ ảo, nhẹ nhàng lượn lờ, khẽ che khuất gương mặt những người chạy bộ vòng quanh, dịu dàng hong khô giọt mồ hôi còn vương trên mặt những người khuôn vác vừa trở về từ khu chợ khuya đêm qua. Băng Thanh nhìn xung quanh, trong lòng thầm chúc mọi người "Một ngày tốt lành" thì từ trong làn sương ấy, một chiếc xe ô tô sang trọng, đậu ngay trước khu chung cư. Băng Thanh khẽ tò mò, thầm nghĩ:"Ai lại lái xe đến đây sớm thế này? Hay là người ta vừa về từ đêm qua?". Nhưng cô chỉ nghĩ thoáng qua. Cô vốn dĩ chuyện gì cũng có thể bỏ mặc, vô tâm không thấy, chỉ cần là cô muốn thế. Nhưng khi cô vừa trở lại nhâm nhi tách trà của mình, điện thoại cô bắt đầu reo lên. Băng Thanh bắt máy, không kịp nhìn màn hình hiện số. Đầu dây bên kia, người nói không nhanh không chậm, từ tốn nói, như thể sợ cô còn ngại ngủ không nghe rõ cả câu.

_Băng Thanh, tôi đang ở trước chung cư cô ở. Tôi có chuyện gấp muốn nói với cô.

Băng Thanh ngạc nhiên, giờ điện thoại ra nhìn mới thấy màn hình hiện rõ "Giám đốc Âu". Cô đưa điện thoại về lại vị trí cũ,vừa đứng lên nhanh chóng thu dọn chiếc bàn trang nhã, vừa giữ điện thoại cho chặt, nhẹ nhàng nói:

_Được, tôi sẽ xuống ngay. Giám đốc, anh đợi tôi một lát.

Băng Thanh chỉ kịp nghe một tiếng "Được", cô đã tắt máy. Cô đứng lên, đem tách trà vào trong nhà, nhân tiện uống cho hết. Trà ngon thật!

Dưới này, Thiên Ân đứng dựa vào chiếc xe, một tay đút túi, ngược mắt lên theo dõi từng động tác nhỏ của thân ảnh nhỏ bé, mờ mịt trong sương mù. Khi thấy cô đã hoàn toàn vào trong, anh mới thuận tiện đưa tầm mắt về trước cửa ra vào chung cư, kiên nhẫn chờ đợi. Lát sau, Băng Thanh xuất hiện, miệng luôn tươi cười, chào hỏi bác bảo vệ và những người đi chợ sớm. Chiếc váy xòe màu trắng trong làn sương phảng phất khiến chủ nhân mặc nó trở nên xinh đẹp hơn, lung linh hơn. Trong giây lát, Thiên Ân chỉ biết đứng nhìn, nhưng tim lại hẫng mất một nhịp.Băng Thanh đi tới, đứng trước mặt anh, lịch sự chào hỏi:

_Chào buổi sáng. Giám đốc, có chuyện gấp gì mà anh phải đích thân lái xe đến tận đây để nói với tôi vậy? Mà, khoan đã, sao anh biết địa chỉ của tôi?

_Chào buổi sáng, Băng Thanh. Địa chỉ của cô, hỏi phòng nhân sự là có thể biết được mà. Lên xe đi, chúng ta từ từ nói.

Băng Thanh nhẹ gật đầu, khoan thai ngồi vào chiếc ghế phụ lái Thiên Ân đang mở sẵn cửa, mỉm cười nói cảm ơn. Chiếc xe lăn bánh, vừa rời khỏi thì chốc sau, một chiếc xe khác đã đậu vào thế chỗ.

Băng Thanh còn đang mải mê ngắm nhìn khung cảnh thành phố sáng sớm. Mỗi khi lái xe đi làm, cô đều mở hạ kính chắn gió, vừa để ngắm cảnh, vừa để

hương gió mát. Điều này cũng khiến Phượng Nhi và Tuyết Vy nhiều lần nhắc nhở cô. Bỗng, cô thấy chiếc xe đã chạy một quãng khá xa, hướng về ngoại ô, liền sực nhớ lí do mình ngồi lên chiếc xe này, liền lập tức quay sang hỏi:

_ Giám đốc, anh còn chưa nói lí do anh đến tìm tôi. Là có chuyện gấp gì vậy?

Thiên Ân từ nãy đến giờ vẫn thầm mong cô mãi mê ngắm cảnh mà quên đi câu hỏi ban đầu. Nhưng, anh đã nhầm. Băng Thanh, cô sẽ luôn nhớ điểm xuất phát và đích đến của mọi việc mà cô làm. Thiên Ân khẽ thở dài, nén hơi thở của mình lại:

_ Cũng không có gì gấp gáp. Từ lúc tôi nhậm chức, tôi nhận thấy năng lực làm việc của cô rất tốt. Hôm nay, tôi liên tục cùng tôi đi gặp đối tác, cũng không ít lần giúp công ty giành được nhiều hợp đồng tiềm năng, biểu hiện rất đạt. Cho nên, hôm nay, tôi muốn thay mặt công ty, cảm ơn cô, mời cô một bữa. Bữa trưa chúng ta lại phải đi gặp đối tác, bữa tối chúng ta còn phải tặng ca. Vậy nên, tôi mời cô bữa sáng đang hoàng mới được. Vừa này, là sợ cô sẽ không đồng ý lời mời nên mới dùng lí do đó. _ Giám đốc, làm tốt công việc của mình là trách nhiệm và nghĩa vụ của tôi. Hơn nữa, tôi làm việc cho công ty, phải giúp công ty chứ. _ Băng Thanh vừa nghe xong, đã nhẹ bật cười thành tiếng. _ Anh làm như vậy, tôi sẽ thấy ngại đó.

- Chính vì sợ cô ngại nên tôi mới dùng lí do đó. Băng Thanh, cô nể tình tôi làm tài xế cho cô. Vừa này, đã đến tận nhà rước cô, lát nữa, sẽ đưa cô đến công ty. Hôm nay, ăn cùng tôi một bữa, có được không? _ Thiên Ân tưởng như nín thở, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô.

Băng Thanh ngẫm nghĩ trong đầu, lại thấy được thành ý của anh, liền gật đầu:

_ Giám đốc, nếu anh đã nói vậy, tôi không đồng ý là bất lịch sự quá rồi. Vậy, bữa này, để tôi mời.

_ Không được, đây là ý định của tôi, đương nhiên là để tôi mời. _ Thiên Ân nhanh chóng chuyển sang vẻ mặt nghiêm nghị. Băng Thanh, đây là lệnh từ cấp trên của cô.

Băng Thanh bật cười thành tiếng, dịu dàng đáp "Vậy thì theo ý anh đi, Giám đốc". Chiếc xe tiếp tục đều đều lăn bánh, xa dần trung tâm thành phố tiến về vùng ngoại ô thanh bình, bớt đi sự náo nhiệt và hào nhoáng, xa hoa. Không khí trên xe cũng ngày càng trở nên thân thiết, gần gũi hơn.

Băng Thanh ung dung bước ra khỏi chiếc xe của Thiên Ân. Cô và anh vừa trở về công ty từ một nhà hàng nhỏ ở ngoại ô. Không gian ở đó, thật thoáng mát và ấm cúng vô cùng. Băng Thanh nhanh chóng thích thú, muốn ở lại đó thêm chút nữa. Cô quay người sang đối diện Thiên Ân:

_ Giám đốc, vừa này cảm ơn anh đã mời em.

_ Băng Thanh, không phải vừa này chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Từ nay, chúng ta trở thành bạn bè. Khi không có đồng nghiệp, em có thể gọi anh là "Thiên Ân", không cần phải thêm hai chữ "Giám đốc" xa cách kia vào đâu. _ Thiên Ân nghiêm nghị nói.

_ A, Giám đốc, em xin lỗi. Em vẫn chưa quen. _ Băng Thanh sực nhớ, bối rối xin lỗi.

_ Lại "Giám đốc" nữa à, Băng Thanh?

Băng Thanh giật mình, nhìn anh rồi cả hai cùng bật cười thành tiếng, rộn rã cả một góc nhà xe của công ty. Rất nhanh sau đó, hai người cùng xoay bước, hướng về văn phòng của mình làm việc. Vừa đi, họ vừa trò chuyện rôm rả, nói nói cười cười. Từ văn phòng làm việc của Chủ tịch, có thể thấy rõ nụ cười của hai người họ còn rạng rỡ hơn cả những tia nắng mới ló, tung tăng nhảy múa trên khung cửa kính, trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bi Kịch (1)

Buổi chiều, Băng Thanh nhận được cuộc điện thoại từ anh họ của mình, Mạnh Vĩ. Khi Thiên Ân vừa đi mua cơm cho mọi người để lát nữa cùng nhau tặng ca trở về, đã thấy mọi người đã vây xung quanh Băng Thanh, ồn ào. Từ trước đến nay, Băng Thanh luôn vui vẻ, lạc quan, tươi cười, lúc nào cũng an ủi, tâm sự cùng mấy anh mấy chị. Lần đầu tiên mọi người thấy "em gái nhỏ" của cả phòng bị như vậy, nhất thời không biết làm sao. Không ai trong họ biết chuyện gì đã xảy ra thì làm sao nghĩ ra cách an ủi, tâm sự cùng cô đây? Thiên Ân rẽ đám đông, đi vào chính giữa. Cảnh tượng trước mắt khiến anh đau nhói. Băng Thanh ngồi đó, đầu gục xuống trước bàn phím vi tính, đôi vai nhỏ nhắn khẽ rung rung, trên tay còn cầm chặt chiếc điện thoại để bên tai, không có vẻ gì là đã xê dịch ít nhiều. Một đồng nghiệp quay sang nói nhỏ với Thiên Ân:

_ Giám đốc, em ấy đã như vậy từ năm phút trước rồi. Ai hỏi gì, em ấy cũng không trả lời. Mọi người đều rất lo cho em ấy.

Thiên Ân gật đầu, quay sang nhìn Băng Thanh. Cô có chút xê dịch. Mọi người dường như đều đang nín thở theo dõi nhất cử nhất động của cô. Băng Thanh khẽ cựa mình, đưa tay lên mặt, ngồi thẳng dậy, từ từ bước đến trước mặt Thiên Ân. Cô ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, hai tay siết chặt, kìm nén mà lên tiếng:

_ Giám đốc, tôi muốn xin nghỉ phép vài ngày. Hi vọng không ảnh hưởng đến tiến độ làm việc của công ty.

Thiên Ân nhìn cô trước mặt, trong lòng nhẹ đau nhưng vẫn cố gắng bình thản nói:

_Băng Thanh, cho tôi một lí do đi. Vừa nãy, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Băng Thanh cúi đầu, mím môi không nói, đôi vai càng rung rung. Thiên Ân khẽ thở dài, lay nhẹ vai cô, nhẹ nhàng nói:

_Được rồi, Băng Thanh. Tôi chấp nhận cho cô nghỉ phép. Cô cứ đi đâu đó cho khuây khỏa tinh thần mấy ngày cũng được. Nhưng, khi cô trở lại làm việc, hãy trở lại là Băng Thanh vui vẻ, lạc quan, tài giỏi mà mọi người đều biết, được không?

Băng Thanh ngược mắt nhìn, nghẹn ngào nói "Cảm ơn anh". Thiên Ân nhẹ ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, cô cũng chẳng phản kháng gì. Thấy thế, mọi người đều lần lượt đến ôm cô, nhẹ nhàng nói lời an ủi cô. Băng Thanh nhanh chóng ra về, mang theo tâm trạng âm u, ảm đạm như đêm mưa đầy giông bão và sấm sét.

Băng Thanh cầm chặt chiếc vé máy bay vừa mua vội, uể oải lê từng bước đau thương đến chiếc ghế ngồi chờ. Trong lòng cô nóng như lửa đốt. Còn tận một giờ nữa, cô mới bay. Cô ngồi xuống, đặt chiếc túi xách bên cạnh, nhẹ lấy chiếc điện thoại ra, bấm số gọi điện cho Từ Huy mấy lần mà không được. Cô muốn khóc quá, cô muốn được anh ôm vào lòng, muốn được anh vỗ về, dỗ dành, an ủi cô. Những lúc ấy, cô thấy mình an lòng đến lạ. Kể ra, cô và anh không gặp anh cũng gần một tuần rồi, chỉ gọi điện và nhắn tin mỗi sáng và tối. Cô thấy nhớ anh quá! Thì ra, mấy ngày qua, cô đều nhớ anh. Nhớ da diết. Băng Thanh giật mình thảng thốt: Mấy năm không gặp anh, cô luôn che giấu nỗi nhớ nhung của mình, lâu đến nỗi bây giờ đã gặp được anh, được anh yêu, cô cũng không nhận ra cái bí mật của chính mình ấy. Lúc này, cô thật sự khâm phục mình! Cô liền nhắn cho Phụng Nhi một dòng tin: Đừng tìm tó, tó sẽ không sao. Phụng Nhi đang có cuộc họp, đến khi đọc được thì cô cũng đã ở trên máy bay rồi. Xong xuôi, cô tắt nguồn điện thoại, cất ngược lại vào túi, cúi đầu kiên nhẫn chờ đợi, thấp thòm không nguôi.

Khi gần đến thời gian máy bay cất cánh, có hai cô gái dừng bước trước mặt Băng Thanh. Cô ngạc nhiên, đưa mắt nhìn từ đôi chân thon dài của hai người họ lên đến gương mặt đã được điểm sẵn nụ cười đều giả thì dừng lại. Cô không quan tâm họ, nhưng họ lại rất "quan tâm" cô.

_Ha, Băng Thanh, không ngờ cũng có ngày cô bị bỏ rơi ở nơi đông người như thế này. Sao hà, không phải cô rất giỏi lấy lòng người khác sao? _Quý Tâm kéo chiếc kính đen xuống, khinh khỉnh nhìn cô bằng nửa con mắt.

_Ây dà, Quý Tâm à, sao cậu lại nói như vậy? Dù sao người ta cũng từng là BẠN của chúng ta mà. Băng Thanh, hôm nay, cậu có chuyện buồn sao? Nói tớ nghe, tớ sẽ không như đám người kia bỏ mặc cậu như thế này đâu. _Vũ Trần giả tạo, khẽ cúi xuống, đặt tay lên đôi tay đang đan chặt vào nhau của Băng Thanh. Băng Thanh lạnh lùng, tặng cho hai người họ một chữ "Cút" vừa lúc tiếng loa thông báo máy bay chuẩn bị cất cánh vang lên. Băng Thanh đeo lại túi xách, định bỏ đi. Quý Tâm đã dùng tay của mình nắm chặt tóc cô, giật mạnh ra sao. Bất ngờ, Băng Thanh không kịp phản kháng, ngã ngay xuống sàn. Cô loạng choạng đứng dậy, Vũ Trần đã tát một cái vào mặt cô, Quý Tâm nhanh chóng túm được tóc cô lần nữa, ghì chặt hơn, lớn tiếng nói:

_Băng Thanh, bao nhiêu năm rồi cô vẫn phải khiến chúng tôi ghét cô đến tận xương tủy mới được hay sao?

Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn không ngừng âm thầm giúp đỡ Bảo Trinh và Hạ Thảo tranh đấu với chúng tôi sao? Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn không thay đổi bản chất hồ ly tinh của mình hay sao? Nói tôi nghe, mấy năm nay, cô đã dụ dỗ được thêm bao nhiêu người đàn ông rồi?

Băng Thanh nở nụ cười nửa miệng, đáp lời cô ta không chút do dự:

_Cao Vũ Trần, mấy câu này không phải nên để tôi hỏi cô sao? Bản thân cô năng lực yếu kém, vốn dĩ Hạ Thảo và Bảo Trinh là tài năng thực sự, tôi thì giúp được cái gì đây? Cô lúc nào cũng đổ cho người khác như vậy sao? Chà, Cao tiểu thư à, mắt mặt lắm đó!

Băng Thanh căn bản không để hai người này vào mắt, nhẹ nhàng gỡ tay Quý Tâm ra khỏi tóc của mình, chỉnh trang lại váy áo, tiếp tục bước đi. Đám đông đã tụ tập từ nãy, xôn xao chỉ trỏ, nhưng cô không để tâm. Cô còn vội chạy lại chuyến bay của mình. Không đi bây giờ, cô sẽ lỡ chuyến bay mất.

Có điều, Băng Thanh mặc kệ hai người đó, nhưng hai người đó lại không hề có ý định mặc kệ cô. Cô vừa cất bước, Vũ Trần đã gạt chân cô, làm cô lại lần nữa ngã xuống đất. Đầu gối cô đập mạnh xuống sàn, đau không chịu được, cô đành gắng đứng dậy nhưng Quý Tâm dùng tay ép vai cô xuống. Băng Thanh vừa đứng dậy được phần nửa, đã bị ngã sòng xoài trên mặt đất. Cô đành nằm yên cho dịu bớt cơn đau. Vũ Trần dường như hả dạ, bêu mỗi nhìn cô, cười khẩy một tiếng, rồi cũng Quý Tâm rời đi, không quên để lại ba chữ si nhục cô: "Hồ ly tinh".

Hai người họ đi rồi, Băng Thanh dùng hết sức đứng dậy, cố gắng lê từng bước đến chiếc máy bay của mình. Nhưng, khi cô vừa đến nơi, chiếc máy bay cũng vừa cất cánh. Băng Thanh thần thờ đứng nhìn chiếc máy bay từ từ nhỏ dần, đôi tay buông thõng đánh rơi cả vé, đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm. Băng Thanh tuyệt vọng đến cùng cực, hai chân ngã khuỵu xuống nền đất lạnh, vết thương cũ vô tình trở lại, bật cả máu ở hai đầu gối, nhưng cô thấy đau. Cô ngồi đó, hai tay ôm lấy khuôn mặt của mình, bật khóc nức nở...

Vĩ Thành từ đâu đi đến, ôm cô vào lòng. Băng Thanh khẽ đưa mắt nhìn, nhận ra em trai mình, liền vòng tay ôm lấy cậu, tựa vào ngực cậu mà khóc òa lên, tức tưởi nói: "Hức... Vĩ Thành...hức...Không kịp...hức...Vĩ Thành...hức...chị...hức...không kịp rồi...". Vĩ Thành vuốt nhẹ lưng cô, dịu dàng nói với chị của mình:

_Chị, em xin lỗi, em không biết chuyện đó xảy ra với chị ngay lúc này. Em sẽ trả lời cho họ gấp mười. Chị, không sao, không sao, đi với em. Chúng ta sẽ kịp mà, sẽ kịp. Đi thôi chị.

Băng Thanh nghe thế, liền ngược mắt nhìn cậu, hỏi "Có thật không?", nhận được cái gật đầu chắc nịch của cậu. Cô ngừng khóc, cố dùng sức nâng người đứng lên. Vĩ Thành nhanh nhẹn hơn cô, lập tức bế bổng cô lên, từ từ đi lại chiếc phi cơ riêng đậu gần đó đã chuẩn bị sẵn. Cậu đặt cô ngồi lên chiếc ghế góc trong, giúp cô thắt dây, lấy lại tinh thần cho cô. Xong rồi, cậu bảo phi công hãy bắt đầu. Cậu tự mình băng bó vết thương cho cô, ân cần chăm sóc cô. Người bạn gái ngồi bên cạnh vô cùng ngưỡng mộ người chị này, nay lại được dịp ghen tỵ vì có được người em trai chu đáo như vậy. Như Nga, tên

cô gái, vừa phụ giúp Vì Thành băng bó cho chị, vừa không ngừng nói mấy câu an ủi chị. Lát sau, Băng Thanh đã ổn. Mọi người liền im lặng, không nói gì nữa. "Tốt nhất, cứ để chị ấy yên tĩnh một lát"

Vốn dĩ, cậu định cùng đi với cô trên chuyến máy bay vừa này. Nhưng đến khi máy bay đã bắt đầu, cô vẫn chưa lên. Lo lắng trong lòng, dặn dò Như Ngan gọi phi cơ riêng đến, cậu lập tức rời khỏi, chạy đi tìm cô đã từ xa thấy một màn kịch tình như vậy. Cậu siết chặt nắm tay mình, ghi nhớ những gì hôm nay hai người họ đã làm với chị của cậu. Bất kì ai, dám làm cho chị cậu khóc, làm chị cậu tổn thương, cậu cũng đều sẽ không để yên cho người đó. Cậu sẽ bảo vệ cho chị của cậu, như chị cậu vẫn làm đối với cậu, kể từ khi cậu còn là một cậu nhóc ăn chơi lêu lổng cho đến khi cậu đã trở thành một người đàn ông thành đạt, lịch lãm, phong độ, khí chất ngời ngời như bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bi Kịch (2)

Thiên Ân gõ nhẹ cánh cửa văn phòng Chủ tịch, nghe hai tiếng "Mời vào" mới xoay nắm cửa, từ từ bước vào trong. Anh dừng lại trước bàn làm việc, đối diện với chiếc ghế xoay lưng về phía mình, lưng ghế hơi ngả ra một chút. Người ngồi trên ghế từ từ xoay người lại, đứng dậy, cùng Thiên Ân đi về bộ sofa màu gỗ, cùng nhau ngồi xuống. Trên bàn, hai tách trà được rót ra, nghi ngút khói. Từ Huy nhấp một ngụm, nhẹ nhàng đặt xuống, mới mở lời:

_Thiên Ân, dạo này tớ thấy cậu có vẻ thân thiết với một đồng nghiệp nữ. Cô ấy là cấp dưới của cậu, phải không? _Lời nói của Từ Huy thân tình có, xa lạ có, dường như có ý thăm dò đối phương.

Thiên Ân là bạn thân của Từ Huy từ bé, nên cũng hiểu anh ít nhiều. Anh cũng thông thả nhấp một ngụm trà rồi mới nói:

_Ý cậu là Băng Thanh sao? Cô ấy đúng là cấp dưới của mình. Mình đang muốn đề nghị cậu cho cô ấy làm thư ký của mình.

_Vì sao? _Từ Huy lạnh lùng cất tiếng, khó có thể thấy được ánh lửa đã thoáng xuất hiện trong mắt anh.

_Năng lực cô ấy rất tốt, lại biết cách ngoại giao. Cô ấy dạo này thường cùng mình đi gặp đối tác, không ít lần đàm phán thành công mấy hợp đồng tiềm năng thay mình, còn khuyến khích mọi người tặng ca cho kịp hợp đồng lớn. Biểu hiện như vậy, cậu nói xem, có phải nên để cô ấy giữ vị trí đặc biệt hay không? _Thiên Ân từng lời từng lời, chậm rãi giảng giải với Từ Huy đang thường thức tách trà, mắt nhắm lại, không biết nghe rõ hay không.

Từ Huy trong lòng thầm oán. Băng Thanh của anh, mấy hôm nay luôn từ chối hẹn hò với anh. Lí do ư? "Từ Huy, hôm nay em tặng ca", "Bữa trưa em phải thương lượng với đối tác",...Băng Thanh của anh, xem ra coi trọng công việc hơn anh rồi. Trong lòng khẽ thờ dài, lại nhớ về chuyện mình muốn hỏi, Từ Huy từ từ mở mắt, trên tay vẫn cầm tách trà, nhìn Thiên Ân rồi nói:

_Sáng nay, tớ thấy hai người đi cùng nhau, bữa trưa còn ra ngoài ăn trưa, vừa này còn có những cử chỉ thân mật. Cậu và cô ấy, có tình ý với nhau phải không? Như vậy, để cô ấy làm thư ký cho cậu, không tốt lắm. _Từ Huy lắc đầu, ra vẻ tiếc nuối. Thật ra, trong lòng anh khó chịu vô cùng. Băng Thanh, rõ ràng là người yêu của anh, vậy mà đa số thời gian của cô ấy đều là đi cùng người đàn ông khác. Hơn nữa, vừa này, lại còn ôm ấp áp áp trước mặt tất cả đồng nghiệp. Từ Huy, anh thực sự nhớ cô đến phát điên rồi. Mấy hôm nay, cô lại còn chọc tức anh như vậy. Được, lát nữa, anh nhất định gặp cô nói rõ mới được. Còn đang thầm nói trong lòng, lại nghĩ đến vẻ mặt bối rối của Băng Thanh lúc gặp anh, thì anh đã nghe tiếng Thiên Ân bên tai, trầm trầm nói:

_Cậu hiểu nhầm rồi, Từ Huy. Bữa sáng, là tớ mời cô ấy, mục đích thay mặt công ty cảm ơn cô ấy đã giành được hợp đồng cho công ty. Bữa trưa, là đối tác muốn gặp cô ấy để thương lượng về hợp đồng. Còn vừa này, haizz, Từ Huy à, Băng Thanh có chuyện buồn, tớ và đồng nghiệp an ủi cô ấy thôi. Nhắc mới nhớ, Băng Thanh có xin nghỉ phép vài ngày, đây là đơn xin nghỉ phép, cậu duyệt đi. _Vừa nói, Thiên Ân đặt nhẹ tờ giấy lên bàn.

Từ Huy tay cầm tờ giấy, chăm chú đọc kĩ, nhăn mày khó chịu. Băng Thanh, có chuyện, sao anh lại không biết chứ? Anh gật gật đầu, còn đang suy tư, điện thoại của Thiên Ân đã reo lên. Thiên Ân bắt máy, lát sau, lại chuyển máy cho Từ Huy: "Từ Huy, là gọi cho cậu". Từ Huy ngạc nhiên cầm lấy, "A lô" một tiếng.

_Anh Từ Huy, sao điện thoại của anh em gọi không được vậy? _Đầu dây bên kia Tuyết Vy gấp gấp hỏi.

_Điện thoại? _Từ Huy ngạc nhiên hỏi lại. Quả thực, anh thực sự nhớ điện thoại mình đã không mang theo từ sáng, chắc anh bỏ quên trên xe. _Anh để trên xe. Có chuyện gì vậy?

_Anh còn bình thần được à? Băng Thanh, cậu ấy có ở chỗ anh không? _Tuyết Vy lo lắng hỏi dồn.

_Không có. Cô ấy không phải đang tặng ca ở công ty sao?

_Vậy thì có chuyện rồi. Anh Từ Huy, cậu ấy nhắn tin cho Phượng Nhi "Đừng tìm tớ, tớ sẽ không sao" rồi biến mất. Vừa này, bọn em đã gọi hỏi công ty, họ nói Băng Thanh ra về từ sớm. Đến chỗ Hạ Thảo, cũng không có. Ngay cả nhà, bảo vệ nói cậu ấy cũng chưa về. Điện thoại cậu ấy, em gọi từ sớm cũng không được. _Tuyết Vy nói, trong từng lời đều không giấu được vẻ lo sợ, thần thức. _Bọn em đều rất lo cho cậu ấy. Băng Thanh, tình hình thế này, không biết sẽ làm chuyện hồ đồ gì nữa.

Cái gì? Từ Huy càng nghe càng thêm lo lắng, anh đã không giữ được bình tĩnh nữa. Vợ vàng đưa điện thoại cho Thiên Ân, còn bản thân lại nhanh chóng đi ra khỏi phòng, để Thiên Ân ngỡ ngàng nhìn theo. Anh cầm chiếc điện thoại, nhíu mày nhìn dãy số lạ, tự hỏi ai đã gọi đến mà lại có thể khiến Từ Huy trở nên như vậy. Bộ dạng gấp gáp, lo sợ như vậy, quả anh chưa từng thấy ở Từ Huy từ trước đến nay.

Từ Huy lấy xe, rồ ga phóng như điên dại. Chết tiệt! Băng Thanh đã gọi anh, nhờ nhiều cuộc gọi như vậy, anh lại không biết. Thật đáng trách! Bao nhiêu suy nghĩ ghen tuông vừa rồi lập tức bị thay thế bởi những ý nghĩ lo lắng, sợ hãi. Băng Thanh, em nhất định đừng có chuyện gì. Anh nhất định sẽ tìm được em, sẽ bù đắp lỗi lầm của anh ngày hôm nay. Băng Thanh, dù ở đâu, em cũng tuyệt đối đừng khóc, nếu không, anh sẽ trách mình đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bi Kịch (3)

Ngồi trên máy bay, Băng Thanh không ngừng lo lắng. Hai bàn tay cứ vô thức siết chặt rồi lại buông lơi, buông lơi rồi lại nhanh chóng siết chặt. Ngay khi máy bay vừa hạ cánh trên tầng thượng của một bệnh viện danh tiếng ở Mỹ, cô đã vội vàng tháo dây an toàn, gấp rút đi xuống. Hối hả mở tung cánh cửa màu trà của một phòng bệnh riêng tư cao cấp, quên cả chào hỏi những người xung quanh đang đưa đôi mắt âu sầu pha lẫn ngạc nhiên nhìn cô, cô lao vào khoảng giữa hai giường bệnh đặt cạnh nhau, nắm lấy tay người này rồi đến tay người kia. Bất chợt, cô nhìn sang chiếc giường bên phải, rồi xoay hẳn người về phía đó, cái miệng hốt hoảng mở to, cô dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay đã lạnh từ lâu, đôi mắt sợ hãi nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh. Người đàn ông đó, tuổi đã vào hàng cửu thập, gương mặt thanh thản, phúc hậu. Băng Thanh chăm chú nhìn vào đôi mắt đã khép lại từ sớm, áp đôi tay đã không còn cảm giác lên má mình. Cô đang nhớ lại, những ngày cô ở bên ông. Ông thường dùng ánh mắt nhân hậu mà nghiêm khắc vô cùng dạy dỗ cô, dùng đôi bàn tay đã nhăn nheo nhưng dịu dàng vuốt mái tóc cô. Cô khẽ đưa mắt nhìn mọi người một lượt, thấy ai nấy đều ủ rũ lác đác, cô cũng lác đác theo, miệng lắp bắp nói từng chữ trong tiếng nấc nghẹn ngào:

_Ông nội, ông tỉnh lại đi. Ông nội, cháu về rồi đây, cháu về với ông rồi đây. Ông nội, ông thức dậy đi ông. Ông đã hứa sẽ tận mắt nhìn cháu lên xe hoa, làm cô dâu xinh đẹp hạnh phúc mà ông. Cháu báo với ông nhé, ông nội, cháu có người yêu rồi đó. Kia, ông nội, ông thức dậy chúc phúc cho cháu đi ông.

Ba cô nhẹ sai bước đến bên cô, đôi tay khẽ vuốt tóc cô thay cho ông nội cô, cô quay sang nhìn ba cô, đôi mắt đầm lệ:

_Ba, ông nội chỉ ngủ thôi phải không ba? Ông sẽ thức dậy mà, phải không ba? Ông sẽ nhìn con lên xe hoa mà, phải không ba? Ba, ba gật đầu đi ba, ba nói phải đi ba.

Ba cô nhìn cô bằng đôi mắt điềm tĩnh nhưng chất chứa âu sầu, im lặng không nói. Băng Thanh quay lại nhìn ông cô, miệng không ngừng kêu lên: "Ông nội".

_Băng Thanh, ông nội vừa chớp mắt được năm phút thôi. _Người phụ nữ tuổi cũng đã xế chiều, yếu ớt lên tiếng, bàn tay dùng hết sức đưa về phía Băng Thanh đang ngoái đầu nhìn lại. Băng Thanh nhẹ đặt tay ông về chỗ cũ, nắm lấy tay bà nội, đồng thời xoay cả người hướng về giường của bà. _Cháu ngoan, ông cháu trước khi ngủ đã nhiều lần nhắc nhở mọi người bảo với cháu rằng cháu nhất định phải thực hiện được những lời hứa của mình, cháu nhớ không?

Giờ phút này, Băng Thanh không còn muốn nhớ gì nữa. Cô liên tục lắc đầu, tiếng nói hòa lẫn vào dòng nước mắt, Băng Thanh để mặc gương mặt toàn nước mắt, cất tiếng nghẹn ngào:

_Bà nội, bà ở lại với cháu đi bà. Bà đừng đi với ông mà. Bà đừng bỏ cháu mà, bà nội.

_Băng Thanh, ông với bà đều muốn cháu vui vẻ, hạnh phúc. Cho nên, cháu phải mạnh mẽ lên. Đời người, ai cũng đều phải trải qua sinh, lão, bệnh, tử. Cháu đừng quy lụy như vậy, cháu phải mạnh mẽ mà hạnh phúc bên người yêu cháu và người cháu yêu. Băng Thanh, cháu nhớ thực hiện lời hứa với ông bà, cháu có nghe không? _Giọng người bà ngày càng yếu dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn, trả lại cho căn phòng một không khí ảm đạm.

Băng Thanh hốt hoảng, níu lấy tay bà. Thấy bà không có phản ứng gì, cô tuyệt vọng ngồi bịch xuống sàn, hai tay đưa lên nắm lấy hai bàn tay đã buông thõng, ôm lấy chúng vào ngực, thôn thốc khóc mà không nói gì.

_Băng Thanh, em có nhớ lời ông nội từng nói với anh em chúng ta không? Ông đã từng nói, rằng chỉ cần trong tim chúng ta luôn chứa đựng hình ảnh của người đó, trong tâm chúng ta luôn nghĩ về thì người đó thì người đó sẽ không bao giờ chết. Băng Thanh, ông bà vẫn luôn ở bên em, dõi theo em, nhất định sẽ chứng kiến em lên xe hoa, chúc phúc cho em. Băng Thanh, lời hứa của em, em phải thực hiện, nhớ chứ? _Mạnh Vĩ ngồi xuống trước mặt cô, ôm cô vào lòng, từ tốn nói với cô.

_Chị, phải rồi đó chị. Ông bà không muốn thấy chị như vậy đâu. Chị, mau trở thành như trước đây, vui vẻ, hạnh phúc, lạc quan, mạnh mẽ. Chị, không chỉ ông bà mà mọi người trong dòng họ nội của chị đều mong muốn như vậy. _Mạnh Hùng, em họ lâu ngày không gặp của Băng Thanh, lên tiếng. Im lặng một lát như để Băng Thanh từ từ nghe hết, anh mới tiếp lời. _Chị, có phải bây giờ chị nên thực hiện lời hứa đó hay không?

Băng Thanh vẫn im lặng hồi lâu mới từ từ lấy lại tinh thần, ngược mắt nói hai chữ "Đề sau". Mọi người trong phòng đều lắc đầu. Băng Thanh, từ nhỏ đã

không được nhà ngoại thương yêu chỉ vì mẹ cô phản đối hôn nhân sắp đặt của ông bà ngoại mà hạnh phúc nắm lấy tay cha cô. Từ bé, ngoài những ngày gỗ lớn, còn lại, Băng Thanh hầu như không về nhà ngoại dù ba cô hay mẹ cô nhiều lần khuyên nhủ thậm chí răn đe. Nhưng bù lại, nhà nội lại vô cùng thương yêu, cưng chiều cô. Mọi người trong phòng ai nấy thay phiên nhau bước đến ôm cô cháu gái vào lòng, vỗ về yêu thương. "Băng Thanh, từ nay, cháu sẽ được mọi người bên họ nội thương yêu, bảo bọc, vỗ về, cháu nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: An Ủi

Ngày hôm sau...

Băng Thanh trầm ngâm đứng trước hai ngôi mộ trắng tinh sạch sẽ, hai tay chấp lại, tự nói với mình hay nói với những người tựa hồ đang đứng trước mặt cô: "Ông nội, bà nội, hai người yên tâm. Cháu nhất định sẽ mạnh mẽ, sẽ hạnh phúc, sẽ thực hiện lời hứa của mình. Cháu yêu hai người, cháu sẽ nhớ hai người, mãi mãi!"

Mạnh Vĩ cùng Mạnh Hùng vừa tiễn đoàn người đi tang ra về, im lặng đứng sau Băng Thanh. Mọi người trong gia đình cũng đã về hết, họ hiểu, nên để Băng Thanh yên tĩnh một mình. Lát sau, ba người cùng nhau trở về ngôi nhà của Mạnh Vĩ. Băng Thanh ung dung ngồi trên chiếc ghế sofa màu xám quý phái, về mặt trầm ngâm, hai anh em còn lại ngồi xuống bên cạnh Băng Thanh, dùng một tay ôm lấy vai cô, vỗ nhẹ. Không khí cứ im lặng như vậy, mà cũng thân tình như vậy. Lát sau, hai anh em mới nghe người còn lại từ từ lên tiếng, thanh âm nghe qua có chút âm lãnh:

_Tại sao lại đột ngột như vậy?

Mạnh Vĩ và Mạnh Hùng ngạc nhiên há miệng, giây sau mới hiểu hết ý tứ trong câu hỏi của Băng Thanh. Mà Băng Thanh, cô cũng không gấp gáp, cứ lặng yên chờ đợi hai người lên tiếng.

_Ông bà lên con đau tim đột ngột. Em biết mà, Băng Thanh. Mấy năm gần đây, tình trạng sức khỏe của ông bà ngày càng suy yếu, tuy không bệnh tật gì nhiều nhưng hệ miễn dịch cứ giảm. Mọi người đã nhanh chóng đưa ông bà vào bệnh viện, nhưng là bác sĩ nói chỉ có thể cầm cự ít ngày, hệ miễn dịch của ông bà đã quá yếu để có thể chịu được các loại thuốc. Băng Thanh, em đừng suy sụp nữa. Ông bà không muốn em như vậy, em biết không? _Mạnh Vĩ từng lời từng lời nhẹ nhàng nói với Băng Thanh

Băng Thanh lặng im hồi lâu, cổ họng không ra tiếng, lát sau mới trả lời hai tiếng "Em biết". Lúc này, Mạnh Hùng ngồi kế bên mới tiếp lời:

_Chị, lời hứa đó, em chuẩn bị cho chị.

_Mạnh Hùng, tạm thời em thay chị làm đi. Chị ủy quyền cho em, _Băng Thanh cơ hồ như đã bình tĩnh trở lại như ngày thường, thông thả nói.

_Nhưng mà, chị, tập đoàn... _Mạnh Hùng ngạc nhiên hỏi lại đã bị Mạnh Vĩ lắc đầu ra hiệu.

_Mạnh Hùng, Băng Thanh là đã có dự định. Tạm thời, em ấy chưa muốn bước vào thương trường. Em ấy còn muốn yên yên ổn ổn ở bên cạnh Từ Huy, an nhiên tự tại hưởng thụ tình yêu của người đàn ông đó. _Mạnh Vĩ trong giọng nói có chút gian xảo, cố ý cười ra tiếng cho Băng Thanh nghe thấy.

_À, ra vậy nhỉ, chị Băng Thanh? Haizz, xem ra em phải chịu ủy quyền của chị lâu dài một chút mới được. Chị nói xem, như vậy, em có phải là người tốt hay không tốt đây? _Mạnh Hùng nhanh chóng nắm bắt được ý tứ của Mạnh Vĩ, liền nhanh trí đối đáp.

Hai người họ, một tung một hứng, không nghĩ tới Băng Thanh đầu càng lúc cúi càng sâu, đã chuyển sang trạng thái "cà chua" từ lúc nào. Thật là, kể ra, bây giờ cô muốn được anh ôm quá, hơn nữa, còn muốn hôn lên đôi môi lúc nào cũng nói ra mấy lời dịu ngọt cô. Băng Thanh khe khẽ bật cười, trong đầu lần lượt hiện lên gương mặt sắc sảo, đôi mắt ôn nhu, giọng nói dịu dàng, cử chỉ âm ảp. Nhận ra ý đồ thực sự của hai người anh em họ "quí hóa" của mình, Băng Thanh mới tức giận, khẽ nghiêng răng hỏi đáp: "Tốt, hai người đều là người tốt."

Nhận thấy tâm trạng Băng Thanh đã ổn hơn bảy tám phần, Mạnh Vĩ cùng Mạnh Hùng mới bật cười ha hả. Lát sau, Vĩ Thành bước vào, trên tay cầm theo chiếc điện thoại, tay còn lại cầm theo một chiếc sandwich. Khi đã ngồi xuống chiếc ghế trong góc phòng khách, cậu liền nhanh nhẹn nháy mắt một cái kèm theo nụ cười đầy tà ý. Vĩ Thành đưa chiếc sandwich cho Băng Thanh. Đợi Băng Thanh cầm rồi, trên mặt thoáng ngạc nhiên, cậu liền ngay đó đưa chiếc điện thoại của mình. Vĩ Thành lúc này mới nói to, rõ từng chữ một, không những cho cô nghe mà còn cho người khác nghe cùng:

_Chị, có người khó khăn lắm mới tìm được số điện thoại của em. Ai ngờ, tìm số của em chỉ để gọi tìm chị, chị xem, có làm em hụt hẫng quá không? Cái này, là người đó ân cần bảo em mua về cho chị đó. _Vĩ Thành tay chỉ vào chiếc bánh sandwich còn chưa được mở, nhận được cái gật đầu bất đắc dĩ của Băng Thanh, cậu mới ra về thờ dãi một hồi, thờ thần nói _Chị, mau nghe điện thoại đi, người đó chắc đang sốt ruột lắm. _Vĩ Thành hỏi thúc Băng Thanh, khóe mắt nhanh chóng được Mạnh Vĩ cùng Mạnh Hùng nắm thóp. Có ý đồ!

_A lô.

Băng Thanh từ từ đưa chiếc điện thoại lên tai, ngạc nhiên chậm rãi hỏi. Đầu dây bên kia lập tức truyền sang giọng nói trầm ổn nhưng chứa đầy sự lo

lặng, gấp gấp hỏi dồn:

_Băng Thanh, tại sao em tắt điện thoại? Tại sao đi mà không báo với anh? Tại sao có chuyện lại tự mình chịu đựng? Còn nữa, quan trọng nhất là, tại sao lại không chăm sóc bản thân chu đáo?

Băng Thanh tựa như không nghe thấy lời trách mắng tình ý chan chứa vừa rồi, tay đưa lên miệng cố kìm nén cảm xúc, đôi mắt đã sẫm long lanh hơn. Cô chỉ nhẹ giọng hỏi: "Từ Huy?". Đầu dây bên kia nghe thấy cô gọi, liền bình tĩnh, ôn hòa nói: "Anh đây". Nghe thấy bên kia có chút thút thít, Từ Huy liền thay đổi thái độ, trong giây lát không biết làm gì, chỉ có thể cố gắng giữ chặt cảm giác lo lắng, khó chịu đến phát điên trong lòng, nhẹ nhàng nói với cô:

_Băng Thanh, ngoan, đừng khóc. Anh bây giờ không thể ôm em. Băng Thanh, không sao, chuyện gì anh cũng sẽ chống đỡ cho em, làm chỗ dựa cho em. Băng Thanh, em nghe lời anh, ăn uống cho đầy đủ, có chuyện gì âm ức cứ gọi cho anh. Anh hiện giờ rất rảnh, không phiền đâu. Băng Thanh, khi nào em trở về đây, liền lập tức gọi điện thoại cho anh, có biết không?

Băng Thanh càng nghe giọng nói của anh, trong lòng ngay lập tức trở nên mềm yếu, tiếp tục thút thít, gật gật đầu mà không nói gì cả. Từ Huy không nghe cô trả lời chỉ nghe tiếng khóc của cô liền trở nên vội vàng, hấp tấp hỏi lại: "Băng Thanh, em có biết không? Anh nhớ em, thực sự rất nhớ em. Em mau chóng trở về, để anh ôm em, hôn em, che chở cho em. Băng Thanh, em có nghe anh nói không?"

Băng Thanh nhận ra anh có phần lo lắng, hoảng sợ, cô bật cười trong lòng. Cảm giác này, thật sự làm cô hạnh phúc. Anh, bao nhiêu ngày đều cố gắng, làm mọi cách chỉ để nói mấy lời an ủi, quan tâm cô. Ngay cả số điện thoại của Vi Thành, người mà anh chưa gặp mặt, anh cũng cố công tìm cho bằng được. Băng Thanh mỉm cười trong làn nước mắt, trả lời anh:

_Từ Huy, em cũng nhớ anh lắm. Em sẽ mau chóng trở về. Anh đừng lo lắng, hoảng sợ như vậy. Em hứa, sẽ nghe lời anh.

_Được, vậy anh liền nhờ Vi Thành trông nom em. _Từ Huy nhận được câu trả lời của cô, thở phào nhẹ nhõm.

_Anh đã gặp Vi Thành rồi sao? Còn nói chuyện thân thiết như vậy? _Băng Thanh bắt gặp, chu mỏ hỏi anh.

_Không chỉ Vi Thành, cả anh Mạnh Vi và Mạnh Hùng, đều đã từng gặp qua. Chỉ là, điện thoại hai người đó sớm đã không liên lạc được như em rồi. _Từ Huy lấy lại chút tinh thần, ung dung trả lời cô.

_Hừ, còn nói mạnh miệng như vậy. Bây giờ, bên đó chẳng phải đã khuya lắm rồi sao, anh làm gì còn chưa đi ngủ? _Đang giờ giọng tức giận trên đầu anh, cô bắt gặp nhìn đồng hồ rồi hỏi anh.

_Anh hiện tại không có làm gì, chỉ nhớ em. _Từ Huy trên miệng thuận theo lời nói mà khóe miệng cong lên thành một đường cong tuyệt đẹp. Bất quá, người anh muốn cười lại không có ở trước mặt anh.

_Anh đi ngủ đi, em sẽ mau trở về thôi. _Băng Thanh liền đổi sang giọng nói ân cần, quan tâm nhắc nhở anh.

_Được, anh nghe lời em, lập tức đi ngủ. Em, nhớ mau trở về. Nếu không, anh đích thân sang đó, lục khắp cả nước Mỹ, bắt em về đây. _Băng Thanh nghe anh nói về dự định vô cùng trẻ con của mình, nhin không nổi bật cười ha hả. Từ Huy nghe thấy cô cười, trong lòng an tâm phần nào. Cô cười được là tốt rồi. _Anh nhớ em! Em tắt máy đi!

_Từ Huy, chúc anh ngủ ngon. _Băng Thanh mỉm cười một mình, dịu dàng nói với anh, chỉ nghe anh nói: "Ngao", cô liền đỏ mặt, nhanh chóng tắt điện thoại.

Trao trả điện thoại lại cho Vi Thành xong rồi, cô mới từ từ mở chiếc sandwich còn ấm, đưa lên miệng ăn một cách thông thả. Lát sau, nhận thấy không khí có chút khác thường, liền đưa mắt nhìn quanh một lát, mới hay ba anh em kia đang chăm chú nhìn cô, khóe mắt còn ẩn hiện ý cười đùa. Băng Thanh ngưng ngưng, đem họ trở thành không khí, tự nhiên như không.

Bên đó, ba người cùng nghe cuộc đối thoại của người chị, người em yêu quý của mình. Ai ai cũng nhận thấy rõ ràng niềm hạnh phúc chất chứa trong từng lời được nói ra, trong lòng cũng an tâm chúc phúc. Quả nhiên, cũng chỉ có người đó, mới có thể dỗ dành Băng Thanh, một cách toàn vẹn nhất.

Bên này, có năm người cùng tranh nhau áp sát tai vào chiếc điện thoại đã mở loa ngoài cho vừa lòng bọn họ, nhận thấy người nào đó trở nên lo lắng, dịu dàng chưa từng có. Ai nấy đều biết rõ người đàn ông này đã sớm có dự định cung chiều, sủng nịnh độc nhất người đối thoại. Chắc chắn, cả đời này của người đàn ông, cũng chỉ có một người con gái mới có thể khiến anh ta một giây liền trở nên dịu dàng, ôn nhu; một khác cũng có thể khiến anh ta lo lắng, đứng ngồi không yên.

Tổng cộng, tám người, ở xa nhau lắm, cũng chưa hẳn quen biết nhau, nhưng trong lòng đều có chung tâm niệm: "Chúc phúc cho hai người, một đời bình an, hạnh phúc, một kiếp yêu nhau đến đầu bạc răng long." Còn hai nhân vật chính, một người gián tiếp thương thức tình yêu, một người trực tiếp mơ thấy tình yêu, cả hai đều chìm đắm trong tình yêu, hạnh phúc, vô tư, vô lo, không cần biết ngày mai thế nào. Hôm nay, họ nghĩ về nhau, yêu nhau, vậy cũng đáng để sống trọn hôm nay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cung Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"Cạch".

Vĩ Thành mở cửa cho cho người mới đến, xong, cậu lại lặng lẽ trở về. Băng Thanh hôm nay đã trở về, nhưng cô lại không nói cho Từ Huy biết. May nhờ có Vĩ Thành gọi điện báo anh đến ở bên cạnh cô. Anh đứng tần ngần trước cửa, nhìn cô gái trong lòng mà cảm thấy xót xa. Băng Thanh ngồi bó gối trên chiếc ghế sofa màu trắng hợp với phòng khách trang nhã, đơn giản, truyền thống mà vẫn hiện đại, lưng xoay về phía cửa. Cô vẫn chưa biết đứa em trai của mình vừa mới làm việc gì. Tiến thêm vài bước, anh đưa mắt nhìn cô mới hay cô đang ôm vật gì đó trong lòng, đầu tựa nhẹ vào nó, hai bàn tay cầm lấy khung ảnh chụp cô cùng ông bà đang cười tươi nhìn vào ống kính, đôi mắt đỏ hoe. Không biết cô ấy khóc bao lâu rồi? Từ Huy trong lòng lo lắng hỏi thăm. Anh vẫn chưa vội bước đến bên cô, giữ nguyên vị trí quan sát nhà cô một lượt. Căn nhà nhìn vào ấm áp, thoáng mát. Ngoài ban công, một chiếc bàn và hai chiếc ghế kiểu châu Âu được đặt ngay giữa, trên bàn còn để vài cuốn sách, dường như đang đọc dở, những cây hoa hồng đang rung rinh trước gió thoảng thoảng mùi hương dịu nhẹ bay vào nhà. Gian bếp nhìn vẫn còn mới, chắc sử dụng qua chưa được mấy lần. Ti vi đặt đối diện với sofa, đặt ngay ngắn, một bên là chiếc laptop, bên còn lại là đồng hồ văn giấy tờ làm việc. Trên những chiếc bàn đặt xung quanh chiếc ghế, những tấm ảnh được đặt ngay ngắn, hầu hết đều là ảnh gia đình, duy có hai tấm chụp cô cùng cùng những người bạn trong ngày cưới của họ. Tất cả đều được sắp đặt ngay ngắn, tỉ mỉ, hoàn hảo, chín chu.

Từ Huy quay đi quay lại mới để ý chiếc tủ kính được đặt ngay vách ngăn phòng khách với nhà bếp. Anh dường như thấy thứ gì đó vẫn âm thầm phát sáng lấp lánh. Nhẹ bước đến trước chiếc tủ, nhận thấy vật quen thuộc, trong lòng bất chợt cảm thấy hạnh phúc tốt đời. Mở tủ, trân trọng cầm lấy vật nhỏ đó trên tay, anh bước đến trước mặt cô. Thấy động, cô ngẩng mặt nhìn lên thấy anh đang khẽ nhủ mào, lắc đầu ra ý không hài lòng. Băng Thanh mở miệng, mấp máy môi định nói gì đó, Từ Huy đã quỳ một gối xuống ghế, chân kia quỳ dưới sàn, vội vàng hôn cô. Nụ hôn của anh vừa dịu dàng lại vừa có chút mãnh liệt. Băng Thanh bị bất ngờ, hai mắt mở to, rồi khi đã lấy lại ý thức, cô quàng hai tay lên cổ anh, nhiệt tình đáp trả anh. Từ Huy khẽ nhếch mép mỉm cười, bản thân cũng vô thức trở nên ngày càng bạo liệt, điên cuồng hôn cô. Đến khi cả hai cơ hồ không còn không khí, anh mới tiếc nuối, quyến luyến rời khỏi đôi môi anh đào căng mọng của cô.

Băng Thanh, lúc này mới thấy đỏ mặt, cúi mặt không dám nhìn vào gương mặt anh tuần cũng có chút thẹn kia, hai tay cầm tấm ảnh càng mạnh. Từ Huy đứng thẳng người, nhẹ gỡ tay cô, lấy lại bức ảnh, nhanh chóng đặt nó về vị trí. Băng Thanh ngẩn ngơ nhìn theo bóng anh xoay đi xoay lại dọn dẹp, hai tay vòng lấy ôm con gấu bông màu hồng phấn anh tặng cô rất lâu về trước. Từ Huy xong việc, bước đến ngồi cạnh cô, kéo cô tựa vào vai mình, nhẹ nhàng cất lời, lời nói có chút trách móc, giận dỗi:

_ Chẳng phải em đã hứa với anh khi trở về sẽ gọi cho anh sao?

_ Vĩ Thành gọi báo cho anh sao? _ Băng Thanh không nhìn anh, trả lời anh. _ Vì sao hai người quen biết nhau, lại còn thân tình đến vậy, đến nỗi nó cũng bán đứng cả em? _ Câu này như có như không, giận dỗi trách ngược lại anh.

_ Ngoan! Đừng dỗi! Anh nói em nghe. _ Từ Huy nhận ra hàm ý trong câu hỏi của cô, đưa tay xoa đầu cô, rồi mới khẽ đặt mặt mình lên tóc cô, thủ thi _ Mạnh Vĩ, Vĩ Thành, Mạnh Hùng, cả ba người chẳng phải đều là doanh nhân sao? Anh với bọn họ từng là đối tác. Sau khi là đối tác trở thành bạn bè, còn bây giờ chắc nên nói là người một nhà rồi nhỉ? _ Càng nói, anh càng di chuyển môi mình xuống đến tai của Băng Thanh, khiến vành tai cô ngứa một đỏ.

_ Hay lắm! Các người đều giàu em. Còn nữa, ai là người một nhà với anh? Chúng ta có cùng huyết thống sao? _ Băng Thanh lúc này còn tựa vào vai anh, bị anh làm cho xấu hổ, liền trở mặt, giận dữ vực ra khỏi vai anh, quay lại nhìn anh, lớn tiếng nói.

Từ Huy tay vẫn ở chỗ cũ, lơ lửng ở khoảng không. Thấy cô phản ứng mạnh mẽ, gương mặt hồng hồng, giọng nói có đôi chỗ ngượng ngập, anh liền cười, im lặng không nói. Tâm trạng của cô, chắc cũng đã tốt hơn rồi. Anh lại gỡ tay, lần nữa kéo cô vào lòng:

_ Băng Thanh, ngoan. Không sao rồi. Anh ở đây, em đừng buồn nữa. Ngay cả ông bà nội cũng biết anh rồi, họ cũng đã chúc phúc cho chúng ta. Em, đừng khóc nữa. Mà, nếu kìm không được, cứ khóc trước mặt anh, để anh dỗ em, đừng khóc một mình. _ Nói rồi anh cúi xuống thấy người trong lòng cũng đang ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt ngấn lệ như có điều muốn hỏi. Hiểu ý cô, anh khẽ thở dài rồi mới tiếp tục nói _ Anh đã từng sang Mỹ, hợp tác với Mạnh Vĩ, trở thành bạn bè của anh ấy, cũng đã tới thăm ông bà em. Họ đã sớm chúc phúc cho chúng ta rồi. Bởi vì, khi anh biết em là cháu gái của họ, liền không ngại mà nhờ họ giúp đỡ anh có được tình cảm của em. Em có biết, họ đã nói gì không? _ Thấy cô nhẹ nhẹ lắc đầu, anh vòng tay ôm chặt eo cô _ Họ nói: "Cháu chắc chắn sẽ có được tình cảm chân thật của nó, một cách tự nhiên, không cần chúng ta giúp đỡ." Băng Thanh, giờ thì anh hiểu rồi. Ông bà của em, là đang ám chỉ em đã yêu anh. Họ đã chúc phúc cho chúng ta rồi, cho nên, em đừng khóc nữa.

Băng Thanh ở trong lòng anh, tựa vào ngực anh, nghe thấy tiếng trái tim anh, trong lòng cảm thấy vô cùng dịu nhẹ, an toàn, cô khẽ gật đầu, trên miệng thoáng cười. Từ Huy mới tiếp lời:

_ Băng Thanh, em nói cho anh biết. Em đã yêu anh từ lúc nào?

Băng Thanh thấy ngượng, liền vùi sâu hơn vào lồng ngực anh, lí nhí nói:

_ Có lẽ là từ khi anh đi. Khi đó, em đã không kìm được mà tâm sự với họ, còn nói luôn cả họ tên anh.

Từ Huy bật cười lớn, ôm cô chặt hơn. Lát sau, anh mới đưa tay lấy con gấu cô vẫn ôm từ nãy giờ, giơ lên cao. Băng Thanh bị giật con gấu, giật mình, thuận theo tay anh đưa mắt lên nhìn, cái miệng bất giác chu lên làm nũng:

_ Anh, anh...

_Giữ con gấu này kĩ đến vậy, anh đủ hiểu tình cảm của em rồi. Hơn nữa, cái tủ đó, rất sáng, còn trưng toàn quà sinh nhật anh tặng em. Máy món quà khác, xem ra không được trân quý lắm nhỉ?

_Không có, chẳng qua em để nó ở công ty rồi.

_Vậy còn cái này? Tại sao không đeo? _Tử Huy nói rồi giờ ra sợi dây chuyền đêm Giáng sinh năm đó anh tặng cô.

Thấy nó, Băng Thanh liền có chút ngạc nhiên, hồi sau mới cúi đầu, ngập ngừng nói:

_Lúc trước, không tiện đeo vào. Em còn chưa biết rõ tình cảm của anh.

_Còn bây giờ? _Tử Huy gãi nhẹ khiến Băng Thanh có chút rùng mình. Hình như anh giận rồi.

_Còn bây giờ... _Băng Thanh trong tích tắc không nghĩ ra lí do. Trải qua giây phút suy nghĩ, cô mới buột miệng nói _Nó để lâu như vậy, sớm đã trở thành vật kỉ niệm quý giá, em không nỡ đeo. Anh đừng nổi giận, có được không?

Tử Huy phì cười, liền không nhanh không chậm choàng người qua, cẩn thận đeo lên cho cô. Cái cổ trắng ngần đeo sợi dây chuyền bạc đính hồng ngọc đỏ rực lập tức trở nên kiêu diễm hơn, quyến rũ hơn. Băng Thanh đưa tay lên sờ sờ nó, nhìn Tử Huy ân cần từng chút từng chút đeo cho cô, trong lòng thấy hạnh phúc biết bao.

_Muốn anh không nổi giận? Vậy thì bây giờ đeo đi. Em đeo vào, rất đẹp._Tử Huy đeo cho cô rồi, liền đối diện cô mà nói.

Băng Thanh ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh trong giây lát. Rồi, đột nhiên, cô bật dậy, ôm lấy cổ anh, nhanh chóng áp sát môi mình vào môi anh, nhắm mắt lại. Tử Huy lúc đầu có chút bất ngờ, liền sau đó, anh chuyển sang thế chủ động, ôm trọn cô vào lòng, nhiệt tình đáp trả...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

Băng Thanh hôm nay đã trở lại làm việc. Vừa bước vào công ty, mấy anh chị đồng nghiệp đã bước đến bên cô, miệng cười vui vẻ, hỏi han tới tấp khiến Băng Thanh cười tới môi miệng, tâm trạng cũng đã vui vẻ như thường.

Em gái nhỏ, chào buổi sáng. Một đồng nghiệp đi ngang, vẫy tay chào Băng Thanh.

Chào buổi sáng, anh Trí. Băng Thanh lịch sự chào hỏi.

_Mọi chuyện ổn cả rồi chứ? _ Một chị đồng nghiệp khác bước đến.

_Dạ, chị. Mọi chuyện ổn cả rồi. Cảm ơn mọi người nhiều lắm ạ!

_Cảm ơn gì chứ. Em vui vẻ là tốt rồi.

_Băng Thanh _Từ xa, Thiên Ân tay xách hồ sơ, tiến lại gần Băng Thanh, dịu dàng gọi tên cô.

Băng Thanh quay người lại, thấy anh liền cười mỉm:

_Chào anh, Giám đốc Ân.

_Hôm nay đi làm lại rồi sao? Có đỡ hơn chưa? _Thiên Ân dừng bước, nhìn sắc mặt hồng hào cùng vẻ mặt vui cười của cô, trong lòng mừng thầm.

Vâng, Giám đốc. Mọi chuyện đã ổn cả rồi. Cảm ơn anh đã thông cảm cho tôi. Băng Thanh khách sáo.

Không có gì. Nếu mọi chuyện ổn cả rồi thì mọi người quay lại làm việc đi. Chúng ta sắp hoàn thành rồi. Thiên Ân quay sang mọi người vẫn còn vây xung quanh Băng Thanh, nghiêm nghị nói.

Mọi người ai nấy "Vâng" rồi nhanh chóng trở lại làm việc. Băng Thanh nhận phần việc từ đồng nghiệp kế bên. Cái đầu nghiêng nghiêng dưới ánh nắng mặt trời dịu nhẹ, nụ cười dịu dàng trước cơn gió mát mẻ, Thiên Ân đứng yên nhìn cô hồi lâu. Rồi sau đó, anh bùng tỉnh, gương mặt thoáng đỏ rồi nhanh chóng quay bước về văn phòng.

Buổi trưa...

Băng Thanh đang thu dọn đồ đạc cho gọn gàng. Cô cũng chẳng có ý định đi ăn trưa cùng đồng nghiệp, nên ai mời cô đều từ chối khéo léo. Băng Thanh

chỉ định làm cho bàn làm việc trở nên gọn gàng một chút rồi tiếp tục làm việc. Chợt điện thoại trên bàn reo vang. Điện thoại này chỉ dùng khi cấp trên có việc cần gấp cô thôi mà. Sao lại gọi vào giờ này? Thiên Ân chẳng phải đã ra ngoài ăn trưa rồi sao? Lê nào là....? Băng Thanh nghĩ tới nghĩ lui cũng không có khả năng là Chủ tịch gọi cô. Hai người họ căn bản không biết nhau mà, hơn nữa, Chủ tịch cũng chưa từng xuống tận đây để kiểm tra nhân viên. Băng Thanh trấn tĩnh, liền ấn nút nghe. Người bên kia chỉ nói một câu:

_Băng Thanh, mau lên văn phòng Chủ tịch.

Băng Thanh giật mình. Chủ tịch muốn gặp cô? Không phải để la mắng cô nghỉ quá nhiều ngày chứ? Băng Thanh nhanh chóng đi lên, trong lòng hết sức bình tĩnh. Cùng lắm bị trừ lương thôi mà. Mà, cũng tiếc tiền thật đấy.

Băng Thanh gõ nhẹ cửa. Nghe thấy tiếng "Mời vào", cô mới nhẹ mở cửa, hé hé nhìn vào trong. Bên trong không có ai. Không gian vắng lặng như tờ. Băng Thanh có chút rung mình, từ từ đi vào. Một mùi thơm sực nức bay ra, hình như là bò bít tết. Không ngờ trong đây còn có cả nhà bếp, bàn ăn, có luôn căn phòng đang khóa cửa, chắc là phòng nghỉ. Băng Thanh trong đầu tự hỏi: "Đây là nhà hay văn phòng làm việc đây?". Đứng đó hồi lâu, vẫn không thấy Chủ tịch, còn nghe thấy tiếng "xèo xèo", Băng Thanh nghĩ chắc Chủ tịch đang nấu bữa trưa. Chủ tịch cũng giỏi quá đi! Kinh doanh giỏi, bây giờ nấu ăn cũng giỏi. Chả bù cho cô, chiến một cái trứng cũng chưa xong. Nào lòng!

Băng Thanh hít một hơi sâu, nhẹ nhẹ bước vào căn bếp, nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông đang điềm tĩnh nấu nướng. Băng Thanh mới rụt rè lên tiếng:

_A, Chủ tịch à, không biết ngài gọi tôi lên đây có chuyện gì không?

Thấy Chủ tịch vẫn không trả lời, Băng Thanh tiếp tục nói:

_A, Chủ tịch, nếu như ngài muốn trách tôi việc nghỉ liên tục mấy ngày thì ngài cứ nói đi ạ. Tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm mà. Ngài im lặng như vậy, tôi không biết bản thân mình làm sai cái gì mà sửa đâu.

Từ Huy đang canh lửa, nghe thấy cô nói miệng liền cong lên nụ cười, im lặng tiếp tục. Đến khi cô nói câu thứ hai mới bật cười lớn, quả quyết nói:

_Đúng, là anh muốn em chịu trách nhiệm.

Băng Thanh giật mình. Làm sao cô lại nghe được giọng nói của Từ Huy ở đây chứ? Không được, Băng Thanh, mày nhớ anh ấy tới vậy sao? Chỉ mới xa anh ấy có năm tiếng thôi mà? Mày chính đốn lại bản thân đi.

Từ Huy xúc miếng bít tết, bỏ vào hai đĩa, trang trí cho đẹp một chút. Xong rồi, lúc này anh mới bung ra, đặt xuống bàn. Băng Thanh thấy anh quay lại, ngạc nhiên hết cỡ, miệng còn há hốc. Vừa nãy là nghe lầm, bây giờ cô còn nhìn lầm luôn sao?

Từ Huy nhìn Băng Thanh biểu cảm như vậy, nhanh chóng hiểu ra. Xoay người đi rót hai ly nước ép trái cây để cạnh hai đĩa bít tết còn nóng, anh mới bước đến trước mặt Băng Thanh, cầm lấy tay cô áp lên má mình, ôn nhu nói:

_Em đó, sờ cho kĩ, nhìn cho kĩ, đừng có ngây ra nữa.

_Là anh thật à? _Băng Thanh vẫn ngu ngơ hỏi lại, hai tay bắt đầu sờ mó khắp khuôn mặt điển trai của anh.

_Đúng, là anh. Anh muốn bắt em chịu trách nhiệm, _Từ Huy mỉm cười với cô.

_Trách nhiệm gì chứ? Em làm gì sai à? _Băng Thanh buông tay mình ra khỏi mặt anh, chu mỏ lên nói. Rồi, như chợt nhớ ra điều gì, Băng Thanh liền trở mặt, dùng tay đánh tới tấp vào anh. _Còn anh, anh làm Chủ tịch, làm ông chủ của em, anh lại còn giấu em. Anh muốn gì?

_Em cũng đâu có hỏi anh làm nghề gì đâu. _Từ Huy lia mắt ra khỏi khuôn mặt đáng yêu khiến anh muốn hôn một cái, cố gắng kiềm chế.

_Anh,... _Băng Thanh dường như đuối lý, không cãi nữa. _Em làm gì sai mà phải chịu trách nhiệm với anh chứ? _Băng Thanh vẫn không chịu thua.

_Em, thất hứa với anh. Trờ về không báo cho anh biết là một. Tự mình chịu đựng là hai. Bỏ mặc anh, lo cho công việc của em là ba. Em, mau làm ba việc cho anh, đền bù cho anh khoảng thời gian ngày đêm nhớ em, lo lắng cho em. _Từ Huy gian tà nhìn cô.

_Anh... _Băng Thanh nghe anh nói cũng thấy có phần cảm động, im lặng không nói gì được nữa.

_Băng Thanh, anh không muốn em chịu đựng một mình, không muốn em chịu bất kì áp lực, tổn thương nào. Về sau, thấy không ổn thì cứ gọi cho anh, gọi không được thì trực tiếp đến tìm anh, có biết chưa? _Từ Huy khề thờ dài, rồi vươn tay kéo cô vào lòng, ôm chặt.

Trong vòng tay của Từ Huy, Băng Thanh tham lam hít hà mùi hương nam tính của anh, dễ chịu "Ủm" một tiếng, rồi vòng tay ôm lại anh.

_Từ Huy, xin lỗi anh. Về sau, em không bỏ mặc anh nữa. Em làm ba việc cho anh nhé!

_Việc đầu tiên, mỗi ngày đều phải ăn ba bữa cùng anh. Việc thứ hai, mau chuyển lên làm thư ký cho anh. Việc thứ ba, mỗi thứ bảy chủ nhật phải hẹn hò cùng anh. _Từ Huy giờ tay lên cằm, nghiêm túc nhìn cô rồi nói.

Băng Thanh ngây ngẩn nhìn anh. Từ Huy lại nói tiếp, có phần nghiêm khắc hơn trước:

_ Mỗi sáng, anh sẽ đón em ăn sáng, chở em đến công ty. Mỗi trưa, anh sẽ nấu cho em ăn, em lên đây ăn trưa với anh. Tan làm, anh sẽ đưa em ăn tối. Mỗi ngày phải ăn đủ ba bữa cho anh, không nài nỉ, anh không muốn em bị bệnh.

_ Ngày mai, anh sẽ ra công văn chuyển em lên làm thư ký cho anh. Em chỉ được gần gũi với anh, không được thân mật với người đàn ông khác, Thiên Ân đó, em mau tránh xa ra một chút.

Nói đến đây, Băng Thanh tay để dưới cằm, nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười tinh nghịch.

_ Anh đang ghen à?

_ Phải, là anh ghen đó. _ Từ Huy thừa nhận. Băng Thanh nghe xong, liền cười sung sướng. Từ Huy lại tiếp lời. _ Thứ bảy chủ nhật phải hẹn hò cùng anh, không cho phép em từ chối.

_ Vâng, Từ Huy, à không, Chủ tịch. _ Băng Thanh lại cười cười nhìn anh.

_ Gọi anh là Từ Huy. _ Từ Huy khẽ gầm lên, rồi kéo tay cô, ấn cô ngồi xuống bàn, bản thân đi về phía đối diện, ngồi xuống âu yếm nhìn cô. _ Ăn đi, lời anh nói có hiệu lực từ bây giờ.

Băng Thanh nở nụ cười hạnh phúc, cúi người ăn từ tốn. Từ Huy thấy người mình yêu như vậy, trong lòng cũng hạnh phúc tột cùng. Hai người ăn trưa cùng nhau. Khi ăn xong cũng sắp đến giờ mọi người làm ca chiều. Băng Thanh nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa giúp anh. Từ Huy không ngần ngại ôm ngang eo cô, vùi mặt vào mái tóc xoăn dài xõa ra của cô, hưởng thụ cảm giác bình yên.

_ Từ Huy, anh buông em ra đi. Em phải đi làm việc tiếp. _ Băng Thanh rửa bát đĩa xong rồi, vỗ nhẹ tay anh, trách móc.

Từ Huy lắc lắc đầu, rồi cũng buông cô ra. Cô quay người lại, ôm lấy cổ anh, nói:

_ Từ Huy, tan làm chúng ta lại gặp nhau mà. Em đi làm đây.

Cô chỉ vừa xoay người, hướng ra phía cửa đã bị Từ Huy kéo ngược lại, hôn lên đôi môi anh dào dạt, say đắm. Băng Thanh cũng rất ý thức mà hưởng thụ. Lát sau, anh luyến tiếc buông ra, thì thầm bên tai cô khiến chúng đỏ lên nhanh chóng:

_ Ít ra em cũng phải hôn tạm biệt anh chứ.

Băng Thanh "Hừ" nhẹ một tiếng, miệng cũng cười rõ tươi, rồi xoay người, nhẹ nhàng rời khỏi, tay lại sờ vào đôi môi bị anh hôn đến ngọt lịm, cười khúc khích. Từ Huy đứng tựa bàn hồi lâu, liếm nhẹ môi, dư vị ngọt ngào vẫn còn quấn quanh, anh cũng cười hạnh phúc....

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cùng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Băng Thanh trở thành thư ký của Từ Huy trong sự ngạc nhiên của mọi người, đến nay cũng gần một tháng. Chủ tịch thường ngày không đích thân kiểm tra năng lực của nhân viên, lần này lại đột ngột thăng chức cho Băng Thanh, còn ở vị trí đặc biệt như vậy, không khỏi khiến lòng người ganh tỵ. Thiên Ân, trong lòng có chút hụt hẫng, anh vốn nghĩ cô sẽ là thư ký của anh, vốn nghĩ bản thân sẽ có thêm cơ hội tiếp cận cô. Không vòng vo giấu giếm nữa, Thiên Ân, anh đã thích Băng Thanh mất rồi, có lẽ là yêu mới đúng. Anh chẳng biết có đúng hay không. Anh chỉ biết lần đầu gặp cô, anh đã bị thu hút bởi vẻ đẹp dịu dàng cùng phong thái đoan trang, lịch sự của cô. Hàng ngày là việc cùng cô, anh lại bị ấn tượng bởi thái độ lạc quan, hiền hòa, tốt bụng luôn hiện hữu trong cô. Thiên Ân chẳng biết từ khi nào, anh lại nhìn cô lâu đến thế, còn vô thức mỉm cười khi thấy cô vui vẻ. Thiên Ân, cũng chẳng biết từ lúc nào, anh lại ao ước được ở cạnh cô nhiều hơn một chút. Anh cũng không ngờ, có ngày bản thân lại bị mê hoặc tới mức mình cũng không nhận ra.

_ Thiên Ân, trưa rồi, anh vẫn chưa nghỉ trưa sao? _ Còn đang thần thờ cúi mặt xuống đóng gậy tờ, giọng nói trong trẻo lâu rồi anh vẫn chưa nghe thấy lại vang lên. Thiên Ân tưởng như mình đang mơ, mới ngẩng mặt, thấy gương mặt dịu hiền kia, từ từ khôi phục tinh thần, hướng cô mỉm cười ôn nhu mà đáp:

_ Băng Thanh, anh vẫn còn nhiều việc lắm. Anh cũng đã nghĩ ban nãy rồi. Còn em? Sao không nghỉ trưa?

Băng Thanh định buột miệng nói "Em có hẹn ăn trưa với Từ Huy" nhưng kịp thời dừng lại. Quan hệ này, tốt nhất là đừng ai biết. Hai tay chấp sau lưng, cô khẽ nhún người, đáp:

_ Em định hỏi anh, sinh nhật đàn ông thì phụ nữ nên tặng gì?

_ Em định tặng quà sinh nhật cho ai sao? _ Thiên Ân nhún mày hỏi khẽ, có lẽ nỗi buồn đang dần dần xâm chiếm lấy anh.

_ Ừm, em có một người bạn, sắp tới sinh nhật cậu ta, nhưng em vẫn chưa biết nên tặng quà gì cho hắn ta cả. Đàn ông các anh thường ngày thích được

tặng gì vậy? _Băng Thanh vẫn còn hơi khó xử khi hỏi vấn đề có thể xem là tế nhị này.

Thường thì đàn ông sẽ rất thích những thứ mà người anh ta yêu tặng. Thiên Ân suy nghĩ một hồi rồi đáp.

Nhưng em không phải người yêu hần ta, em chỉ là bạn từ thời cấp hai mà thôi. Băng Thanh khẽ cong miệng, kín đáo che đi nụ cười ưng ý, chối bỏ một câu khiến Thiên Ân có chút vui sướng trong lòng.

Ô, vậy thì em có thể tặng đồng hồ này, giày thể thao này, bạn em làm nghề gì? Thiên Ân sau khi liệt kê một hồi mới hỏi vấn đề nghề nghiệp.

Hần ta hả, um, miễn cưỡng coi như làm công việc giống anh đi. Băng Thanh suy nghĩ hồi lâu, mới trả lời. Lẽ nào lại nói "Hần ta là Chủ tịch của anh đấy." Từ Huy mà biết cô gọi anh như thế trước mặt người đàn ông khác như thế này, ắt hẳn sẽ ghen cho mà coi.

_Ô, vậy thì em có thể tặng anh ta caravat này, nếu không thì đồng hồ đeo tay cho hần cũng không tồi.

Áo sơ mi thì sao? Anh nghĩ hần có thích không? Băng Thanh tiếp nhận, ngón trỏ đưa lên gõ nhẹ vào cằm, hỏi nhỏ.

Áo sơ mi? Em biết size của anh ta, biết sở thích màu sắc của anh ta thì có thể hợp đấy. Thiên Ân vẫn rất nhiệt tình mà tư vấn cho Băng Thanh.

Băng Thanh vô tình liếc nhìn đồng hồ để trên bàn của Thiên Ân, mới giật mình thảng thốt, trễ hẹn 15p rồi. Vội vã xoay người, nói với Thiên Ân câu chào tạm biệt rồi nhanh chóng chạy đi.

_Cảm ơn anh, Thiên Ân. Anh đừng làm việc quá sức. Em phải đi đây.

Chỉ nghe Thiên Ân khó xử nói "Đừng chạy nhanh quá, sẽ té đau em, Băng Thanh".

Băng Thanh vừa mở cửa, đã thấy Từ Huy ngồi nghiêm nghị trước bàn ăn, tay gõ đều đều lên mặt kính màu trà. Băng Thanh rón rén bước lại gần, Từ Huy đã ho một tiếng, rồi đưa ánh mắt đầy giận dữ sang nhìn cô. Băng Thanh đột nhiên giật mình, nhưng cũng nhanh chóng cười tươi, bản thân lại nhanh chóng chạy sang ôm lấy cổ Từ Huy, nũng nịu xin lỗi. Từ Huy không nói gì, trực tiếp nắm tay kéo cô ngã vào lòng mình, một tay với lấy đĩa thức ăn ở phía đối diện lại gần, tay còn lại gắt gao ôm chặt eo cô. Băng Thanh theo quán tính vòng tay ôm cổ Từ Huy cho chắc, lại thấy anh cúi mặt sát mình, ý bảo hôn anh đi. Băng Thanh ngại ngùng nhưng cũng nhanh chóng kéo anh xuống thấp, vụng về hôn lấy môi anh. Từ Huy khẽ cười thỏa mãn, rồi lại chuyển sang thế chủ động, mãnh liệt hôn cô. Đến khi cả hai đều thở dốc, anh mới đưa tay múc từng muỗng thức ăn còn nóng, bón cho cô ăn từng chút một. Mà, Băng Thanh, cũng rất ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng anh, hưởng thụ từng muỗng thức ăn đầy ấp tình yêu. Hai người họ, chẳng nói gì với nhau cả, nhưng trong lòng lại ngập tràn hạnh phúc. Tình yêu, đôi khi, chỉ cần đơn giản thế thôi, là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Này Anh Sẽ Cưng Chiều Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.